

DE STER

Verslag van de
152ste jaarlijkse conferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
Toespraken en gang van zaken zoals
die plaatsvonden op 3 en 4 april 1982
in de Tabernakel te Salt Lake City.

Oktober 1982 · 82ste jaargang · Nummer 10

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

Verslag van de 152ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op 3 en 4 april 1982 in de Tabernakel te Salt Lake City

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J.	16	Maxwell, Neal A.	79
Bangerter, W. Grant	145	McConkie, Bruce R.	67
Benson, Ezra Taft	127	Monson, Thomas S.	120
Brown, Victor L.	73	Packer, Boyd K.	175
Busche, F. Enzo	141	Perry, L. Tom	114
Clarke, J. Richard	157	Petersen, Mark E.	28
Cook, Gene R.	52	Pinnock, Hugh W.	23
Durham, G. Homer	137	Poelman, Ronald E.	56
Faust, James E.	102	Richards LeGrand	60
Fyans, J. Thomas	170	Romney, Marion G.	9, 93, 182
Groberg, John H.	108	Simpson, Robert L.	42
Haight, David B.	149	Smith, Barbara B.	163
Hinckley, Gordon B.	87, 96, 126	Tanner, N. Eldon	154
Hunter, Howard W.	38	Tuttle A. Theodore	132
Kimball, Spencer W.	5, 156	Wirthlin, Joseph B.	48

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10,00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

INHOUDSOPGAVE

Zaterdagmorgenvergadering, 3 april 1982

Denk aan de zending van de kerk <i>President Spencer W. Kimball</i>	5
De opstanding van Jezus Christus <i>President Marion G. Romney</i>	9
„Het kan geen kwaad” <i>Ouderling Marvin J. Ashton</i>	16
Opnieuw beginnen <i>Ouderling Hugh W. Pinnock</i>	23
Wij geloven in eerlijk zijn <i>Ouderling Mark E. Petersen</i>	28

Zaterdagmiddagvergadering, 3 april 1982

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité	35
Statistisch rapport 1981	36
Ware grootheid <i>Ouderling Howard W. Hunter</i>	38
Een duurzaam huwelijk <i>Ouderling Robert L. Simpson</i>	42
Diep nadenken versterkt ons geestelijk leven <i>Ouderling Joseph B. Wirthlin</i>	48
Geestelijke richtlijnen voor leraren <i>Ouderling Gene R. Cook</i>	52
Gods liefde voor ons gaat verder <i>Ouderling Ronald E. Poelman</i>	56
Wat het evangelie onderwijst <i>Ouderling LeGrand Richards</i>	60

Priesterschapsvergadering, 3 april 1982

De leer van het priesterschap <i>Ouderling Bruce R. McConkie</i>	67
Het activeren van de priesterschap <i>Bisschop Victor L. Brown</i>	73
„Een verongelijkte broeder” <i>Ouderling Neal A. Maxwell</i>	79
Tiend: een kans onze getrouwheid te bewijzen <i>Ouderling Gordon B. Hinckley</i>	87
Het priesterschap <i>President Marion G. Romney</i>	93

Zondagmorgenvergadering, 4 april 1982

Vijfmiljoen leden - een mijlpaal, geen hoogtepunt <i>President Gordon B. Hinckley</i>	96
Onkreukbaarheid - de moeder van alle deugd <i>Ouderling James E. Faust</i>	102
De macht van het gezinsgebed <i>Ouderling John H. Groberg</i>	108
„Laat ons opgaan naar het huis des Heren” <i>Ouderling L. Tom Perry</i>	114
Behouden vaart op 's levenszee <i>Ouderling Thomas S. Monson</i>	120

Zondagmiddagvergadering, 4 april 1982

Steunverlening aan kerkelijke ambtenaren <i>Gordon B. Hinckley</i>	126
Kloekmoedig in het getuigenis van Christus <i>President Ezra Taft Benson</i>	127
De eerste en de laatste woorden <i>Ouderling A. Theodore Tuttle</i>	132
De toekomstige geschiedenis van de kerk <i>Ouderling G. Homer Durham</i>	137
Liefde is de macht die het gezin kan genezen <i>Ouderling F. Enzio Busche</i>	141
Waar tempels voor zijn <i>Ouderling W. Grant Bangerter</i>	145
Jezus is onze Heiland <i>Ouderling David. B. Haight</i>	149
Laten wij onszelf verbeteren <i>President N. Eldon Tanner</i>	154
De Heer staat aan het roer <i>President Spencer W. Kimball</i>	156

Welzijnszorgvergadering, 4 april 1982

De waarde van werken <i>Bisschop J. Richard Clarke</i>	157
„Haar zonen staan op en prijzen haar gelukkig” <i>Zuster Barbara B. Smith</i>	163
Arbeidsproblemen in de jaren tachtig <i>Ouderling J. Thomas Fyans</i>	170
Het evangelie - de basis voor onze carrière <i>Ouderling Boyd K. Packer</i>	175
Werk en welzijn: Een historisch perspectief <i>President Marion G. Romney</i>	182

Verslag van de 152ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken zoals
die plaatsvonden op 3 en 4 april 1982
in de Tabernakel te Salt Lake City.

De aanwezigheid van president Spencer W. Kimball in enkele vergaderingen van deze algemene conferentie inspireerde zowel leiders als leden.

Voor het eerst sinds april 1981 weer op het spreekgestoelte van de tabernakel zei president Kimball: „Ik heb lang naar deze dag uitgezien. Ik heb er steeds in geloofd.”

President Kimball, die aanwezig was in de openingsvergadering, had voor deze vergadering ook een toespraak voorbereid, die echter werd voorgelezen door zijn privé-secretaris, D. Arthur Haycock.

In zijn openingswoorden tot dezelfde vergadering merkte Gordon B. Hinckley, raadgever in het Eerste Presidium, op: „President Kimball is nog herstellen van een operatie die afgelopen september is uitgevoerd en heeft de afgelopen maanden verschillende keren met zijn raadgevers vergaderd. Ook heeft hij diverse keren de wekelijkse tempelvergaderingen van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf toegesproken. Dit, en het feit dat hij vandaag bij ons is, is een getuigenis van de goedheid van de

Heer, de macht van het geloof en het gebed, en het uithoudingsvermogen en de wil van deze grootse man, naar wie onze liefde en beste wensen uitgaan.”

Opmerkelijk op deze conferentie was het aantal toespraken dat handelde over speculeren met geld en eerlijkheid in het bedrijfsleven. Eerlijkheid, voorzichtigheid en integriteit zijn regelmatig terugkerende thema's op conferenties, maar gedurende deze conferentie werden deze thema's nadrukkelijker dan voorheen behandeld. Vanwege inflatie, recessie en het onzekere financiële klimaat in de wereld hebben velen zich laten verleiden tot speculeren. Onder degenen die deze investeringen aanbieden met beloftes van spectaculaire uitkeringen bevinden zich ook kerkleden. Hoewel enkele situaties en geschetste voorbeelden onbekend zijn aan kerkleden buiten de Verenigde Staten, zijn de uitgangspunten waaronder dit alles gebeurt bijna overal terug te vinden. Zoals de broeders ons al jaren voorhouden, moeten wij eerlijk zijn in alle handelingen, schulden vermijden en voorzichtig zijn met onze financiële middelen. Ook moeten wij geen

financiële status nastreven of ons laten verleiden tot onbedachtzame speculaties, hoe groot of klein die ook mogen schijnen.

De verschillende vergaderingen werden geleid door president Marion G. Romney, tweede raadgever in het Eerste Presidium, en door president Gordon B. Hinckley. President N. Eldon Tanner, eerste raadgever, woonde alle vergaderingen bij en sprak in de laatste vergadering.

De conferentie omvatte zes vergaderingen, t.w. die van de welzijnszorg, de zaterdagmorgen en -middag, de priesterschapsvergadering; deze werden alle gehouden op 3 april terwijl er op zondag, 4

april, een ochtend- en een middagvergadering werd gehouden.

Alle algemene autoriteiten woonden deze conferentie bij.

Voorafgaand aan deze algemene vergaderingen waren er op vrijdag, 2 april, leiderschapsvergaderingen belegd voor regionale vertegenwoordigers en voor regionale vertegenwoordigers en ringpresidenten. Deze vergaderingen werden door zo'n 1.650 leiders vanuit alle delen van de wereld bijgewoond. □

Extra deelname: In de welzijnsvergadering werden de gebeden opgezonden door ouderling Franklin D. Richards en ouderling Charles Didier; in de zaterdagmorgenvergadering door ouderling Royden G. Derrick en ouderling William R. Bradford; in de zaterdagmiddagvergadering door ouderling Theodore M. Burton en ouderling Jacob de Jager; in de priesterschapsvergadering door ouderling Hartman Rector jr. en ouderling James M. Paramore; in de zondagmorgenvergadering door ouderling Loren C. Dunn en ouderling F. Burton Howard; en in de zondagmiddagvergadering door Adney Y. Komatsu en ouderling Rex D. Pinegar.

Foto's in dit nummer: Public Communications Photo Services, Eldon K. Linschoten, cheffotograaf; Jed A. Clark, Jon T. Lockwood en Michael M. McConkie.

Denk aan de zending van de kerk

President Spencer W. Kimball

Geliefde broeders en zusters, aan het begin van deze conferentie heb ik het verlangen de Heer dank te zeggen voor het feit dat Hij mij wéér heeft behouden – zoals Hij dat al zovele malen eerder heeft gedaan. Ik betuig u allen mijn liefde en mijn dankbaarheid voor de vele gebeden die u te mijnen behoefte heeft opgezonden.

Ik ben zo dankbaar in president Tanner, president Romney en president Hinckley zulke loyale, toegewijde en bekwame raadgevers te hebben in het Eerste Presidium. Mijn dankzegging geldt ook president Benson, de leden van de Raad der Twaalf en de andere algemene autoriteiten. Deze geweldige en getrouwe broeders gaan de kerk voor, zodat het werk des Heren voortgang kan vinden. Het is zijn werk en Hij staat aan 't roer.

Ondanks het feit dat mijn lichaam mij niet toestaat alles te doen wat ik zou willen doen, ben ik gezegend en zal ik

voortgaan mijn aandeel naar beste vermogen te leveren. Ik wilde dat ik wat sterker was, maar zolang ik over enige kracht beschik, zal ik blijven getuigen van de waarachtigheid van dit grote werk in deze laatste dagen en blijven bidden dat de Heer ons zal zegenen en leiden!

Ik ben zo dankbaar dat ik bij u mag zijn in deze algemene conferentie. Ik ben vol dankbare gevoelens jegens mijn Hemelse Vader; dat Hij mij een actief aandeel heeft gegeven in zijn koninkrijk, dat zich voortbeweegt naar zijn goddelijke bestemming.

Het is precies een jaar geleden dat ik voor 't laatst een conferentie hier in de tabernakel bijwoonde. Zoals u misschien wel weet, lag ik tijdens de conferentie van afgelopen oktober in 't ziekenhuis. Vorig jaar april heb ik gezegd dat de zending van de kerk drieledig is: Ten eerste, het verkondigen van het evangelie van de Heer Jezus Christus

aan alle natiën, geslachten, talen en volken;

2 Ten tweede, het vervolmaken van de heiligen door hen erop voor te bereiden de verordeningen van het evangelie te ontvangen en hen door instructie en discipline te helpen tot verhoging te komen;

Ten derde, het verlossen van de doden door het verrichten van plaatsvervangende verordeningen van het evangelie voor hen die op aarde hebben geleefd. (Zie *De Ster* van oktober 1981, blz. 6.) Deze drie punten maken deel uit van één werk: het bijstaan van onze Vader in de hemel en zijn Zoon, Jezus Christus, in hun verheven en heerlijke zending om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Vandaag hernieuw ik die uitspraak.

Laat ons deze heilige beginselen, dat wil zeggen, *het evangelie verkondigen, de heiligen vervolmaken, en de doden verlossen*, in gedachte houden en ze in ons leven integreren.

Wij zijn dankbaar voor de groei van de kerk over de gehele wereld nu ons ledental de vijf miljoen heeft bereikt. Zoals ik al eerder heb gezegd, als wij bereid zijn ons aandeel te leveren, zal er een belangrijke toename zijn, niet alleen in aantal, maar ook in gerechtigheid van ons volk.

Met de recente bekendmaking om nog vier nieuwe tempels te bouwen – één in Boises (Idaho); één in Denver (Colorado); één in Taipei (Taiwan); en één in Guayaquil (Ecuador) – wordt de meest intensieve periode van tempelbouw in de geschiedenis van de kerk voortgezet. Wanneer deze vier tempels

voltooid zullen zijn, zullen er over de gehele wereld eenenveertig tempels in gebruik zijn.

3 De bouw van deze tempels moet gepaard gaan aan een steeds grotere nadruk op het verzamelen van genealogische gegevens door alle leden van de kerk. Daarnaast houdt het bouwen van tempels het beginsel in van het regelmatig bezoeken van de tempel door de heiligen. Er is niets wat ons geestelijk peil meer verhoogt en ons begrip van de beginselen van het priesterschap meer doet toenemen, dan regelmatig tempelbezoek.

Welnu, broeders en zusters, bedenk bij het lezen over de onrust in zoveel delen van de wereld, dat de Heer geweten heeft dat deze problemen zouden komen en dat Hij desondanks de groei van deze kerk en haar volk heeft voorzien. Houdt moed, want de Heer leidt zijn kerk. Nagenoeg veertig jaar lang heb ik als algemene autoriteit gadegeslagen hoe Hij deze kerk leidt. Ik sta er versteld van hoe Hij werkt om zijn doelstellingen tot stand te brengen door van ons gebruik te maken in onze zwakheden. Maar dat is wat Hij doet!

Hebt elkander lief, broeders en zusters! Zorg voor liefde in uw gezin en in uw hart! Weest vredestichters, ook al moeten wij leven in een wereld vol oorlogen en geruchten van oorlogen! (Zie *Leer en Verbonden* 45:26.)

Volgt de raad op die u in deze algemene conferentie zult ontvangen. En ik zal naar beste vermogen hetzelfde doen. Vertrouwt op de Heer en op de bedoelingen die Hij 't licht doet zien, zelfs wanneer zijn bedoelingen ons op dit moment niet altijd helemaal duidelijk zijn.

Broeders en zusters, weest als leden van de kerk goede zendelingen. Volgt de

President Spencer W. Kimball.

broeders. Bestudeert de Schriften. Kweekt zelf groente en fruit. Zorgt dat uw bezittingen schoon, geschilderd en goed onderhouden zijn. Geeft niet meer uit dan u verdient. Weest goede bureu. Weest goede burgers, waar u ook woont. Heiligt de sabbat. (Zie Exodus 20:8.) Houdt iedere maandag uw gezinsavond. Dit is mijn raad aan u, zoals al zo dikwijls in het verleden aan u gegeven is. Broeders en zusters, bidt voor hen die kritiek hebben op de kerk; hebt uw vijanden lief. (Zie Matteüs 5:44.) Gebruikt wijsheid en tact bij alles wat u doet en zegt, zodat anderen geen aanleiding vinden om slecht te denken van de kerk of haar leden. Dit werk, dat satan tevergeefs tracht af te breken, is het werk dat God op aarde heeft geplaatst om het mensdom te verheffen!

Laat ons, wanneer deze conferentie voorbij is, naar huis gaan en naar onze wijken, ringen en gemeenten terugkeren, met een nieuwe vastberadenheid om het in 't vervolg beter te doen, om betere

Laat ons deze heilige
beginselen in gedachte
houden: het evangelie
verkondigen, de heiligen
vervolmaken en de doden
verlossen.

mensen te zijn. De Heer houdt de wacht over u. Hij zal u door uw persoonlijke beproevingen en moeilijkheden heen helpen, mits u dicht bij Hem blijft. Als iemand die zelf de nodige moeilijkheden heeft gekend, kan ik daarvan getuigen.

De Heer heeft niet beloofd dat wij vrij zullen zijn van tegenspoed en smart, maar heeft ons daarentegen het communicatiemiddel gebed gegeven, waardoor wij ons kunnen verootmoedigen en zijn hulp en goddelijke leiding kunnen inroepen. Ik heb eens gezegd dat „zij die afdwalen in de diepten van het leven, waar, in de stilte, de stem van God gehoord kan worden, de stabiliserende kracht hebben, die hen rustig door de stormen van het leven heen leidt.”

Welnu, ik leef al langer dan de helft van de 152 jaar dat de herstelde kerk in deze bedeling op aarde is. Ik ben getuige geweest van haar wonderbaarlijke groei, totdat zij zoals nu inderdaad 'in de vier hoeken der aarde' gevestigd is. Zoals de profeet Joseph Smith zei:

„Onze zendelingen begeven zich nu naar andere landen, en de banier der waarheid is opgericht in Duitsland, Palestina, Australië, de Oostindische Archipel en andere plaatsen; geen goddeloze hand kan beletten dat het werk voortgaat; vervolgingen mogen woeden, menigten mogen samscholen, legers zich verzamelen, laster ons onteren, maar Gods waarheid zal zich verbreiden, vrijmoedig, waardig en onafhankelijk, totdat zij ieder werelddeel binnengedrongen zal zijn, ieder gewest heeft bereikt, ieder land heeft doorkruist en in ieder oor geklonken zal hebben, totdat het plan van God vervuld zal zijn en de grote Jehova zal zeggen dat het werk is gedaan.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.)

Laat ons dan met vertrouwen voorwaarts gaan in het werk des Heren, ons daarbij verheugend over de heerlijke jaren van belofte die voor ons liggen. Alles wat God heeft beloofd zal door onze getrouwheid bewaarheid worden.

Ik betuig nogmaals mijn liefde voor de Heer, voor mijn vrouw en familie, voor mijn broeders en voor ieder van u. Ik voel uw liefde en ik hoop dat u ook de mijne kunt voelen. Ik laat u mijn zegenwens. God, onze Hemelse Vader, leeft. Jezus is de Christus, de Eniggeborene

van de Vader in het vlees. Hij leeft. Hij is onze oudste Broer, onze Heiland en Verlosser. Dit is mijn plechtig getuigenis aan u, mijn geliefde broeders en zusters, en ik maak u daarvan deelgenoot in alle liefde, dankbaarheid en nederigheid, en in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De opstanding van Jezus Christus

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Geliefde broeders en zusters, het stemt mij dankbaar in deze paastijd in de gelegenheid te zijn om te getuigen van de opstanding van Jezus Christus en om, althans ten dele, uiteen te zetten waar dat getuigenis op berust.

„Hij is opgewekt, Hij is hier niet.” (Marcus 16:6.) Met deze woorden, die in hun eenvoud zo welsprekend zijn, werd de belangrijkste gebeurtenis uit de opgetekende geschiedenis aangekondigd: de opstanding van de Heer Jezus Christus – een dermate buitengewone gebeurtenis dat zelfs de apostelen, die toch de nauwste banden hadden gehad met

Jezus tijdens diens aardse bediening en die zorgvuldig waren onderwezen omtrent de op-handen-zijnde gebeurtenis, de grootste moeite hadden te bevatten wat die inhield. De eerste berichten die hun oren bereikten 'schenen hun zotteklap' te zijn (Lucas 24:11), wat niet verwonderlijk is, daar voordien miljoenen mensen hadden geleefd en waren gestorven. In de heuvels en dalen lagen lichamen van mensen in het stof te vergaan, maar tot die eerste paasochtend was er niet één uit zijn graf opgestaan.

Wanneer wij zeggen dat Jezus opstond,

bedoelen wij dat zijn voorsterfelijke geest, die zijn sterfelijke lichaam bezielde vanaf zijn geboorte in de stal totdat Hij stierf aan het kruis, dat lichaam weer binnentrad; en die twee, zijn geestelijk en zijn aards lichaam, stonden – onverbrekkelijk aaneengesmeed op uit het graf als een onsterfelijke ziel.

Het is onze overtuiging, en daar getuigen wij van, dat Jezus niet alleen voor zichzelf de dood overwon en zijn eigen verrezen lichaam uit het graf voortbracht, maar tevens een algemene opstanding tweeebracht. Dit was het doel van de zending waarvoor Hij was aangesteld en geordend in de grote raadsvergadering in de hemel, na te zijn gekozen als onze Heiland en Verlosser.

Zijn aardse bediening als Verlosser omvatte vier elementen:

Ten eerste moest zijn voorsterfelijke geest worden bekleed met een sterfelijk lichaam, waarvan de volbrenging door de hemel werd aangekondigd toen de engel tegen de nietsvermoedende herders zei: „Weest niet bevreesd . . . U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David.” (Lucas 2:10-11.)

Ten tweede moest Hij het leed van alle mensen ondergaan, hetgeen hoofdzakelijk is gebeurd in Getsemane, het toneel van vreselijk lijden. Hij Zelf heeft dat lijden beschreven als zijnde zo hevig, dat het „Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen – Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleindigde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.” (Leer en Verbonden 19:18-19.)

Ten derde moest Hij zijn leven geven. Zijn dood aan het kruis, na te zijn verworpen en verraden en na het mikpunt te zijn geweest van onthutsende hoon en smaad, schijnt buiten kijf te staan, zelfs onder hen die niet in Hem geloven. Dat Hij zijn leven vrijwillig aflegde, met de uitdrukkelijke bedoeling het in de opstanding weer op te nemen, wordt niet zo algemeen aanvaard. Het is echter wel de waarheid. Hij werd, weliswaar op boosaardige wijze omgebracht door goddeloze mensen, maar al die tijd had Hij de macht om hen ervan te weerhouden: „Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg om het weder te nemen.

„Door het overwegen van de
verzoening . . . word ik
bewogen tot de meest
intense dankbaarheid en
waardering waartoe mijn ziel
bij machte is.”

Niemand ontnemt het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen.” (Johannes 10:17-18.)

Deze macht bezat Hij van nature doordat Hij geboren was uit de maagd Maria (een sterfelijk wezen), en tegelijkertijd de Zoon was van God (een onsterfelijk, verheerlijkt Wezen).

Nadat Hij aldus de sterfelijkheid op zich had genomen, in Getsemane had geleden voor de zonden van alle mensen, en zijn leven had gegeven aan het kruis,

restte Hem slechts het verbreken van de banden des doods – het vierde en laatste vereiste – ten einde zijn aardse zending als Verlosser te voleindigen. Dat de totaliteit van zijn sterfelijk leven zich toespitste op dit vervullende hoogtepunt had Hij herhaaldelijk onderwezen. Het was al aangekondigd in zijn uitspraak over het afleggen en weder opnemen van zijn leven. Tegen de treurende Marta had Hij gezegd: „Ik ben de opstanding en het leven” (Johannes 11:25); en tegen de joden: „Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen.” (Johannes 2:19.)

Verrijzenis was de menselijke ervaring zo vreemd, dat zelfs zijn gelovige volgelingen moeite hadden het te bevatten. Het was echter een leerstuk dat zelfs door hen die Hem hadden gekruisigd was vernomen, en daar zij erdoor verontrust waren, wendden zij zich aldus tot Pilatus: „Heer, wij hebben ons herinnerd, dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word Ik opgewekt”. Met toestemming van Pilatus stelden zij dus een wacht aan, „anders konden zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden.” (Matteüs 27:63-64.) Zo gebeurde het dat deze gehuurde bewakers zonder 't te weten getuigen werden van het openen van het graf door de engel (zie Matteüs 28:2-4), de laatste voorbereiding op het verschijnen van de verrezen Heer.

Het bewijs dat Christus was verrezen is afdoend. Op de zondag na zijn kruisiging, vertoonde Hij zich vijf keer.

De eerste die Hem zag was Maria van Magdala. Toen Petrus en Johannes die ochtend vroeg het bericht dat Christus' lichaam zich niet meer in het graf bevond hadden nagetrokken, gingen zij

weer weg. De wenende Maria draalde echter in de hof. Zich afwendend van het lege graf „zag (zij) Jezus staan, maar zij wist niet, dat Hij het was.

Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende dat het de hovenier was, en zeide (. . .) Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.

Jezus zeide tot haar: Maria!” Zijn stem herkende, „keerde (zij) zich om” als om Hem aan te raken, en zei: „Rabboeni (. . .) Meester”.

Haar zachtjes weerhoudend vervolgde Hij, „Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.” (Johannes 20:14-17.)

Later, ongeveer bij zonsopgang, begaven Maria, de moeder van Jakobus, en Salome en nog andere vrouwen zich met specerijen naar het graf om het lichaam klaar te maken voor de definitieve begrafenis. Daar aangekomen troffen zij het graf open en leeg aan. Tot hun ontsteltenis werden zij tegemoetgetreden door twee mannen in blinkende gewaden, die zeiden: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.” (Lucas 24:5-6.) Terwijl zij op weg waren om zijn discipelen dit te vertellen, kwam Jezus zelf hen tegemoet en zei: „Wees gegroet. Zij naderden Hem en grepen zijn voeten en zij aanbaden Hem.” (Matteüs 28:9.)

Later op diezelfde dag, toen Kleopas en nog iemand op weg waren naar Emmaüs, liep Jezus, zonder dat zij Hem herkenden, met hen op. Toen Hij vroeg waar zij 't over hadden, herhaalden zij de berichten van de vrouwen voor Hem.

Hun ogenschijnlijke twijfel deed Hem zeggen: „O onverstandigen en tragen van hart, dat gij niet gelooft alles wat de profeten gesproken hebben!” Vervolgens verruimde Hij hun begrip van wat de Schriften over Hem zeiden. In Emmaüs vertoevende, geschiedde het „dat Hij het brood nam, de zegen uitsprak, het brak en hun toereikte. En hun ogen werden geopend en zij herkennen Hem; en Hij verdween uit hun midden.” (Zie Lucas 24:13-31.)

Die avond, toen de discipelen de berichten aanhoorden dat Jezus was verschenen aan Simon en Kleopas, „stond Hij zelf in hun midden”. Om hen gerust te stellen en te verzekeren dat Hij geen geest was, liet Hij hun zijn handen, zijn voeten en zijn zijde zien, en zei: „Ziet (. . .) dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft zoals gij ziet, dat Ik heb. . . . En toen zij het van blijdschap nog niet geloofden en zich verwonderden, zeide Hij tot hen: Hebt gij hier iets te eten? Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe.

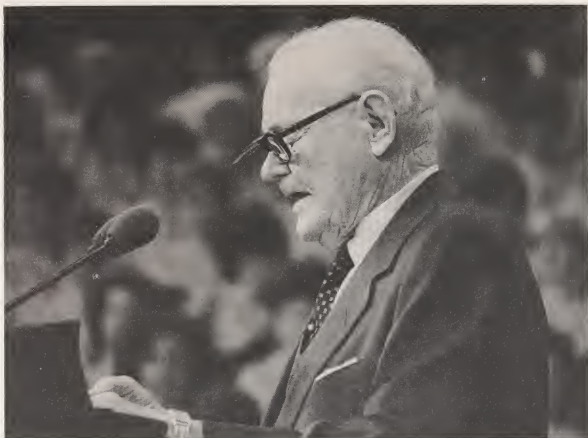
En Hij nam het en at het voor hun ogen.” (Zie Lucas 24:36-43.)

Aldus aanschouwden zijn vroegere metgezellen zijn verrezen lichaam. Zij zagen Hem niet alleen, zij hoorden ook zijn stem en betastten de wonden in zijn handen, voeten en zij. Hij nam het voedsel aan en at ervan in hun aanwezigheid. Zij wisten heel zeker dat Hij het lichaam had opgenomen dat zij zelf in het graf hadden gelegd. Hun smart veranderde in vreugde door de wetenschap dat Hij leefde, en een onsterfelijke ziel was.

Veertig dagen lang zette Hij zijn bediening voort onder zijn discipelen in het Heilige Land. Hij verscheen opnieuw

aan zijn discipelen in Jeruzalem, waar Tomas bij was (zie Johannes 20:26-29), en aan de oever van het meer van Tiberias, waar Hij aanwijzingen gaf voor het uitwerpen van het net, hen uitnodigde voor een maaltijd, hun voedsel gaf dat Hij zelf had toe bereid op een houtskoolvuurtje, en hen onderwees in de bediening (zie Johannes 21:1-14). Op de top van een berg in Galilea droeg Hij de elf op het evangelie aan alle volken te prediken (zie Matteüs 28:16-18). En toen Hij hen in de buurt van Betanië had gezegd, zagen zij tenslotte hoe „Hij van hen scheidde”. (Zie Lucas 24:50-53.) Nu zijn zending in Palestina voltooid was, bezocht Hij de Nephieten in Amerika, opdat ook zij kennis mochten hebben van zijn opstanding. Zijn Vader stelde Hem aan hen voor als „Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb”. Toen zij Hem zagen nederdalen uit de hemel, beschreven zij Hem als „een Mens (. . .) in een wit gewaad gekleed”. Hij kondigde Zichzelf aan als „Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd”. Zij zagen Hem, zij hoorden Hem, en op zijn uitnodiging „trad (de schare) toe, en stak de handen in Zijn zijde, en voelde de tekenen van de nagelen in Zijn handen en in Zijn voeten”, en zij wisten stellig, en getuigden dat Hij de verrezen Verlosser was. (Zie 3 Nephi 11:7-15.)

Zoals Hij zich na zijn opstanding liet zien aan zijn volgelingen in het Heilige Land en aan de Nephieten in Amerika, zo heeft Hij zich ook in onze tijd vertoond. Deze bedeling werd zelfs geopend met een heerlijk visioen waarin de profeet Joseph Smith werd bezocht door de Vader en de Zoon. Hij hoorde hun stemmen, want zij spraken beiden tot

President Marion G. Romney, tweede raadgever in het Eerste Presidium.

hem. De Vader zelf introduceerde hem aan de verrezen Jezus Christus. Hij aanschouwde hun verheerlijkte lichamen en beschreef deze naderhand als volgt: „De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens.” (Leer en Verbonden 130:22.)

Twaalf jaar later openbaarde de Heiland zich aan Joseph Smith jr., die op dat moment Sidney Rigdon bij zich had. Beide mannen getuigden. „Hij leeft! Want,” zeiden zij, „wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is.” (Leer en Verbonden 76:22-23.)

In de tempel te Kirtland, deze keer vergezeld van Oliver Cowdery, zag de profet Hem andermaal: „De sluier

werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend. Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich plaveisel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft, Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader.” (Leer en Verbonden 110:1-4.) Alleen Christus kon de vereiste, oneindige verzoening doen daar Hij, als de enige Persoon zonder zonde die ooit op aarde heeft geleefd, een zondeloos leven te

bieden had en omdat Hij, als Zoon van God, macht had over leven en dood. Niemand had zijn leven kunnen nemen als Hij niet bereid was geweest het te geven. „Niemand ontnemt het Mij,” zei Hij, „maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen.” (Johannes 10:18.)

Wij zijn Jezus nog meer verschuldigd, want door zijn verzoening voldeed Hij niet alleen aan de eisen van de wet der gerechtigheid, maar stelde Hij de wet der genade in werking, waardoor de mens van de geestelijke dood kan worden verlost, want, ofschoon hij niet verantwoordelijk is voor de lichamelijke dood, is hij wèl verantwoordelijk voor de

geestelijke dood, die hem van de tegenwoordigheid van God buitensluit.

Allen die op aarde wonen zijn onderhevig aan de invloeden van de gerechtigheid, en ook aan de invloeden van het kwaad. Hun is ook de goddelijke gave van de vrije wil geschonken. Met uitzondering van Jezus Christus heeft er niemand op aarde geleefd, personen beneden de leeftijd waarop de jaren van verantwoordelijkheid gaan tellen daar gelaten, die in staat was om bij de uitoefening van zijn vrije wil in alles staande te blijven en nimmer te zwichten voor het kwaad. Allen hebben zonden begaan. Bijgevolg is ieder mens onrein in die mate waarin hij gezondigd heeft, en wegens die onreinheid is hij verbannen uit de tegenwoordigheid van de Heer voor zolang als de gevolgen van zijn eigen overtredingen op hem inwerken. Daar wij deze geestelijke dood ondergaan als gevolg van onze eigen overtredingen, kunnen wij geen aanspraak maken op verlossing daarvan als een kwestie van gerechtigheid. Noch heeft wie dan ook het vermogen in zich om te zorgen voor een zo volledige schadeloosstelling, dat hij volkomen kan worden gereinigd van de gevolgen van zijn overtredingen. Wil de mens worden verlost van de gevolgen van zijn eigen zonden en in de tegenwoordigheid van God worden teruggebracht, dan moet hij de begunstigde zijn van een redmiddel buiten zichzelf. Daartoe werd de verzoening van Jezus Christus uitgedacht en voltrokken.

Dit was 's werelds opperste daad van menslievendheid, die door Jezus werd verricht vanwege zijn grote liefde voor ons. Hij voldeed daarmee niet alleen aan de eisen van de wet der gerechtigheid – die ons ten eeuwige dagen ontsierd zou

hebben door de gevolgen van onze eigen overtredingen – maar effectueerde tevens de wet der genade, waardoor alle mensen van hun eigen zonden kunnen worden gereinigd.

Wij zullen worden opgewekt, ongeacht wat wij geloven of hoe wij leven, omdat verlossing uit het graf iedere ziel onvoorwaardelijk wordt geschonken door de verzoening van Christus. Zo is het echter niet wat betreft vergeving voor en vrijwaring van de gevolgen van onze eigen overtredingen. De enigen die worden vergeven en verlost, zijn zij die de door de Verlosser gestelde voorwaarden aanvaarden en zich eraan onderwerpen, waardoor zij zich, wat betreft hun eigen zonden, binnen het bereik stellen van zijn zoenoffer.

Hij heeft de voorwaarden van zijn evangelie uiteengezet – het evangelie van Jezus Christus – hetgeen de wet der barmhartigheid is, waarvan het eerste vereiste is het aanvaarden van Jezus voor wat Hij is, letterlijk onze Verlosser. Dat is „geloof in de Heer Jezus Christus”. (Zie het vierde Artikel des Geloofs.) Daarop volgt het verzaken van de zonde en het naar beste vermogen teniet doen van de aangerichte schade. Dat is bekering.

Wanneer men niet voldoet aan deze vereisten en aan de andere beginselen en verordeningen van het evangelie, blijft men buiten bereik van de bedoelde barmhartigheid en kan men zich alleen verlaten op de wet der gerechtigheid, die vergt dat de mens lijdt voor zijn eigen zonden zoals Jezus heeft gedaan. (Zie Leer en Verbonden 19:16-18.) Want „hij, die geen geloof tot bekering uitoefent, (is) aan de ganse wet van de eisen der rechtvaardigheid (. . .) blootgesteld; daarom is alleen voor hem, die geloof tot

bekering heeft, het grote en eeuwige verlossingsplan van kracht”. (Alma 34:16.)

Door het overwegen van de verzoening – waardoor ik verzekerd ben van de opstanding en in de gelegenheid word gesteld om door middel van geloof en bekering en getrouwheid tot het einde toe vergeving van mijn zonden te verkrijgen – word ik bewogen tot de meest intense dankbaarheid en waardering waartoe mijn ziel bij machte is, en reageer ik met geheel mijn hart op de gedachte: „O, het is wondervol, dat Hij zo hield van mij, dat Hij’s ontzield voor mij.” („’k Sta spraakloos,” *Heilige lofzangen*, nr. 175.)

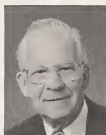
Deze gedachten roepen het paasfeest bij mij op. Een feest waarmee wij de opstanding vieren van Jezus Christus. Dit werd in alle eenvoud door een engel aangekondigd met de woorden: „Hij is hier

niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft.” (Matteüs 28:6.)

Daarvan geef ik mijn plechtig getuigenis, in de heilige naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen. □

„Het kan geen kwaad”

*Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

6 Het komt niet vaak voor dat leerlingen zich zelfs maar voor vierentwintig uur veel van de woorden herinneren die hun door hun docenten zijn onderwezen. Maar toch zijn een aantal voormalige leerlingen vijftig jaar later met blijvende waardering de woorden indachtig die een leraar haar klas aan 't begin van iedere schooldag liet nazeggen. Elke ochtend prentte deze pretentieuze, wijze vrouw, met haar alledaagse gezicht, de betekenis van eerlijkheid in ons gemoed door ons het volgende te laten opzeggen: „Een leugen is *iedere* mededeling die een ander wordt gegeven met de bedoeling te misleiden.” Wanneer ik deze definitie vergelijk met die in het woordenboek, die luidt: „Een leugen is een onwaarheid die wordt

uitgesproken met de bedoeling te misleiden”, dan waardeer ik haar definitie ten zeerste. Een leugen kan doeltreffend worden gedaan zonder dat er ooit een woord wordt gesproken. Soms kan een knikje of een stilte misleiden. Het aanbevelen van een twijfelachtige investering op zakengebied, vervalsing van boeken, een slinks gebruik van vleierij of het verzwijgen van een aantal ter-zake-doende feiten, dit zijn allemaal manieren om leugens over te brengen.

Na dit dagelijks ritueel onderwees deze geweldige vrouw, die nooit is getrouwd maar op velen van ons zo'n moederlijke invloed had, in enkele woorden het belang van het mededelen van de waarheid onder alle omstandigheden. Vaak zei ze eenvoudig: „Vertel geen leugens.

Geef geen leugens door. Heb geen deel aan leugens.”

Hoe ernstig is liegen als vergrijp? Wij krijgen een aanwijzing hieromtrent wanneer wij door alle Schriften heen lezen dat satan de vader van alle leugens is. Zijn methode om deze kwade praktijk aan te leren wordt toegelicht in afdeling 10 van de Leer en Verbonden: „Ja, hij (satan) zegt tot hen: Bedriegt en ligt op de loer (. . .); ziet, dit kan geen kwaad. En aldus (. . .) zegt (hij) hun, dat het geen zonde is te liegen (. . .) en aldus (. . .) veroorzaakt hij, dat zij in hun eigen valstrikken verward geraken.” (Leer en Verbonden 10:25-26.)

7- Toch kunnen wij ons niet verbergen achter de vader van alle leugens en zeggen: „Daartoe heeft satan mij gedwongen.” Alles wat hij doet is ons voorhouden „Dit kan geen kwaad”, en vervolgens toekijken hoe wij verward raken in onze eigen valstrikken.

Liegen is een zonde. Het slachtoffer zijn van leugens is tragisch. Gevangen zijn in de valstrikken „oneerlijkheid” en „een verkeerde voorstelling van zaken” gebeurt niet ineens. Eén klein leugentje of oneerlijke handeling voert tot de volgende, totdat de dader verstrikt is in het weefsel van bedrog. Zoals Samuel Johnson (Engels lexicograaf en schrijver, 1709-1784) schreef: „De ketenen der gewoonte zijn over 't algemeen te zwak om te worden gevoeld totdat ze te sterk zijn om te worden verbroken.” (Uit *The International Dictionary of Thoughts*, blz. 348.) Zij die het slachtoffer worden van deze val worstelen zich dikwijls met hun zware last door het leven heen, omdat zij niet bereid zijn hun probleem toe te geven en zich de inspanning te getroosten om te veranderen. Velen zijn niet bereid de prijs te betalen voor het

vrij zijn van de ketens der leugen. Sommige mensen kunnen zich zeer bewust zijn van de waarde van eerlijkheid, maar desondanks niet in staat zijn die eerste stap terug naar een eerlijk leven te nemen.

Als wij eens nagaan waarom mensen zoal liegen, zullen wij deze gemene valstrik misschien kunnen vermijden of overwinnen.

Soms misleiden en liegen wij ter vermijding van een situatie die pijnlijk voor ons is. Ik hoorde onlangs het verhaal van een jonge vrouw die haar baan wegens oneerlijkheid was kwijtgeraakt. Bij het solliciteren naar een nieuwe betrekking vertelde zij de toekomstige werkgever dat haar vorige baas een familielid van hem in haar functie had aangesteld. Waarschijnlijk vertelde zij haar vrienden en familie hetzelfde verhaal om verandering te voorkomen.

8- Financiële tegenslagen kunnen ook door onwaarheden aan anderen worden verklaard. En heeft u iemand weleens horen zeggen, „Ik heb 't gewoon te druk gehad om die klus af te maken,” terwijl hij 't eigenlijk had vergeten? Anderen wenden oneerlijkheid aan om uitstel te krijgen, een voordeel te behalen, om indruk te maken, om te vleien of om af te breken. Bewust of onbewust liegen bepaalde mensen om anderen te vernietigen. Afgunst of minderwaardigheidsgevoelens kunnen ons ertoe brengen iemands gewoonten of karakter omlaag te halen. Heeft u er weleens op gelet hoe een al te eerzuchtig iemand vals gevele gebruikt om er zelf beter van te worden?

Leugens zijn dikwijls verontschuldigen voor een gebrek aan moed. Soms zijn leugens niets anders dan verontschuldigen voor tekortkomingen. Gewoonlijk moet de ene leugen of

misleiding door een andere worden verborgen. Leugens kunnen niet op zich staan; zij moeten voortdurend door als maar meer leugens overeind worden gehouden.

Er zijn mensen die ons willen laten geloven dat er geen goed of verkeerd bestaat – dat alles relatief is. Wij moeten onszelf nooit toestaan om te denken dat behoorlijk gedrag en het nemen van de juiste beslissingen zich bevinden op een prettige koers ergens tussen goed en kwaad in.

In de huidige wereld, waar bedrog zo algemeen wordt toegepast bij reclame, verkoopbevordering en marketing, zou een waardig gebed zeer wel kunnen luiden: „Help mij, o Heer, om niet alleen vrij te zijn van persoonlijk bedrog, maar geef mij tevens de wijsheid om hen te vermijden die erop uit zijn mij of de

mijnen te benadelen door bedrieglijke praktijken.”

Hoe worden wij het slachtoffer van oneerlijkheid? Er zijn vele manieren, maar laat ons enkele daarvan nader bekijken.

Een krachtige uitspraak van Jesaja werpt licht op één reden: „En deze honden zijn vraatzuchtig, zij kennen geen verzadiging; zij zijn herders, die niet weten acht te geven, zij wenden zich allen naar hun eigen weg, ieder naar zijn gewin, niemand uitgezonderd.” (Jesaja 56:11.) Hebzucht kan iemand zowel oneerlijk als lichtgelovig maken. Er wordt over zulke mensen gesproken in Leer en Verbonden 68:31-32: „. . . Hebzucht spreekt uit hun ogen. Deze dingen behoren niet zo te zijn, en moeten uit hun midden worden weggedaan.” Goede raad voor hen die bedrieglijke zaken

willen vermijden is te vinden in Leer en Verbonden 9:13: „Wees getrouw, en zwicht niet voor verzoeking.”

Een vriend van mij vertrouwde mij onlangs toe dat hij veel geld had verloren met een zaakje waardoor hij er in een mum van tijd warmpjes bij had moeten zitten, omdat hij zijn begerigheid niet had kunnen bedwingen. Voortdurend meer willen hebben en meer uitgeven dan wij verdienen, maakt velen onder ons ontvankelijk voor de oneerlijke promotor. De zaak die een overdreven opbrengst belooft of u – en alléén u – een koopje aanbiedt „dat u maar één keer in uw leven tegenkomt”, moet worden vermeden.

Het noemen van belangrijke en alom bekende namen of een ongepast erbij halen van connecties met burgerlijke of religieuze instanties wordt vaak aangewend om vertrouwen te wekken en een voet tussen de deur te krijgen voor verkooptrucs.

Vermijd degenen die onmiddellijke beslissingen of boter bij de vis willen hebben. Alle investeringsmogelijkheden die de moeite waard zijn kunnen overweging en kritisch onderzoek verdragen. Wij moeten ons voorzien van alle beschikbare gegevens, deze goed overwegen en vervolgens beslissingen nemen waarmee ieders belang het beste wordt gediend. Wanneer er zich dubieuze gevallen en situaties voordoen, moet persoonlijke onkreukbaarheid bij welke beslissing dan ook een belangrijke factor zijn. Wanneer juiste handelingen niet duidelijk blijken, zal persoonlijke oprechtheid ons voeren tot het onderscheiden en onthullen van ter-zake-doende punten of feiten waarvan anderen zich misschien niet bewust zijn. Een onkreukbaar iemand zal anderen helpen

eerlijk te zijn. Een onkreukbaar iemand zal vragen stellen en antwoorden geven die juist zijn. Onkreukbaarheid maakt het ons mogelijk lang voordat er opgetreden moet worden een koers van rechtvaardig gedrag uit te stippelen.

Een wijs man zal niet toestaan dat hij wegens valse trots het slachtoffer wordt van gewetenloze mensen. Mensen worden dikwijls opgelicht omdat hun trots hun verbiedt vragen te stellen en de zaak verder te onderzoeken. Uit angst een figuur te slaan of dom te worden geacht knikt de toekomstige klant dikwijls, terwijl hij eigenlijk niet veel begrepen heeft van het glatte verkooppraatje. „Wat houdt dat in?” „Wat zijn de risico’s?” „Welke gevaren zijn daaraan verbonden?” „Wat is de voorgeschiedenis van die maatschappij?” „Kunt u zich legitimeren?” zijn allemaal vragen die behoren te worden gesteld en beantwoord. Wanneer promotors achteloos eenvoudige maar ongrijpbare woorden laten vallen zoals „zich dekken”, „bescherming”, „ontheffing”, „verhoogde winstkansen”, „overkoepeling”, „belastingvrij”, en „uitstelbaar”, kan de koper maar beter op z’n hoede zijn.

Als er geen verstandige beslissingen genomen kunnen worden op basis van eigen deskundigheid, dan moet er advies worden ingewonnen van ter-zakekundige en betrouwbare raadgevers. Aanbiedingen die niet kunnen wachten en geen onderzoek kunnen verdragen zijn verdacht.

Abraham Lincoln heeft eens gezegd: „Sta naast iedereen die instaat voor het goede. Sta naast hem zolang hij het goede doet en neem afstand zodra hij het verkeerde pad opgaat.” (Uit *The Home Book of Quotations*, blz. 1726.)

Wij leven in een tijd waarin de „onschul-

dige leugen", de „gemakkelijke leugen", de „misleidende leugen", de „zaak die je maar één keer in je leven tegenkomt", en het „aanbod voor slechts enkele selecte vrienden" krachtig worden bepleit en

„Bij al onze uitingen en handelingen behoren we onszelf af te vragen: „Is dit juist? Is dit waar?" en niet „Is dit opportuun, voldoende geëvend, geschikt of winstgevend?"

bevorderd. Listige promotors van twijfelachtige zaken hebben altijd al geaasd op de goedgelovigen en zullen dat blijven doen.

Gelukkig, of helaas, is het klimaat van de zakenwereld altijd gunstig voor promotors. Bij laagconjunctuur worden onverstandige schulden aangemoedigd door promotors die ons zo graag de kans geven onze ontoereikende middelen aan te vullen. En in tijden van voorspoed en overvloed proberen zij ons ervan te overtuigen dat dat het juiste moment is om te lenen, te speculeren en zich een ruimere levensstijl aan te gaan meten door te zeilen terwijl de wind waait. Hoe vaak horen wij niet zeggen: „Ik zou op rozen hebben gezeten als de markt niet was ingezakt?" De geschiedenis behoort ieder van ons te hebben geleerd dat er voldoende risico en onzekerheid verbonden zijn aan normale of conservatieve investeringen om de voorzichtigen in opstand te doen komen tegen de buiten-

sporige winsten die worden aangeboden door hen die ons vooruit willen laten lopen op een volkomen onzekere zaak. Maar al te vaak ondervinden juist zij, die zich het minst kunnen veroorloven om schulden aan te gaan, de meeste schade wanneer de dag aanbreekt dat er moet worden afgerekend en dat omdat arglistige promotors geld willen zien. Het is waar: men raakt verstrikt in de netten van de schuld.

Samuel Johnson zei ook: „Wen uzelf er niet aan om schuld enkel als iets lastigs te beschouwen; u zult merken dat het een ramp is." (Uit *The International Dictionary of Thoughts*, blz. 196.) Wij moedigen iedereen aan geen schulden aan te gaan voor speculatieve doeleinden. „De wortel van alle kwaad is de geldzucht." (1 Timoteüs 6:10.) Een juist evenwicht bij het beheren van onze geldmiddelen moet steeds worden nagestreefd door hen die vrij willen zijn van financiële gebondenheid.

President N. Eldon Tanner heeft wijselijk gezegd: „De oprecht gemaakte keuze God te dienen hoeft niet persé het bezit van een eigen huis en voldoende middelen of inkomsten uit te sluiten, of de dingen die vreugde en geluk brengen, maar wel wordt van ons vereist dat wij ons *niet* van God en van de leringen van Jezus Christus afwenden in het bevredigen van onze aardse behoeften."

Iedere heilige der laatste dagen behoort zich ten doel te stellen het soort mens te worden waarvan kan worden gezegd: „Hij is een man van zijn woord." Bij al onze uitingen en handelingen behoren we onszelf af te vragen, „Is dit juist? Is dit waar?" en niet „Is dit opportuun, voldoende geëvend, geschikt of winstgevend?" Alleen maar „Is dit juist?" De wijzen zullen zich afvragen: „Wat is

juist?" De hebzuchtigen: „Wat verdien ik eraan?"

Vanwege de dreiging van financiële tegenslagen en débâcles, gebruiken investeringspromotors bij hun worsteling om 't hoofd boven water te houden weleens oneerlijke vertragingstactieken. Er zijn mensen die 't op een akkoordje gooien met de eerlijkheid wanneer de zaak mis dreigt te gaan. De onkreukbaren staan pal in voor- en tegenspoed. Eerlijkheid is fundamenteel. Het klopt dat liegen gepaard gaat aan alle andere vormen van verdorvenheid. Ofwel, zoals iemand eens zei: „De zonde heeft vele werktuigen, maar een leugen is het handvat dat op ieder daarvan past.” (O.W. Holmes in *The Home Book of Quotations*, blz. 1111.) Bedrog, onoprechtheid, vals spelen, knoeien en spieken – het zijn allemaal vormen van liegen.

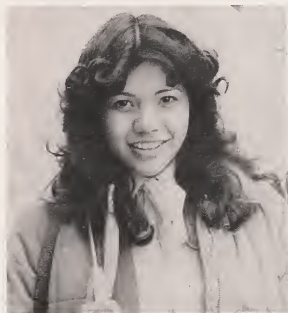
Liegen is niet alleen schadelijk voor anderen, maar naarmate wij in het net verstrikt raken en ons zelfrespect en onze geloofwaardigheid ondermijnen, worden wij er op listige wijze toe gebracht onszelf te vernietigen. Vrij zijn van alle bedrog en leugen bouwt het ego op en schenkt ons allen gemoedsrust. Nog niet zo lang geleden zei een gekweld vriend van mij, die reeds lang het leed ondergaat van een slachtoffer dat verstrikt is geraakt in zijn eigen weefsels van leugens: „Mijn leven is al zo lang gegrond op leugens en ik heb er door de jaren heen zoveel verteld dat ik, eerlijk gezegd, nietsens weet wanneer ik de waarheid spreek.” Toen ik dit voor 't eerst hoorde kwam er deernis bij mij op; maar bij nader inzien vroeg ik mij af of zijn uitspraak niet de zoveelste leugen was. Door het liegen bestaat het leven van mijn vriend uit een aaneenschake-

ling van moeilijkheden. Niemand zal dit slachtoffer van bedrog er ooit van kunnen overtuigen dat „dit geen kwaad kan”.

12 Hij die liegt is de dienstknecht van de leugen. Hij die de leugen vertelt moet met de gevolgen leven. Diakenen en bijenkorfmeisjes moet het kwaad van bedrog worden geleerd. Leraren en rozenmeisjes moet worden onderwezen hoe belangrijk waarheid is. Priesters en lauwermeisjes moet worden voorgehouden welke valstrikken oneerlijkheid met zich brengen. Om geslaagd en gelukkig te zijn moeten zendelingen volgens rechtvaardige beginselen leven. De kinderen van het jeugdwerk kunnen leren dat het niet juist is om leugens te vertellen. Kinderen thuis hebben er recht op eerlijkheid te leren door middel van het voorbeeld in het gezin. Het kind of het gezin dat wordt geleerd dat eerlijkheid de beste tactiek is, heeft 't niet getroffen. Het is immers geen tactiek, het is de juiste levensstijl.

Wij leven in een wetmatige wereld. Wij kunnen de wetten van het land misschien

omzeilen, maar de wetten van de hemel hebben vandaag, morgen en in de eeuwigheid een onherroepelijke uitwerking op ons.

„Gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:32.) Niemand die met leugen leeft zal ooit helemaal vrij zijn. Slechts hij die zo'n onafgebroken last heeft getorst is in staat om zo'n uitspraak werkelijk te begrijpen. Wij moeten altijd bedenken dat iets wat verkeerd is niet goed wordt omdat velen het doen of omdat het niet aan 't licht is gekomen.

Moge onze Hemelse Vader ons helpen de moed te hebben om een leven dat gegrond is op een leugen of het bestendigen van leugens in te zien en te veranderen. Eerlijkheid is meer dan een bepaalde tactiek. In de omgang met onze medemens, en vooral in de omgang met onszelf, betekent eerlijkheid een gelukkig leven.

Of wij nu zijn zoals die goede lerares, die ik aan het begin van deze toespraak aanhaalde, of zoals een vriend, een buurman of een familielid, laten wij zelf eerlijkheid betrachten en onderwijzen. Zowel in het klaslokaal als in de school des levens moet iedere vorm van eerlijkheid worden onderstreept door allen die aannemen dat „de heerlijkheid Gods (...) intelligentie (is), of met andere woorden, licht en waarheid”. (Leer en Verbonden 93:36.) Licht en waarheid zullen ons helpen de boze te verzaken en de overwinning te behalen. „Dit kan geen kwaad” is een uitspraak van onze doodsvijand. Hij wil ons ertoe brengen onszelf te vernietigen.

13 Als een leugen iedere mededeling is die een ander wordt gegeven met de bedoeling te misleiden, zullen wij er allen goed aan doen Gods voortdurende hulp in te

roepen bij het begrijpen en vinden van de waarheid. Onkreukbare mensen zullen de leugen noch bevorderen, noch voeden, noch omhelzen, noch doorvertellen. Mensen die wijsheid bezitten zullen niet toestaan dat hebzucht, angst of het verlangen om met één slag rijk te worden hen in de strikken terecht laat komen van oneerlijke en gewetenloze lieden die op de goedgelovigen azen, ten einde hen van hun kostbaarheden te scheiden. Moge wij het volgende steeds indachtig

zijn: „Zoek niet naar rijkdom, doch naar wijsheid, en zie, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd, en dan zult gij rijk worden gemaakt. Zie, hij, die het eeuwige leven heeft, is rijk.” (Leer en Verbonden 11:7.)

God geve ons allen de macht en de kracht om onkreukbaar te zijn, en het inzicht en de wijsheid om de valstrikken van oneerlijke mensen te vermijden. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Opnieuw beginnen

*Ouderling Hugh W. Pinnock
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik heb de laatste tijd met grote zorg een aantal gevallen gadeslagen die hebben gevoerd tot frustratie, hartzeer en een schijnbaar hopeloze toestand. Ik spreek vandaag tot degenen die bezeerd zijn en het zieleleed ondergaan van verdriet, toorn of schuldbesef. Wat ik ga zeggen is ook van toepassing op hen die nog smartelijke en kommervolle tijden door zullen maken.

Toen we klein waren, hebben velen

onder ons een versje gezongen waarvan het eerste couplet luidde:

*Was er maar ergens een heerlijke plek
Die het Land van Opnieuw Beginnen heet,
Waar we al onze fouten en al ons
hartzeer*

*En al ons kleingeestig, zelfzuchtig verdriet
Bij de deur konden laten vallen als een
kale, oude jas,*

*Om nooit meer te worden aangedaan.
(Vrij vertaald naar Louise Fletcher,*

„The Land of Beginning Again,” uit *The Best Loved Poems of the American People*, sel. Hazel Felleman, Garden City, New York: Garden City Publishing Co., 1936, blz. 101.)

Het „Land van Opnieuw Beginnen” is niet te vinden op de landkaart, maar er is wel een duidelijke geestelijke houding waardoor wij onze pijn, schuld en smart af kunnen werpen en opnieuw kunnen beginnen. Laten wij ons daar vanochtend eens op oriënteren.

De oudtestamentische profeet Jeremia zat op zekere dag thuis toen het woord des Heren als volgt tot hem kwam:

„Maak u op, daal af naar het huis van de pottenbakker, en daar zal Ik u mijn woorden doen horen.

Toen daalde ik af naar het huis van de pottenbakker, en zie, hij was juist bezig een werkstuk te maken op de schijf.

Mislukte de pot die hij bezig was te maken, zoals dat gaat met leem in de hand van de pottenbakker, dan maakte hij daarvan weer een andere pot, zoals het de pottenbakker goed dacht te maken.

Toen kwam het woord des Heren tot mij: Zal Ik niet met u kunnen doen zoals deze pottenbakker, o huis Israëls?” (Jeremia 18:2-6.)

De Heer maakte Jeremia duidelijk dat wij, wanneer wij fouten maken zoals het oude Israël dat deed, de mislukking ter hand kunnen nemen en opnieuw kunnen beginnen. De pottenbakker gaf het niet op en gooide de leem niet weg, alleen maar omdat hij een fout had gemaakt. En zo moeten ook wij de hoop niet opgeven en onszelf niet afwijzen. Onze taak is juist onze moeilijkheden te overwinnen, hetgeen we hebben en zijn ter

hand te nemen, en opnieuw te beginnen. Sommigen onder u hebben overtredingen begaan die ernstig, pijnlijk en verwoestend zijn. Toch kunt u door het opvolgen van de eenvoudige instructies van de Meester en door zo nodig met uw bisschop te spreken, opnieuw beginnen als een herboren mens.

Een aantal van u heeft onlangs geld gestoken in een investering die onverstandig of onrendabel is gebleken. U krijgt nu de kans om opnieuw te beginnen. Sta niet toe dat een fout u twee keer schade berokkent, zoals geschiedt wanneer u een u aangedaan kwaad koestert en u zich kapot laat maken door uw gramschap.

Sommigen onder u hebben anderen kwaad gedaan en pijn, angst en hartzeer veroorzaakt. Het is nu het moment om naar hen toe te gaan, uw leedwezen om uw gedrag te betuigen, hun vergeving af te smeken en, zo mogelijk, de geleden schade te vergoeden. Wanneer? Nu! Het is Gods bedoeling dat wij onze schulden betalen. In de Leer en Verbonden staat: „Ziet, het is Mijn wil, dat gij al uw schulden *zult* betalen.” (Leer en Verbonden 104:78; cursivering toegevoegd.)

Aan het toppunt van zijn macht strekte het Griekse rijk zich uit van de Middellandse Zee in het westen tot aan het huidige India in het oosten. Door middel van militaire macht hadden de Grieken ontelbare stadstaten en landen veroverd. Zij eerden niet alleen de moedigsten onder hen, maar heiligden ook de plek waarop de slag een gunstige wending had genomen. Zij gaven precies die plek aan op het slagveld, waar een kleine overwinning onvermijdelijk tot de uiteindelijke zege had gevoerd. Daar stapelden zij wat stenen of buitgemaakte wapens op elkaar en noemden die ge-

denkplaats een trofee of tropee, hetgeen in het oudgrieks een keerpunt betekent. Is dit wellicht het moment voor een trofee in uw leven? Behoort u in de strijd die u nu levert een gedenkteken op te richten om aan te geven dat er een keerpunt in uw leven, een bekering, was waardoor uw leven er voortaan anders uit zal zien?

Bedenk dat niet alle moeilijkheden bezwijken zoals Goliath voor David. Niet alle worstelingen eindigen zo dramatisch als degene die plaatsvond op Cumorah. Niet alle wonderen manifesteren zich zo onmiddellijk als toen Joseph Smith de zieken zegende aan de oever van de Missouri. Maar problemen verdwijnen wel degelijk, veldslagen worden gewonnen en wonderen gebeuren in ons aller leven. In Deuteronomium 7:22 beschrijft de Heer zijn strijdplan voor het reinigen van Israël als volgt: „De Here, uw God, zal deze volken langzamerhand voor u uit verdrijven.” De zege wordt inderdaad dikwijls langzamerhand behaald.

Sta mij toe de stappen aan te duiden die nodig zijn om uw leven een nieuwe richting te geven. Onze taak in het leven is om hoger te klimmen. Hierbij is de goddelijke stap het zich bekeren. Bekering wil zeggen een betere weg vinden en die volgen.

Ten eerste moeten wij nooit meer denken of zeggen de woorden „had ik maar anders gehandeld”.

Had Simson maar geweten wat de gevolgen zouden zijn van zijn omgang met Delila, dan zou hij zijn eerste bezoek nooit hebben afgelegd. (Zie Richteren 16.)

Had Sidney Rigdon maar kunnen voorzien hoe deerniswekkend zijn leven zou zijn na zijn excommunicatie, dan had hij

zich misschien verootmoedigd en was hij bij de kerk gebleven.

Had de rijke man maar een kijkje in het hiernamaals kunnen nemen, dan was hij misschien eerder begonnen te bidden; maar hij werd pas in de hel een vroom man. (Zie Lucas 16:19-25.)

Was u maar niet uitgegaan met die jonge man of vrouw, of had u die reis maar niet gemaakt, of die investering gedaan, of die bepaalde persoon leren kennen, dan zou uw leven wellicht anders zijn gelopen.

Wij kunnen allemaal kostbare tijd verspillen door te zeggen: „Hoe zou het zijn als ik het één of het ander niet had gedaan?” Broeders en zusters, „hoe (. . .) als” is geen ter-zake-doende vraag als we echt opnieuw willen beginnen. Laten wij nuchter constateren waar we ons nu bevinden en waar wij willen zijn, en niet stil blijven staan bij het „hoe (. . .) als” van gisteren.

Ten tweede, wacht niet tot morgen met het opnieuw beginnen. „Beroem u niet op de dag van morgen, want gij weet niet wat een dag kan baren.” (Spreuken 27:1.) *Dit* is voor ieder van ons de dag om die gedenktekens op onze eigen slagvelden op te richten en de plaats aan te geven waar wij opnieuw zijn begonnen. Eén reden voor het houden van conferenties is om te leren hoe wij betere mensen kunnen zijn.

Ten derde, neem u voor het evangelie van Jezus Christus in zijn geheel na te leven. „Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.” (Leer en Verbonden 84:44.) Velen leven hun eigen vorm van het evangelie na, en dat is zelfbedrog.

Er is slechts één waar evangelie. Wij mogen het niet veranderen, noch er een eigen interpretatie aan geven. Als wij ons

echter houden aan de zuivere leer van Jezus Christus, zullen wij veel goedpraterij die tot problemen voert uitschakelen. Het menu biedt slechts één mogelijkheid. Kiezen welke van Gods wetten na te leven is een duivels egocentrisme. Onkreukbaarheid is de grondslag van onze levensstijl.

Ten vierde, zie de werkelijkheid onder ogen. Wij zouden weleens van onze problemen weg willen vluchten. Dat is wat koning David wildé. Hij was een goed man geweest, maar had zichzelf grote moeilijkheden op de hals gehaald. Hij leek eronder te zullen bezwijken. Op zekere dag riep hij uit: „O, had ik vleugelen als een duif, ik zou wegvliegen en een woonplaats zoeken.” (Psalmen 55:6.) De emoties die door zijn schuldgevoelens waren opgeroepen waren hem te veel geworden. Hij wilde weg. Sommigen trachten letterlijk weg te vluchten, en anderen vluchten geestelijk. Maar de problemen worden er niet mee opgelost. Bij de enige goede vluchtroute staat het bordje „Persoonlijke verantwoordelijkheid”.

Ten vijfde, benader uitdagingen op een positieve wijze. Neem het heft in handen! Neem het initiatief! Een dichter heeft eens geschreven:

*Geef 't nooit op! Als tegenspoed dringt
Heeft de Voorzienigheid de kelk wijselijk
gemengd,*

*En de beste raad bij alles wat u benauwt,
Is het dappere devies: „Geef 't nooit op!”*
(Vrij vertaald naar Martin F. Tupper,
„Never Give Up,” uit *Poems of
Inspiration*, sel. Joseph Morris en St.
Clair Adams, New York: Halcyon
House, blz. II-77.)

Wij herinneren ons duidelijk deze woorden van de Meester: „Tracht eerst het koninkrijk Gods op te bouwen en Zijn

gerechtigheid tot stand te brengen, en dit alles zal u bovendien geschonken worden.” (Naar Joseph Smith Translation van Matteüs 6:33.) Slechts enkele verzen later zegt de Heiland ons: „Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.” (Matteüs 7:7.)

Ten zesde, ga niet gedeeltelijk opnieuw beginnen. Doe het goed! Anders zult u misschien bezig zijn een oud kledingstuk op te lappen met een klein stukje nieuwe stof. Het oude goed zal het niet houden. Zoals Jezus zei: „En niemand zet een niet-gekrompen lap op een oud kledingstuk; want (. . .) de scheur wordt erger.” (Matteüs 9:16.) Ga niet oplappen. Begin een heel nieuw leven. De rijke jongeling was niet bereid alles te geven, om de Meester met zijn gehele hart te volgen, en dus „ging hij bedroefd heen” (Matteüs 19:22), waarna er nooit meer iets van hem werd gehoord.

Ten zevende, wees open en oprecht in uw omgang met anderen. Zoveel moeilijkheden in het leven worden veroorzaakt door tweeslachtigheid. Laten we leren de dingen bij hun naam te noemen. Denk eens aan het buitengewone onbehagen van Petrus toen de Meester hem erover onderhield dat hij een verkeerde opvatting had voorgestaan: „Gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen.” (Matteüs 16:23.) Vanaf dat moment was Petrus een toegewijder discipel. Hij die open en oprecht is, zal worden gerechtvaardigd. De tijd is zijn vriend. Vertrouwen is zijn beloning.

Ten laatste, en misschien wel het aller-moeilijkste, wees vergevensgezind. Paulus zei: „Wie gij nu iets vergeeft, die vergeef ik het ook.” (2 Korintiërs 2:10.) Stellig is een onderdeel van het opnieuw

beginnen „Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen, die u haten; zegent wie u vervloeken; bidt voor wie u smadelijk behandelen.” (Lucas 6:27-28.) Paulus onderstreepte deze vermaning toen hij zei: „Ziet toe, dat niemand kwaad met kwaad vergelde, maar jaagt te allen tijde het goede na, jegens elkander en jegens allen.” (1 Tessalonicenzen 5:15.) Er is geen plaats voor wraak in het leven van iemand die het „Land van Opnieuw Beginnen” gevonden heeft.

„Ik spreek tot degenen die het zieleleed ondergaan van verdriet, toorn of schuldbesef – en tot hen die nog smartelijke en kommervolle tijden door zullen maken.”

Denk er eens aan hoe onrechtvaardig de jonge Jozef uit het Oude Testament was behandeld door zijn afgunstige broers. Zij verkochten hem als slaaf. Hij had alle reden om zich te wreken. Maar toen de omstandigheden hen in Egypte weer tezamen bracht, zei Jozef: „Gij hebt wel kwaad tegen mij gedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht, ten einde (. . .) een groot volk in het leven te behouden.” (Genesis 50:20.)

Ja, zoveel hartzeer en verdriet worden mettertijd zegeningen, ons aardse onder-richt, en bereiden ons geestelijk voor. Zelfs wanneer wij niet kunnen begrijpen waarom wij sommige beproevingen

moeten doorstaan, kunnen wij ons toch tot God wenden en ons leven opnieuw onder zijn hoede toevertrouwen. Ja, „hij, die de werken der gerechtigheid doet, zal zijn loon ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld.” (Leer en Verbonden 59:23.)

Moge ieder van ons, wanneer dat nodig is, opnieuw beginnen. Ik getuig dat het evangelie van Jezus Christus is hersteld en dat wij de beginselen en voorschriften ervan na moeten leven, waardoor wij verhoogd zullen worden. En dit zeg ik in alle nederigheid in de naam van Jezus Christus, onze Meester. Amen. □

Wij geloven in eerlijkheid

*Ouderling Mark E. Petersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De grondslag van onze godsdienst zijn de Artikelen des Geloofs die ons door de profeet Joseph Smith zijn gegeven.

Het eerste daarvan vormt de basis van alles waar wij in geloven en luidt: „Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.”

Wij heiligen der laatste dagen geloven met geheel ons hart en geheel onze ziel in God. Wij weten dat Hij leeft. Onze profeten hebben Hem gezien. Wij weten dat wij zijn kinderen zijn, zijn letterlijke geestelijke nakomelingen. Wij hebben

geen andere levensbron. Wij zijn zijn kinderen.

Zonder God zou er geen evangelie zijn, geen zaligheid, geen opstanding, geen licht of intelligentie, er zou zelfs geen leven bestaan. Zonder God zouden er geen melkwegen in de hemelen, geen zon, geen maan, geen sterren, geen aarde zijn, noch iets van alles wat deze aarde voort kan brengen. Met andere woorden, als er geen God was, zou er verder ook niets zijn.

En dit geldt evenzeer met betrekking tot de Heer Jezus Christus. In deze kerk

nemen wij de Heiland met geheel ons hart en ziel aan.

Hij is de goddelijke zoon van zijn Hemelse Vader! Dit is ons plechtig getuigenis tot de hele wereld, dat wij zonder vrees en met alle kracht die in ons is geven. Ons getuigenis is *waar*, want het berust op openbaring.

De Heer Jezus Christus is de Verlosser van het gehele mensdom. Maar Hij is nog meer dan dat. Hij is de Schepper, want er *is* een goddelijke Schepper, en wij weten dat Hij Jezus Christus van Nazaret is. Hij kwam op aarde als het kind dat in Betlehem werd geboren, maar Hij was nog steeds dat zelfde machtige Wezen waarover gesproken was door Jesaja: „Immanuel (. . .), hetgeen betekent: God met ons.” (Matteüs 1:23.)

Jezus Christus, de Jehova van de hemelen, schiep de hemelen en alle melkwegen daarin. Hij schiep ons heelal, met de zon en haar planetenstelsel. Hij schiep deze aarde en alles wat zich daarop bevindt, zowel levend als levenloos.

Alle dingen zijn door Hem, want zonder Hem is geen ding geworden, dat geworden is.

Hij kwam bijna tweeduizend jaar geleden op aarde, gaf ons zijn evangelie en zijn kerk, en werd vervolgens ten behoeve van de gehele mensheid gekruisigd. Het eeuwige leven wordt door Hem verkregen en op geen enkele andere manier. Als wij gehoorzaam zijn aan zijn evangelie, zullen wij voor eeuwig bij Hem wonen. Als wij het afwijzen, of er niet naar leven, zullen wij wel leven, maar niet bij Hem. Het zal in de lagere oorden zijn, in sommige waarvan er geweest, gehuil en tandengeknars zal zijn. (Zie Leer en Verbonden 19:5.)

Christus is ons alles, en zonder Hem zijn wij niets.

Wij geloven ook in de Heilige Geest, het derde lid van de Godheid. Wanneer wij lid worden van de kerk, worden wij gezegend met de gave van de Heilige Geest, die ons ons leven lang zal leiden, als wij maar bereid zijn gehoor te geven aan zijn influisteringen.

Ik ben uitermate dankbaar voor de geweldige toespraak van broeder Ashton over eerlijkheid, een van de deugden die inderdaad aan onze godsdienst ten grondslag liggen. Ik ben dankbaar omdat wij ook als een van onze Artikelen des Geloofs de verklaring hebben dat wij geloven in eerlijkheid, trouw, welwillendheid en deugdzaamheid. Zoals u zich wel zult herinneren, luidt het eerste gedeelte van dat Artikel: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzam, en goed te moeten doen aan alle mensen.” (Dertiende Artikel des Geloofs.)

Daarmee komen wij op het punt waar geloof en werken elkander ontmoeten. Hier vragen wij onszelf af: Wordt ons geloof bewezen door onze werken of erdoor gelogenstraf? Doen wij inderdaad goed aan alle mensen, zoals dit geloofsartikel zegt?

Eerlijkheid, trouw, deugdzaamheid en vriendelijkheid vormen de kenmerken van waarachtige christelijkheid. Als 't ons daaraan ontbreekt, kunnen wij eigenlijk niet zeggen dat wij Christus volgen.

Was het niet Jakobus die zei: „Toon mij dan uw geloof *zonder de werken*, en ik zal u mijn geloof tonen *uit mijn werken*”? En zei hij niet, op een zo duidelijke wijze dat niemand het verkeerd hoeft te begrijpen: „Geloof: indien het niet met werken

gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood” (Zie Jakobus 2:14-18.)

Wij zijn 't met hem eens en voegen eraan toe dat betuigingen van godvruchtigheid zonder godvruchtige daden pure schijnheiligheid en dood zijn – „gelijk het lichaam zonder geest dood is.” (Jakobus 2:26.)

Met haar verleidelijke voorkomen, lijkt de zonde aanvankelijk altijd aantrekkelijk. Zo verging het Kaïn ook, die meende te kunnen zondigen en erop vooruit te gaan. Velen maken zichzelf in deze tijd hetzelfde wijs. Maar de wet der vergelding is nu dezelfde als toen. Het loon van de zonde is uiteindelijk ellende en de dood als er geen bekering is. (Zie Romeinen 6:23.)

Welk mens, die de feiten begrijpt, zou een vijand van God durven worden?

Maar als wij liegen en bedriegen, of anderen verleiden en hen ertoe brengen

„Of het nu liegen, bedriegen, diefstal of misleiding is; of het nu thuis, bij zaken of op school gebeurt, oneerlijkheid heeft helemaal niets te maken met de leringen van Jezus Christus.”

te zondigen, worden wij *tot op die hoogte* inderdaad zijn vijanden.

Wat is onze positie voor het aangezicht van Christus als wij met onze boze daden zijn leringen verwerpen? Hij staat immers in alles voor gerechtigheid. Kun-

nen wij beweren anders te zijn dan zij die in zijn tijd Hem de rug toekeerden en Hem afwezen?

Zij waren zo jammerlijk misleid toen zij, zelfs temidden van het hemelse licht dat Hij hun aanbood, volkomen blind voor de feiten hun tragisch eind tegemoet liepen.

Denk aan de misleiding waaronder Korihor de Christus verloochende. Nadat alles voorbij was en hij met stomheid was geslagen, bekende hij:

„Ik wist (. . .) dat er een God was. Doch ziet, de duivel heeft mij verleid. . . . En hij zeide tot mij: Er is geen God; en hij leerde mij wat ik moest spreken. En ik heb zijn woorden onderwezen, en ik heb ze onderwezen, omdat ze aangenaam waren voor het zinnelijke gemoed.” (Alma 30:52-53.)

Let op die laatste woorden: „omdat ze aangenaam waren voor het zinnelijke gemoed.” Alle zonden zijn aangenaam voor het zinnelijke gemoed, en oneerlijkheid is zeer zeker één daarvan!

Wat zou er gebeurd zijn als de barmhartige Samaritaan een huichelaar was geweest en slechts had voorgewend de gewonde reiziger te helpen? Wat zou er gebeurd zijn als hij de geblesseerde man alleen maar naar de herberg had gebracht om daar verder misbruik van hem te maken? Wat zou er gebeurd zijn als hij de herbergier met vals geld had betaald, of zijn rekening helemaal niet had betaald? (Zie Lucas 10:25-37.)

Wat zou er gebeurd zijn als hij had getracht twee heren te dienen? (Zie Matteüs 6:24.) Wat zou er gebeurd zijn als zijn blijken van vroomheid en barmhartigheid slechts dienden ter vermomming van zijn dubbelhartigheid?

Wat zou u dan van hem gevonden hebben? Zou de Heiland ons hem heb-

ben voorgehouden als een lichtend voorbeeld? Of zou Hij die Samaritaan hebben veroordeeld, zoals Hij ook andere huichelaars veroordeelde?

Wat vindt u van degenen die in deze tijd huichelarij en bedrog en een verkeerde voorstelling van zaken gebruiken om op anderen een voordeel te behalen, waarbij zij hen soms alles wat zij hebben ontnemen?

Wat vindt u van hen wiens woord geen erewoord is en die er geen enkel bezwaar in zien bij de eerst mogelijke gelegenheid hun medemens te bedriegen?

Begrijpen we wel wat een ernstige zonde oneerlijkheid is? Het is niet alleen onchristelijk, het is antichristelijk – antimormoons – anti-Christus!

Of het nu liegen, of bedriegen, of diefstal of misleiding is; of het nu thuis, bij zaken, sport of op school gebeurt,

oneerlijkheid heeft helemaal niets te maken met de leringen van Jezus Christus.

Als we dit niet inzien, zijn we werkelijk blind.

Kain was blind toen hij Abel doodsliep. Korihor was blind toen hij tegen Alma streed.

Degenen die Christus kruisigden waren blind toen zij riepen dat zijn offerbloed over hun eigen hoofd en dat van hun arme, niets vermoedende en ongelukkige kinderen moest komen. (Zie Matteüs 27:25.)

De verraders van binnenuit, die een aandeel hadden in het teweegbrengen van de marteldood van de profeet Joseph Smith, waren wel heel blind.

Zullen wij ons op gelijke wijze laten verblinden door eigenbaat en hebzucht? Zullen wij onze eigen ergste vijand

worden door ons te begeven op 't hellende vlak van de oneerlijkheid en alles waar dat toe voert?

De lijst van geboden van het evangelie bevat vele verboden. Maar wij worden evenzeer positief aangezet tot constructieve daden en ons wordt geleerd dat wij moeten trachten op Christus te lijken bij alles wat wij doen.

Welke waarde heeft het christendom als wij daardoor geen betere mensen worden? Het is er niet alleen om ons wat theorieën te geven waar we over kunnen praten.

Het evangelie is een manier van leven. Het doel ervan is ons te helpen als Christus te worden.

Vroeg Hij niet: „Welke soort mensen behoort gij (. . .) te zijn?” En antwoord-

de Hij niet: „Zoals Ik ben?” (3 Nephi 27:27.)

Gebood Hij ons niet om volmaaktheid na te streven, gelijk onze Vader in de hemel volmaakt is? (Zie Matteüs 5:48.) Hij maakte geen grapjes. Dit zijn zijn wetten. Het zijn geen denkoefeningen. Het zijn geboden en Hij heeft ons persoonlijk verantwoordelijk gesteld voor het gehoorzamen daaraan.

Als wij deze geboden met een twijfelend hart ontvangen en traag nakomen, kunnen wij slechts veroordeling verwachten. (Zie Leer en Verbonden 58:29.)

Wij moeten onze godsdienst positief benaderen en er letterlijk een levensstijl, een dagelijks actieprogramma van maken. Wij moeten iedere dag opnieuw met het evangelie voor ogen aan onszelf

Raadgevers in het Eerste Presidium: President N. Eldon Tanner, president Marion G. Romney en president Gordon B. Hinckley.

schaven, want dit is onze proeftijd en de tijd waarin wij ons erop moeten voorbereiden onze God te ontmoeten. (Zie Alma 34:32.)

Zoals u zich wel zult herinneren, werd het de mensen dikwijls voorgehouden in het Boek van Mormon, maar de meesten onder ons hebben dat als louter retoriek opgevat. Maar, broeders en zusters, wij verkeren nu in onze proeftijd, net zoals zij toen in de hunne verkeerden; en heden is de tijd waarin wij ons moeten voorbereiden om onze God te ontmoeten. Wie weet of wij later, vandaag of morgen of overmorgen nog in leven zullen zijn? Wie weet wanneer wij voor de Almachtige zullen staan?

Denken wij soms dat wij Hem onder ogen kunnen komen wanneer wij aanstootgevend voor Hem zijn? En wat zal ons aanstootgevend maken? Het zal onze eigen weerbarstigheid zijn, die ons heeft belet zijn plan te volgen. Het zal onze eigen weigering zijn om Hem in ons leven de eerste plaats toe te kennen. Het zal zijn omdat wij de duisternis meer liefhebben dan het licht.

Welke reden heeft Hij, volgens ons, om ons te vragen eerst zijn koninkrijk en zijn gerechtigheid te zoeken? (Zie Matteüs 6:33.) Zou Hij dat doen als Hij 't niet echt meende? Gedeeltelijke gehoorzaamheid zal even geredelijk worden afgewezen als volledige schending, en misschien zelfs nog eerder, want gedeeltelijke afwijzing en gedeeltelijke aanvaarding zijn slechts schijn, een bewijs van gebrek aan karakter, gebrek aan liefde voor Hem. Eigenlijk is het een poging om van twee wallen te eten.

Wij moeten niet veronderstellen dat wij twee heren kunnen dienen. Als wij dat toch proberen, kunnen we van één ding zeker zijn: dat onze heer *niet* de Christus

zal zijn, want Hij zal ons niet op die voorwaarden accepteren.

Hoe beschreef onze Vader in de hemel zijn geliefde Zoon? Herinnert u zich zijn heerlijke woorden?

Hij verklaarde dat Jezus „vol van genade en waarheid is”. (Johannes 1:14.)

Christus is een God van waarheid. Hij is een God van liefde, maar Hij is ook een God van genade.

Wat bedoelen wij met de genade Gods? Jezus Christus is genadig, dat wil zeggen, Hij is goedgunstig, barmhartig, mededogend. Alleen ten gevolge van zijn genade, zijn mededogen en zijn liefde voor ons, zijn barmhartigheid, zijn welwillendheid en zijn verlangen zullen wij worden zoals Hij is, schenkt Hij ons zijn heerlijke evangelie.

Zijn waarheid afwijzen staat echter gelijk met het afwijzen van zijn genade, zijn barmhartigheid, zijn welwillendheid en zijn mededogen. Het houdt in dat wij er niets van moeten hebben. En van één ding kunnen wij verzekerd zijn: Als dat onze houding is, zullen wij er zeer zeker niets aan hebben.

De sleutel is gehoorzaamheid. Wat zei Samuël tegen Saul toen deze trachtte twee heren te dienen? „Gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen.” (1 Samuël 15:22.)

Als wij proberen twee heren te dienen, zijn we dan een haar beter dan Saul? Als wij trachten de broeders te misleiden door vrome betuigingen en het verhelen van onze zonden, zijn wij dan een haar beter dan Ananias en Saffira, die dood neervielen aan Petrus' voeten toen zij hem voorlogen? (Zie Handelingen 5:1-10.)

Ons wordt geboden te worden als Christus. Ons wordt geboden genade en

waarheid in ons leven te ontwikkelen. Willen wij zijn zoals Hij, en Hij is een God van genade en waarheid, dan moeten wij er vanaf dit moment aan werken om genade en waarheid in ons leven in te bouwen.

Moeten wij dan niet op dit moment ook inzien dat wij geen twee heren kunnen dienen? Mochten wij dat proberen, dan zal de Heer ons verwerpen. Hij zal nooit in samenwerking met Lucifer worden gevonden, laten wij dus niet proberen om Hem in die positie te manoeuvreren. Toen Alma zijn bekeerlingen doopte in de wateren van Mormon, werden deze ootmoedige heiligen vervuld van de genade en de liefde Gods, barmhartigheid, broederlijke genegenheid en naastenliefde. En hun priesters waren zo rechtvaardig in hun arbeid, dat ook zij vervuld waren van hemelse genade. (Zie Mosiah 18:16-26.)

Toen de Heer zich tot de vroege ouderlingen van deze kerk wendde, leerde Hij hun dat zij moesten toenemen in genade zowel als in kennis alvorens te gaan prediken. (Zie Leer en Verbonden 93:20.)

De Heer zei de profeet Joseph Smith dat allen die de geboden onderhouden zullen worden gezegend met genade van omhoog – de liefde van Christus, naastenliefde, mededogen, barmhartigheid, welwillendheid, eerlijkheid.

Dit zijn de kenmerken van de Heiland en wij moeten ernaar streven ze ons eigen te maken. De Heer heeft beloofd dat Hij ons, als wij Hem gehoorzamen, van genade tot genade zal voeren. (Zie Leer en Verbonden 93:20.)

Zullen wij dan niet gehoorzamen? Zullen wij ons niet daarop instellen? Zullen wij niet het eerst, het laatst en steeds het koninkrijk van God en zijn gerechtig-

heid zoeken? Wij moeten nooit toestaan dat onze godsdienst geleidelijk op 't tweede plan komt in ons leven.

Wij zijn het verbondsvolk van de Heer. Bij de doop kwamen wij overeen Hem tot het einde toe te dienen, en wij ontvingen de Heilige Geest om ons daarbij te helpen. Als wij ons nu tot oneerlijkheid en andere zonden wenden, wat doen wij deze geest van waarheid dan aan? Door onze zonden jagen wij Hem van ons weg.

Als wij, die de gave van de Heilige Geest bezitten, gaan liegen of bedriegen of op andere wijzen ons inlaten met oneerlijke praktijken, als wij de waarheid tarten en onszelf bezoedelen met onwaarheid, waar blijft dan onze trouw aan God?

Wat zullen wij dan doen met de verbonden die wij hebben gesloten, waarbij wij beloofden Hem, deze God van waarheid, in niets dan de waarheid te dienen? Wat zullen wij dan doen met het avondmaal des Heren, waarin wij zweren bij alles wat heilig is, ja, zelfs bij de kruisiging van Christus, dat wij Hem altijd indachtig zullen zijn, en zijn geboden te onderhouden, die Hij ons heeft gegeven? (Zie Leer en Verbonden 20:77.) Zullen wij onze zonden verloochenen – of zullen wij ons hoofd nederig buigen en zeggen: „Niet gelijk ik wil, maar gelijk Gij wilt?”

Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had niet genade, barmhartigheid, eerlijkheid, welwillendheid en de liefde van Christus, ik ware schallend koper of een rinkelende cymbaal. (Zie 1 Korintiërs 13:1.)

Nederige gehoorzaamheid is het enige wat ons kan behouden. Daarvan getuig ik in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Aan het Eerste Presidium van
De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

*Gepresenteerd door Wilford G. Edling
voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité*

Wij hebben het financieel jaarverslag van de kerk per 31 december 1981 gecontroleerd, alsmede de financiële handelingen in het op die datum afgesloten jaar. De door het comité gecontroleerde financiële verslagen en handelingen omvatten de algemene gelden van de kerk en van andere door de kerk beheerde organisaties, waarvan de boeken worden bijgehouden door de afdeling financiën en verslagen van de kerk. Wij hebben de begroting, de boekhouding en de toegepaste verificatiemethoden onderzocht, alsook de wijze waarop gelden worden ontvangen en uitgegeven. Wij hebben vastgesteld dat alle uitgaven van algemene gelden van de kerk door het Eerste Presidium en door begrotingsprocedures zijn goedgekeurd. De begroting is goedgekeurd door het comité tiendbesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Het begrotings- en bestedingscomité voert, in wekelijkse vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De afdeling financiën en verslagen alsmede alle andere afdelingen van de kerk maken gebruik van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding van de kerk en de veranderende elektronische verwerking van gegevens. Het comité en de juridische vertegenwoordigers van de kerk zijn samen voortdurend attent op zaken die verband houden met het belasten van kerken door federale overheden, individuele staten en buitenlandse overheden.

De afdeling verificatie, die losstaat van alle andere afdelingen, treedt op in een drieledige capaciteit bij het verrichten van financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden op een continubasis plaats en omvatten alle afdelingen van de kerk, andere door de kerk geleide organisaties (waarvan de boeken worden bijgehouden door de afdeling financiën en verslagen), en wereldomvattende werkzaamheden zoals zendingsgebieden, financiële centra en

afdelingsactiviteiten die in het buitenland plaatsvinden. De omvang en de taak van de afdeling verificatie bij het beschermen van de middelen van de kerk neemt toe in verhouding tot de groei en de zich uitbreidende activiteiten van de kerk. De verificatie van plaatselijke financiën van wijken en ringen is opgedragen aan ringverificateurs. Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, worden, voor zover de boekhouding niet door de afdeling financiën en verslagen wordt verricht, geverifieerd door erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het financieel jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede op onze bestudering van de boekhoud- en verificatieme-

thoden waardoor toezicht op de financiële handelingen wordt gehouden, en voorts door voortdurend contact met het personeel van de afdeling financiën en verslagen, de afdeling verificatie en de juridische vertegenwoordigers van de kerk, zijn wij van mening dat de algemene gelden van de kerk, die gedurende het jaar 1981 werden ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord in overeenstemming met de hierin voorgeschreven procedures.

*Met de meeste hoogachting,
Het kerkelijk verificatiecomité*

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisch rapport 1981

*Voorgelezen door Francis M. Gibbons
Secretaris van het Eerste Presidium*

Ter kennisneming van de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport uitgegeven betreffende de groei en de toestand van de kerk per 31 december 1981. (Leden-talcijfers zijn schattingen gebaseerd op de rapporten over het jaar 1981 die voorafgaande aan de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Ringen	1.321
Districten	342
Zendingsgebieden	188
Wijken	8.392
Gemeenten in ringen	2.719
Gemeenten in zendingsgebieden	2.102
(Deze cijfers geven een groei aan van 103	

ringen en 622 wijken en gemeenten in het jaar 1981.)

Landen met georganiseerde wijken of gemeenten 86

Ledental

Ledentotaal aan het eind van 1981 4.936.000
(Aangenomen wordt dat het aantal leden op het ogenblik hoger is dan 5 miljoen.)

Groei van de kerk in 1981

Kinderen gezegend 111.000
Ingeschreven kinderen gedoopt 69.000
Bekeerlingen gedoopt 224.000

Geboorte - huwelijk - overlijden

Geboorten per duizend leden ... 28,1
Personen gehuwd per duizend leden 12,2
Sterfgevallen per duizend leden .. 3,9

Priesterschap

Diakenen 213.000
Leraren 159.000
Priesters 311.000
Ouderlingen 419.000
Zeventigen 32.000
Hogepriesters 170.000

Zendingen

Full-time zendingen 29.700

Genealogie

Namen vrijgegeven voor tempelverordeningen 4.346.000

Tempels

Voltrokken endowments:
Voor de levenden 49.800
Voor de doden 4.101.000
In gebruik zijnde tempels 19

Geplande of in aanbouw zijnde tempels, inclusief tempels die afgelopen week aangekondigd zijn 21
Tempels die dit jaar gesloten waren . 1
(Er zijn in 1981 139.000 meer endowments verricht dan in 1980, hoewel de tempel te Manti een deel van het jaar gesloten is geweest.)

Kerkelijk onderwijs

Aantal ingeschrevenen in het schooljaar 1980/1981:

Seminaries en instituten met inbegrip van bijzondere programma's. 326.000
Kerkelijke scholen, colleges en voortgezet onderwijs 72.500

Welzijnszorg

Personen bijgestaan door LDS Social Services 62.800
Personen aan werk geholpen . 27.200
Manwerkdagen geschonken aan de welzijnszorg 533.800
Uit magazijnen verstrekte goederen in kilogrammen 14.197.926

Vooraanstaande leden die in de loop van het jaar zijn overleden

Ouderling S. Dilworth Young, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig en vroeger senior president van de Eerste Raad der Zeventig; ouderling Del Alvin Talley, senior regionale vertegenwoordiger; Freda Joan Jensen Lee, weduwe van president Harold B. Lee; Belle Smith Spafford, algemeen presidente van de zustershulpvereniging van 1945 tot 1974 en vroegere presidente van de National Council of Women; Lucile Reading, hoofdredactrice van het tijdschrift *Friend* en vroegere raadgeefster in het algemeen presidium van het jeugdwerk; Dr. Henry Eyring, wereldberoemd geleerde en schrijver; Dr. Harvey Fletcher,

internationaal bekend expert en uitvinder op het gebied van communicatiemiddelen; A. Hamer Reiser, vroegere raadgever in het algemeen presidium van de zondagsschool. Louise J. Lake,

onderwijzeres van gehandicapten en geëerd doordat zij de President's Trophy for Handicapped American of the Year kreeg; en George S. Eccles, vooraanstaand bankier en politicus. □

Ware grootheid

*Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Er zijn er onder ons die niet tevreden zijn met hun leven omdat zij een zekere grootheid in dit leven hadden willen bereiken en nu het gevoel hebben dat zij op een fundamentele wijze gefaald hebben. Wij zijn bezorgd over degenen die hard gewerkt hebben en rechtvaardig geleeft hebben maar die, omdat zij in de kerk of in de wereld niet hebben bereikt wat anderen hebben bereikt, het gevoel hebben dat zij in gebreke gebleven zijn. Misschien zouden wij de dingen die iemand groot maken eens moeten bekijken.

Wij leven in een wereld die zijn eigen soort grootheid lijkt te aanbidden. Het is waar dat de helden van de wereld nooit lang de aandacht van het publiek blijven vasthouden, maar desondanks is er

nooit gebrek aan kampioenen en mensen die veel bereiken. Bijna dagelijks horen wij van atleten die een record verbeteren; van geleerden die prachtige nieuwe machines, instrumenten, en processen uitvinden; van dokters die nieuwe manieren vinden om levens te redden. Wij worden voortdurend geconfronteerd met uitzonderlijk begaafde musici en artiesten, met het werk van buitengewoon begaafde kunstenaars, architecten en bouwers. Tijdschriften, reclameborden en reclame op de televisie tonen ons voortdurend beelden van mensen met volmaakte tanden en een onberispelijk uiterlijk, die modieuze kleren dragen en dat doen wat geslaagde mensen doen. Omdat wij voortdurend blootgesteld worden aan wat volgens de wereld

succes en grootheid is, is het begrijpelijk dat wij er ons vaak op kunnen betrappen dat wij vergelijkingen maken tussen wat wij zijn en wat anderen zijn, of schijnen te zijn, en ook tussen wat wij hebben en wat anderen hebben. Hoewel het waar is dat vergelijkingen maken nuttig kan zijn en ons kan motiveren veel goeds te doen en ons leven te verbeteren, laten wij toch dikwijls toe dat onredelijke en onjuiste vergelijkingen ons geluk vernietigen wanneer zij ons het gevoel geven dat wij niet veel volbracht hebben, dat wij niet goed genoeg geweest zijn of niet geslaagd zijn. Soms laten wij ons verkeerd beïnvloeden door dergelijke gevoelens en blijven wij denken aan onze tekortkomingen en negeren aspecten van ons leven die misschien elementen van ware grootheid bevatten.

In een kort artikel geschreven door president Joseph F. Smith in 1905, stond de volgende diepzinnige verklaring over wat ware grootheid werkelijk is:

„Die dingen die wij buitengewoon, opmerkelijk, of ongebruikelijk noemen zullen misschien geschiedenis maken, maar zij zijn niet het echte leven.

Tenslotte is de meest ware grootheid, dat men de dingen die volgens de wet van God alle mensen moeten doen, goed doet. Een succesvolle vader of een succesvolle moeder te zijn is een grotere prestatie dan een succesvol generaal of staatsman te zijn.” (*Evangelieleer*, blz. 282.)

Als men dit leest vraagt men zich vanzelf af wat de dingen zijn die God verordend heeft het gewone lot van de mensheid te zijn. Zij omvatten zeker hetgeen men moet doen om een goede vader of moeder te zijn, maar om te generaliseren, zijn zij ook die duizenden kleine daden en dienstbewijzen en offers waar-

uit het geven of het verliezen van zijn leven voor anderen en de Heer bestaat. Zij omvatten het leren kennen van onze Vader in de hemel en zijn evangelie. Zij omvatten anderen tot het geloof en de broederschap van zijn koninkrijk brengen. Deze zaken krijgen gewoonlijk niet de aandacht of de bewondering van de wereld.

Om de verklaring van president Smith uit te breiden en meer specifiek te zijn, zouden wij kunnen zeggen: Een geslaagde jeugdwerkpresidente, of padvindster of lerares van de geestelijk leven lessen, of een liefhebbende buurvrouw of luisterende vriend zijn, dat is ware grootheid. Zijn best doen terwijl men geconfronteerd wordt met de gewone dagelijkse problemen van het leven, en misschien met mislukkingen, en blijven volharden en doorzetten wat er ook gebeurt in het leven, als deze inspanningen en taken bijdragen tot de vooruitgang en het geluk van anderen en de eeuwige zaligheid van zichzelf, is dat ware grootheid.

Wij hoeven zeker niet ver te kijken om de

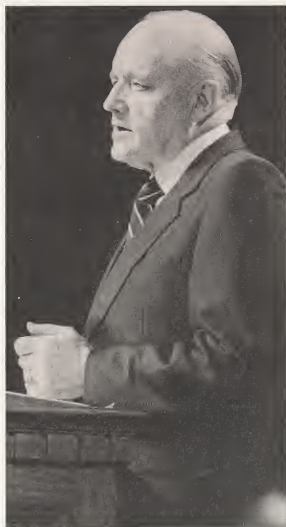

onopgemerkte en vergeten helden van het dagelijks leven te zien. Ik spreek over degenen die u kent en degenen die ik ken die rustig en constant doen wat zij behoren te doen. Ik spreek over degenen die er altijd zijn en altijd gewillig zijn. Ik bedoel de buitengewone moed van de moeder die uur na uur, dag en nacht, bij een ziek kind blijft en het verzorgt, of de invalide die worstelt en lijdt zonder te klagen. Ik noem ook degenen die altijd vrijwillig hun bloed geven of vrijwillig met padvindders werken. Ik denk aan de mensen die zelf misschien geen moeder zijn maar de kinderen van de wereld verzorgen. Ik spreek over degenen die er altijd zijn om lief te hebben en te verzorgen.

Ik spreek ook over onderwijzers en verpleegsters en boeren en anderen die het goede werk in de wereld doen, die onderwijzen, voeden en kleden, maar die bovendien ook het werk des Heren doen, zij die anderen opheffen en liefhebben. Ik bedoel degenen die eerlijk zijn en vriendelijk en hard werken in hun dagelijkse arbeid, maar die ook dienstknechten van de Meester zijn en herders van zijn schapen.

Nu is het ook niet mijn bedoeling om alle grote dingen die de wereld bereikt heeft af te takken; zij brengen ons vele mogelijkheden en bezorgen ons cultuur en orde en ontspanning in ons leven. Ik wil enkel voorstellen dat wij proberen meer aandacht te schenken aan de dingen in het leven die van de grootste waarde zijn. U zult zich herinneren dat het de Heiland was Die zei: „Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.” (Matteüs 23:11.)

Luister naar de woorden van president Joseph F. Smith als hij verder gaat met zijn opmerkingen om ons te helpen de

Ouderling Howard W. Hunter van de Raad der Twaalf.

dingen die tot werelds succes en erkenning leiden in het juiste perspectief te zien. Let erop dat hij het over wereldse dingen heeft, die dingen die wereldse beroemdheid en fortuin kunnen brengen, en ze 'secondair' noemt. Hij zei:

„Het is waar dat zulk een secundaire grootheid kan worden beschouwd als wat wij gewoon noemen, maar wanneer zulk een secundaire grootheid niet aan het fundamentele wordt toegevoegd, is het slechts een nietszeggend eerbewijs, en het verdwijnt langzamerhand uit het gewone en universele goed in het leven, ook al kan het misschien een plaats

vinden in de . . . bladzijden der geschiedenis." (*Evangelieleer*, blz. 282.)

Hoe kunnen wij als wij deze definitie van ware grootheid in gedachte houden, te werk gaan om zulk een grootheid te bereiken? De Heer heeft gezegd: „Uit het kleine komt het grote voort.” (Leer en Verbonden 64:33.) Een ieder van ons heeft wel eens mensen gezien die plotseling zo maar ineens rijk en succesvol waren. Maar ik geloof dat er niet zoiets is als plotselinge grootheid, hoewel dit soort succes zonder een langdurig streven tot sommigen kan komen. Dit is omdat ware grootheid bereiken veel tijd vergt; er kunnen zo nu en dan eens inzinkingen zijn. Het eindresultaat is niet altijd duidelijk zichtbaar, maar het schijnt dat het altijd en langdurig regelmatig, constante, kleine en soms gewone en wereldse stappen vereist.

Ware grootheid is nooit het resultaat van toevallige gebeurtenissen of van een kortstondige inspanning of een tijdelijk succes. Zij vereist de ontwikkeling van het karakter. Zij vereist een menigte juiste beslissingen in de dagelijkse keuzen tussen goed en kwaad waarover ouderling Boyd K. Packer sprak toen hij zei: „Door de jaren heen zullen deze kleine beslissingen samengebundeld worden en duidelijk tonen waar wij waarde aan hechten.” (*Ensign* van november 1980, blz. 21.) Deze beslissingen zullen duidelijk tonen wat wij zijn.

Als wij de waarde van ons leven bepalen, is het belangrijk dat wij niet alleen kijken naar wat wij bereikt hebben, maar ook naar de omstandigheden waaronder wij gewerkt hebben. Wij zijn allemaal verschillende en unieke mensen; wij hebben allen verschillende uitgangspunten in het leven; wij hebben een uniek stel talenten en vaardigheden; wij hebben

allen onze eigen problemen en beperkingen waar wij mee moeten worstelen. Daarom behoort onze beoordeling van onszelf en van wat wij bereikt hebben niet slechts op de mate van ons succes gebaseerd te zijn, maar ook op de omstandigheden waarin wij verkeerd hebben en de gevolgen die onze inspanningen op het leven van anderen hebben. Dit laatste aspect van de beoordeling van ons leven – de invloed van ons leven op het leven van anderen – zal ons helpen begrijpen waarom veel van het gewone werk in het leven zo hoog geschat zou moeten worden. Dikwijls zijn het de gewone taken die de grootste positieve invloed hebben op het leven van anderen, in vergelijking met de dingen die de wereld zo dikwijls in verband brengen met grootheid.

Het komt mij voor dat het soort grootheid waar onze Vader in de hemel zou willen dat wij naar streven, binnen het bereik is van allen die lid van de kerk zijn. Wij hebben een onbeperkt aantal mogelijkheden om de vele eenvoudige en kleine dingen te doen die ons uiteindelijk

„Het soort grootheid waar onze Vader in de hemel wil dat wij naar streven is binnen het bereik van allen die lid van de kerk zijn.”

groot zullen maken. Tot degenen die hun leven gewijd hebben aan dienstbetoon en offers voor anderen en de Heer, is de beste raad gewoon daarmee door te gaan.

Tot degenen die het gewone werk van de wereld doen en zich afvragen wat de waarde is van hetgeen zij bereiken; tot degenen die de werkpaarden zijn in deze kerk, die het werk van de Heer op zo vele rustige maar zinvolle wijzen bevorderen; tot degenen die het zout van de aarde zijn en de kracht van de wereld en de ruggegraat van iedere natie – tot u zouden wij onze bewondering uit willen spreken. Als u tot het einde toe volhardt en als u kloekmoedig bent in het getuigenis van Jezus zult u de ware grootheid bereiken en zult u in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel wonen. Zoals president Joseph F. Smith heeft

gezegd: „Laten wij niet proberen een kunstmatig leven in de plaats te stellen van het ware leven.” (*Evangelieleer*, blz. 283.) Laten wij eraan denken dat uit het kleine het grote voortkomt. Laten wij niet vergeten dat te doen wat in Gods ogen belangrijk, nuttig en noodzakelijk is, al beschouwt de wereld dat als onbelangrijk en zonder betekenis, uiteindelijk leidt dat ons tot de ware grootheid.

Dat wij nooit ontmoedigd mogen worden als wij die dagelijkse taken verrichten die God als het gewone lot van de mens heeft ingesteld is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een duurzaam huwelijk: De hoop van het menselijk geslacht

*Ouderling Robert L. Simpson
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Mijn gedachten richten zich vandaag op de zorgen die wij allen delen over een groeiende crisis in de wereld van vandaag, die als een soort kwaadaardige

kanker aan de gezinseenheid zoals die door God is ingesteld blijft knagen. Echtscheiding, met al haar duivelse neveneffecten, bedreigt de fundamenten

van de maatschappij zelf. President Joseph F. Smith heeft eens opgemerkt: „Het huwelijk is de bewaarder van het menselijk geslacht. Zonder het huwelijk zouden Gods doeleinden niet worden verwezenlijkt, deugdzaamheid zou verdwijnen en plaatsmaken voor zonde en verderf, en de aarde zou leeg en verlaten zijn.” (*Evangelieleer*, blz. 269.) Alle profeten van deze bedeling hebben in wezen op hun eigen manier hetzelfde gezegd. Volgens gegevens van het Nationaal Centrum voor Gezondheidsstatistiek zullen er van 't jaar bijna twee miljoen echtscheidingen worden uitgesproken in de Verenigde Staten. Dit is het hoogste aantal dat ooit verleend werd en drie keer het aantal dat twintig jaar geleden werd opgegeven. De meeste landen in de wereld schijnen dezelfde neiging te vertonen. Heden ten dage eindigt meer dan een van de drie huwelijken in echtscheiding. Jammer genoeg volgen de gezinnen in de kerk in onrustbarende mate het voorbeeld van de wereld, en dit zou niet zo moeten zijn.

In het *U.S. News & World Report* werd Herbert A. Gliberman, een erkende autoriteit op het gebied van echtscheidingen en gezinsverhoudingen, als volgt aangehaald: „De grootste toename in het aantal echtscheidingen is bij de echtparen die 10 jaar of langer getrouwd zijn geweest. Het is niet ongewoon tegenwoordig dat echtparen die 20 en 30 jaar getrouwd zijn echtscheiding aanvragen en verkrijgen.” Dan noemt hij de voornaamste oorzaak.

„In de eerste plaats,” zegt hij, „is het het onvermogen van de echtparen om eerlijk met elkander te praten, hun innerlijke gedachten en gevoelens te uiten en elkander te behandelen als hun beste vriend. . . Ze praten meestal over

oppervlakkige dingen om indruk op elkaar te maken.”

En dan vervolgt hij: „Volgens mij zijn er teveel mensen die tégen elkaar praten en niet mét elkaar. Het gebrek aan communicatie,” vervolgt hij, „veroorzaakt drinken, ontrouw of lichamelijke of geestelijke mishandeling. . . Bij velen is er: een gebrek aan verdraagzaamheid; een onvermogen om ongemak te verdragen of te erkennen dat noch zij, noch hun huwelijkspartner volmaakt zijn.” (*U.S. News & World Report* van 20 juli 1981, blz. 53-54.)

Er is slechts één manier om zeker te zijn van een goede communicatie in het gezin, en dat is de manier die de Heer ons gegeven heeft. Hij is voor het houden van raadsvergaderingen.

De kerk bestaat uit raden. Eén van de belangrijkste raden van alle kerkelijke raden is zeker de gezinsraad, gepreseed door de man en zijn vrouw. In deze raad behoren de ouders op gelijke voet te staan evenals zij in gelijke mate behoren te delen in alle zegeningen van het priesterschap die het gezin toekomen. Het eeuwige doel van de Heer is dat een echtpaar door de eeuwigheden heen één wordt!

Dan leert de Heer ons dat wij „te zamen bespreken” (Leer en Verbonden 50:10), geen ruzie, geen toespraken, geen achterklap, maar met zachte stemmen met elkaar praten. Wat een prachtig voorbeeld voor de kinderen! Hoe kan het verkeerd gaan met een gezin als iedere belangrijke beslissing wordt genomen in het licht van de beginselen van het evangelie? En dan na het samen bespreken te hebben, kan het besluit genomen worden om met vertrouwen verder te gaan in overeenstemming met de goddelijke wetten.

De Heiland onderwees dat wij de tweede mijl moesten gaan (zie Matteüs 5:41), wat onzelfzuchtigheid inhoudt. Door slechts de tweede mijl te gaan zou bijna elk echtpaar van hun huwelijk een succes kunnen maken. Maar een extra inspanning aan slechts één kant van de boot betekent dat het evenwicht verloren gaat, en dan is het waarschijnlijk dat de huwelijksboot omslaat. Onzelfzuchtigheid behoort van beide kanten te komen. Ieder echtpaar, of het in het eerste jaar van hun huwelijk of in het eenentwintigste jaar is, behoort te ontdekken hoe belangrijk het is om aan het eind van de dag met hun hoofd op het kussen nog even samen te praten. Het is de beste tijd om de balans op te maken, om over de

volgende dag te praten. En het voorname: het is de tijd dat liefde en waardering voor elkaar uitgesproken kunnen worden. Het einde van een dag is de beste tijd om te zeggen: „Liefste, het spijt mij dat dat vandaag gebeurd is. Wil je mij vergeven?”

Weet u, wij zijn nog geen van allen volmaakt, en deze onopgeloste onenigheden, kunnen, als men ze dag na dag laat opstapelen, tot een breuk in de huwelijksverhouding leiden, en dat alles vanwege het gebrek aan een goede communicatie, en dikwijls ook een bepaalde dwaze trots.

De kerk heeft zich altijd sterk gekant tegen dictaturen van welke vorm ook. Elke man die zijn ambt als priester-

Ouderling Robert L. Simpson van het Eerste Quorum der Zeventig, midden, begroet ouderling Carlos E. Asay, links, lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, en ouderling Jack H. Goaslind jr., een medequorumlid.

schapsdrager in het gezin probeert uit te oefenen met dictatoriale methodes is niet in harmonie met de leringen van het evangelie. Hij zal de geestelijke beloning van het samen alles bespreken niet ontvangen. Zijn gesprek aan het eind van de dag zal ophouden een wederzijdse communicatie te zijn, en gewoonlijk zal opstand volgen.

Dictators zijn er altijd vlug bij om een ultimatum uit te vaardigen; en als u het soms nog niet ontdekt hebt, de tegenwoordige jeugd een ultimatum stellen is bijna gegarandeerd een fiasco vragen. Het is hetzelfde als met een rode vlag te zwaaien; het is hetzelfde als de oorlog verklaren aan degenen van wie u houdt. De Heer heeft ons gewaarschuwd dat er geen macht of invloed krachtens het priesterschap kan of dient te worden gehandhaafd, „dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen.” (Leer en Verbonden 121:41-42.)

Ik vind de raad die president Joseph F. Smith gegeven heeft erg mooi. Hij zei dit tot de vaders: „Slechts wanneer de mannen van de goede geest afdwalen, wanneer zij hun plichten niet nakomen, zullen zij iemand die aan hun hoede is toevertrouwd verwaarlozen of te schande maken. Zij zijn verplicht hun vrouw en kinderen in ere te houden.” (*Evangelieleer*, blz. 282.)

Er is nog een andere belangrijke reden voor echtscheiding die niet onvermeld mag blijven: het slechte beheer van de financiële middelen van het gezin. De tiend en andere offeranden betalen terwijl men de rest van de raadgevingen van

onze Hemelse Vader met betrekking tot het gebruik van gezond verstand bij het beheer van de geldmiddelen van het gezin negeert, zal waarschijnlijk de reden zijn dat de vensteren des hemels een beetje klemmen. De beloofde zegeningen zullen waarschijnlijk niet ontvangen worden zoals verwacht wordt.

Iedere profeet in deze bedeling heeft in duidelijke, ondubbelzinnige bewoordingen geleerd dat de heiligen geen schulden behoren te maken, (wij hebben het vanmorgen opnieuw gehoord van president Kimball), dat wij niet behoren in te gaan op aanbiedingen waarin veel geld geboden wordt voor lage investeringen, zoals vandaag werd gezegd. Hij raadt ons aan zuinig te zijn, te sparen, en geld te verdienen op de ouderwetse manier: „in het zweet ons aanschijns”. Wij worden vermaand onze kinderen de waarde van het werken te onderwijzen. Wij worden voortdurend aangemoedigd om het juiste voorbeeld van ijver en spaarzaamheid te geven en ook om edelmoedig en getrouw onze offeranden aan de armen en de behoeftigen te geven. Gedurende deze tijden van economische spanningen is het absoluut noodzakelijk dat het gezin zich houdt aan deze goddelijke raadgevingen. Alle echtparen behoren regelmatig het gezinsbudget te bespreken. Als er minder geld binnenkomt en het wordt nodig om de uitgaven daaraan aan te passen, is het veel beter om direct te doen wat er gedaan moet worden dan het te laten komen tot een onoverkomelijke financiële crisis, die maar al te vaak tot een echtscheiding kan leiden.

Weinig dingen zijn zo verderfelijk voor een huwelijk als de verklaring: „Ik heb mij vandaag laten inschrijven voor een kuur van vijfhonderd gulden bij het

plaatselijke gezondheidsinstituut." Een gezondheidskuur kan best de moeite waard zijn, maar niet als onverwachte extra uitgave als de beurs toch al niet te ruim is. Dit had een van de onderwerpen

„Tijd en ervaring hebben
bewezen dat
onzelfzuchtigheid de sleutel
is tot een geslaagd
huwelijk.”

aan het eind van de dag kunnen en moeten zijn. Zoals ouderling Neal A. Maxwell ons onlangs vertelde: „Als uw echtgenote binnenkort deel moet nemen aan een noodlanding, dan heeft zij ook het recht om deel te nemen aan het opmaken van de planning van de vlucht.”

Nu wil ik nog snel drie dingen opnoemen die de hoekstenen van een goed huwelijk zijn:

Ten eerste: *Geloof*, het eerste beginsel van het evangelie. Het moet het eerste beginsel van uw huwelijk zijn – niet alleen geloof in God en in zijn geliefde Zoon, niet alleen in de levende profeet, maar, mag ik dit zeggen, ook een oprecht en steeds toenemend geloof in elkaar en ook in uw kinderen.

Ten tweede: *Gehoorzaamheid*, die dikwijls de eerste wet van de hemel wordt genoemd. Zonder gehoorzaamheid aan Gods wetten kunnen er geen zegeningen zijn. Gehoorzaamheid aan de verbonden met de Heer is een vereiste om vrede en liefde in de familiekring te hebben.

Ten derde: *Loyaliteit*. Loyaliteit aan zijn

huwelijkspartner, door dik en dun, zal een fundamentele karaktertrek helpen ontwikkelen die zo sterk is dat loyaliteit aan de kerk en de ware beginselen even vanzelf zullen volgen als de nacht op de dag volgt.

De wet van kuisheid is één van de tien geboden. Deze vereist loyaliteit in het huwelijk. Broeders en zusters, beschermt dit heilige beginsel alsof uw leven ervan afhangt, omdat de waarheden van het evangelie bevestigen dat uw eeuwig leven zeer zeker afhangt van uw trouw in uw huwelijk.

De Schriften bevestigen de eeuwige waarheid dat het huwelijk door God is ingesteld (zie Leer en Verbonden 49:153). En dan is er nog dit: „En toch, in de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw.” (1 Korintiërs 11:11.)

En volgens een profeet in deze bedeling: „God beveelt het huwelijk niet alleen aan, maar Hij gebiedt het. Toen de mens nog niet sterfelijk was, voordat de zonde in de wereld kwam, heeft onze Hemelse Vader zelf het eerste huwelijk gesloten. Hij verbond onze eerste ouders in het heilige huwelijk, en gebod hun vruchtbaar te zijn, zich te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen. Dit gebod heeft Hij nooit gewijzigd of ingetrokken; het is in alle generaties van het mensdom van kracht gebleven.” (*Evangelieleer*, blz. 271.)

Marcus bevestigt: „Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheid de mens niet.” (Marcus 10:9.)

Broeders en zusters, iedere echtscheiding in de kerk heeft een ongunstige uitwerking op het werk van het koninkrijk. Er behoort een grotere inspanning te zijn van de kant van beide huwelijkspartners wanneer er echtscheiding dreigt. Er

behoort meer overleg plaats te vinden, niet alleen met elkaar, maar ook met de juiste leiders van de priesterschap. Er behoort een meer algemeen begrip te zijn van de eeuwige aard van de huwelijksverbonden.

Tijd en ervaring hebben bewezen dat onzelfzuchtigheid de sleutel is tot een geslaagd huwelijk, want, ziet u, onzelfzuchtigheid nodigt het met elkander spreken uit. Onzelfzuchtigheid houdt in dat men zich inspant en een tweede mijl meeloopt. Onzelfzuchtigheid baant de weg voor de financiële zekerheid van het gezin. Onzelfzuchtigheid houdt echtscheidingen tegen.

En bent u het er niet mee eens dat de belangrijkste vragen die in het hierna-

maals misschien wel door een gescheiden man of vrouw beantwoord zullen moeten worden de volgende zijn:

1. „Hebt u al het mogelijke gedaan om uw huwelijk te redden?”
2. „Werden de waarheden van het evangelie ten volle toegepast?”
3. „Hebt u de priesterschap om raad gevraagd, hebt u naar hen geluisterd en hun raad opgevolgd?”

Moge Hij ons zegenen zodat wij elk huwelijk als een daad zien die door God geboden is, want zoals president Joseph F. Smith heeft gezegd, het is de hoop van het menselijk geslacht.

En deze gedachten laat ik bij u achter in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Het Eerste Presidium (v.l.n.r.): President Marion G. Romney, tweede raadgever; president N. Eldon Tanner, eerste raadgever; president Spencer W. Kimball en president Gordon B. Hinckley, raadgever.

Diep nadenken versterkt ons geestelijk leven

*Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Eerste Quorum der Zeventig*

In een openbaring aan president Joseph F. Smith, die onlangs aan de Leer en Verbonden als afdeling 138 is toegevoegd, staat een belangrijke boodschap voor ons allen.

„Op de derde oktober van het jaar 1918 zat ik in mijn kamer en bezon mij over de Schriften.

Ik dacht na over het grote zoenoffer dat de Zoon Gods had gebracht voor de verlossing der wereld. . .

Terwijl ik nadacht over deze woorden der Schrift, werden de ogen van mijn begrip geopend, en de Geest des Heren rustte op mij.” (De verzen 1-2, 11.)

Het is over dit nadenken, dit bezinnen, en wat wij erdoor kunnen verkrijgen dat ik vandaag zou willen spreken.

Bezinnen of overpeinzen betekent geestelijk overwegen, mediteren, en wij kunnen erdoor bereiken dat de geestelijke ogen van ons begrip geopend worden. Ook kan de Geest des Heren komen te rusten op degene die ernstig nadenkt

zoals door president Smith beschreven werd.

En Jezus vermaande de Nephieten: „Gaat daarom naar uw woonplaatsen, en overdenkt wat Ik u heb gezegd, en bidt de Vader in Mijn naam, dat gij het moogt begrijpen.” (3 Nephi 17:3.)

Wij worden er door de Schriften voortdurend aan herinnerd dat wij de dingen Gods veel meer dan de gebruikelijke oppervlakkige aandacht behoren te geven. Wij behoren ze te overpeinzen en daarbij in gedachte te houden wie wij werkelijk zijn en wat wij kunnen worden.

Er wordt een verhaal verteld over een jonge aannemer die pas een eigen zaak begonnen was. Een rijke vriend van zijn vader kwam naar hem toe en zei: „Om je meteen op gang te helpen, wil ik je een villa voor mij laten bouwen. Dit zijn de plannen. Wees nergens zuinig mee. Ik wil dat je het beste materiaal gebruikt en ik verlang eerste klas vakmanschap.

Vergeet wat het gaat kosten. Stuur mij gewoon de rekeningen maar.”

De jonge bouwer werd al spoedig geobsedeerd door het verlangen zich te verrijken door dit edelmoedige en onbeperkte aanbod. In plaats van de beste vakmensen te gebruiken en het beste materiaal te kopen bedroog hij zijn weldoener op alle mogelijke manieren. Tenslotte werd de laatste tweedehands spijker in de laatste dunne muur geslagen, en de bouwer overhandigde de sleutel en de rekeningen, die meer dan 400.000 gulden bedroegen, aan de oude vriend van zijn vader. Deze man schreef een cheque uit voor de volle kosten van het gebouw en gaf toen de sleutel terug aan de bouwer. „Het huis dat je zojuist gebouwd hebt, mijn jongen,” zei hij met een vriendelijke glimlach, „is mijn cadeau aan jou. Ik hoop dat je er erg gelukkig in zult zijn.”

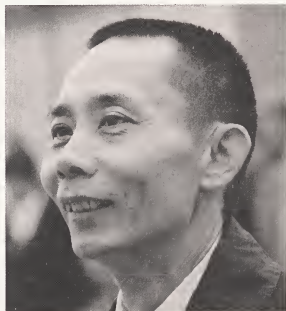
In dit verhaal had de jonge aannemer zich niet bezonnen over de gevolgen van zijn oneerlijke gedachten en daden. Als hij erover nagedacht had, had hij misschien een duidelijk begrip gekregen van wat Jezus zo lang geleden heeft gezegd: „Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op het huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest. En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot.” (Matteüs 7:24-27.)

Als hij over zijn daden had nagedacht

zou deze onverstandige bouwer misschien hebben kunnen leren dat te beloven het goede te doen en dan te leven en te handelen zonder te proberen het goede te doen verderfelijker is.

Het verhaal van de onverstandige aannemer zou in het leven van ons allen van toepassing kunnen zijn. Wij moeten nadenken over de gevolgen van onze fouten. Onze Vader in de hemel heeft ons allen edelmoedig het leven gegeven met inbegrip van de vrije wil. Met de vrije wil komt de noodzaak om de juiste beslissingen te nemen en de juiste dingen te kiezen, met inbegrip van het bereiken van vreugde en geluk. Dit is een kunst op zichzelf en moet verdiend worden. Het is niet mogelijk om een lift te krijgen op de weg naar vreugde, en er is geen echte vreugde die niet gebaseerd is op zelfverloochening en zelfdiscipline; wij moeten over onze daden en hun gevolgen nadenken.

Wij weten allen dat er heden kwaad in overvloed in de wereld is. Vele mensen zijn verslaafd aan drugs wat enorme en langdurige geestelijke, emotionele en

lichamelijke problemen veroorzaakt. Huwelijkspartners zijn ontrouw en veroorzaken een breuk in hun gezin en hun familie. De satan werkt harder en heeft meer succes dan ooit tevoren in de geschiedenis.

Al het kwade waaraan zovelen verslaafd zijn begint in het verstand, in de manier waarop men denkt. Ervaring heeft geleerd dat wanneer de wil en de verbeelding het oneens zijn, de verbeelding het gewoonlijk wint. Wat wij ons verbeelden kan ons logisch denken teniet doen en ons slaven maken van wat wij proeven, zien, horen, ruiken en voelen in ons verstand. Het lichaam is inderdaad de dienstknecht van het verstand. Jezus heeft gezegd:

„Maar wat de mond uitgaat, komt uit het hart, en dat maakt de mens onrein. Want uit het hart komen boze overleggingen.” (Matteüs 15:18-19.)

In zijn veel geloofde essay *Zoals een mens denkt* bevestigde James Allen wat Jezus zo prachtig heeft gezegd. Hij schreef:

„De mens wordt gemaakt of vernietigd door zichzelf; in de wapenfabriek van zijn gedachten smeedt hij de wapens waar hij zichzelf mee vernietigt. Hij maakt ook het gereedschap waarmee hij voor zichzelf hemelse paleizen van vreugde en kracht en vrede bouwt. Door de juiste keuze en de ware toepassing van gedachten, stijgt de mens tot de goddelijke volmaaktheid; door het misbruiken en het verkeerd toepassen van gedachten daalt hij af tot beneden het niveau van het beest. Tussen deze twee uitersten bevinden zich al de graden van het karakter, en de mens is de maker en de meester. . .

Alles wat een mens bereikt en alles wat hij faalt te bereiken is het rechtstreekse

resultaat van zijn eigen gedachten.” (New York, Thomas Y. Crowell Co., n.d. blz. 8-9, 34.)

Het verraderlijke proces dat een mens ertoe brengt in plaats van het goede het kwade te doen is subtiel en gewoonlijk onopzettelijk. Het is een proces van het denken van verkeerde gedachten, van het zaaien van slecht zaad in het hart. Het woord *zaad* is een duidelijke beschrijving van hetgeen het proces begint en het wordt zo goed beschreven door Alma de geweldige profeet van het Boek van Mormon:

„Laten wij nu het woord bij een zaadkorrel vergelijken. Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongeloof uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wel een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te verruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aange-naam te stemmen.” (Alma 32:38.)

Om het goede zaad in het hart te zaaien en te doen groeien is een langdurig, intens, aanhoudend diep nadenken nodig, een grondig, blijvend vernieuwingsproces dat de ziel zuivert. Bijna honderd jaar geleden had de Stanford University in Californië een voortreffelijke president, David Starr Jordan. De volgende gedachten uit *De kracht om rein te zijn* van president Jordan zullen, geloof ik, mijn overtuiging over dit belangrijke onderwerp samenvatten:

„Belangstelling voor wat men tegenwoordig pornografie noemt is een bewijs van een stopgezette ontwikkeling wat de goede smaak en het goede karakter betreft. . .

Alles wat vulgair is verzwakt de geest, en brengt alle andere zwakheden met zich mee. . . Het is vulgair om van slechte muziek te houden, slechte boeken te lezen, sensatiebladen te lezen, of naar televisie-uitzendingen te kijken die op een laag peil staan, om plezier te hebben in waardeloze romans, in vulgaire toneelstukken, in goedkope grappen, om grofheid en ondegelijkheid in welke vorm ook te tolereren. . .

. . . (Want) de basis van onmatigheid is het verlangen om eerst door gedachten en daarna door bedwelmende middelen een gevoel van geluk te verkrijgen terwijl er geen geluk bestaat. De mensen vernietigen hun zenuwstelsel voor het prikkelende genot dat zij voelen als de structuur ervan uit elkaar gereten wordt.” (New York, H.M. Caldwell Co., 1900, blz. 24-25, 27.)

Ouders behoren ernstig na te denken over hun gezinsavonden en hun verantwoordelijkheid om het evangelie te onderwijzen aan hun gezin. Alle leden behoren de boodschappen die zij tijdens de avondmaalsvergadering en de pries-

terschapsvergadering, op de zustershulpvereniging, of van hun huisonderwijzers krijgen te overdenken. De dragers van het priesterschap behoren zich te bezinnen over hun verantwoordelijkheid om hun priesterschap te eren, en voorbeelden van rechtvaardigheid te zijn. Quorumleiders behoren na te denken over hun verantwoordelijkheden om de leden van hun quorum te dienen, te onderwijzen en op te bouwen en met liefde en vriendelijkheid te leiden. Jonge mensen behoren na te denken over de problemen die zij tegen kunnen komen en voorbereid te zijn om ze het hoofd te bieden op een manier die hun ouders, hun leiders en hun Hemelse Vader goed kunnen keuren opdat zij zich rein houden.

Een groot profeet in het Boek van Mormon, koning Benjamin, wijst ons de weg in ons streven om zo goed mogelijk volgens Gods normen te leven:

„Maar dit kan ik u wel zeggen, dat

„Om het goede zaad in het hart te zaaien en te doen groeien is langdurig, intens, aanhoudend diep nadenken nodig, een grondig, blijvend vernieuwingsproces dat de ziel zuivert.”

indien gij uzelf en uw gedachten en uw woorden en uw daden niet bewaakt, en de geboden van God niet onderhoudt, en niet volhardt in het geloof in hetgeen

gij hebt gehoord over de komst van onze Here, zelfs tot aan het einde van uw leven, gij dan moet omkomen. En nu, o mens, bedenk dit en kom niet om.” (Mosiah 4:30.)

Jezus gaf de raad: „Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” (Matteüs 6:21.)

President Spencer W. Kimball is een voorbeeld, een groot voorbeeld voor ons allen van een profeet, ziener en open-

baarder die overpeinst, en die bidt, en die openbaringen ontvangt voor het koninkrijk.

Mogen wij in ons streven naar een rein hart, nadenken over rechtvaardige daden en ideeën, en mogen wij getrouw en ijverig zijn.

Ik geef u ernstig en oprecht mijn getuigenis van de grote veranderende macht van deze nobele idealen in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geestelijke richtlijnen voor leraren van gerechtigheid

*Ouderling Gene R. Cook
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Toen wij vorig jaar in de zomer over een eenzaam gedeelte van een verkeersweg door een woestijn reden, scheen het ons op een gegeven moment toe dat een stuk weg voor ons onder water stond. Mijn kinderen zouden bereid geweest zijn om al hun spaarcentjes te verwedden dat dat zo was. Maar binnen enkele minuten waren wij op die plek en zagen geen

druppel water. Wat een zinsbegoocheling!

Hoevele dingen zijn er niet in dit leven die iets schijnen en plotseling het omgekeerde blijken te zijn. (Zie Alma 62:41.) Dat is de manier waarop de satan werkt. Hij is de meester van de illusie. Hij scheidt illusies in een poging om af te doen dwalen, om te verwateren, en de

macht en de aandacht van de heiligen der laatste dagen van de zuivere waarheid van God af te leiden.

Hij is bijzonder doeltreffend in het scheppen van geestelijke illusies die een schijninstelling van de geest, een geestelijke onbestendigheid, zelfbedrog veroorzaken – geestelijke ziekten die beetje bij beetje in het hart gezaaid worden om het hart van de mensen te verharden en ze tot zonden te leiden en van God weg te voeren. (Zie 1 Nephi 12:17; 3 Nephi 6:15.)

Mag ik een paar van satans slimme illusies opnoemen die een geestelijke instelling ondermijnen? Door zulk een illusie leidt de satan de mens ertoe zich op te blazen van trots en te zeggen: „Ik ben mijn eigen baas. Ik weet dat de Heer leeft, maar Hij verwacht van mij dat ik dit bepaalde geval zelf afhandel en Hem niet lastig val met details.” Daar hij niet vertrouwd is met de Schriften, weet die persoon misschien niet dat de satan de wereld leert dat er geen God is. Maar tegen de heiligen zegt hij gewoon: „Er is een God, maar Hij is slechts oppervlakkig begaan met jouw leven. Hij zou je niet speciaal vandaag willen helpen.” Hij onderwijst de wereld niet te bidden, maar tegen de heiligen zegt hij gewoon: „Bidt nou maar niet. Je bent niet in de stemming.” (Zie 2 Nephi 32:8-9.) Het eindresultaat is hetzelfde.

Een andere illusie die de satan een mens aanpraat is dat hij geestelijk ingesteld en nederig is. Hij begint het dan te geloven en handelt in de ogen van de mensen of hij het ook is. Dan begint hij af te dwalen maar gelooft nog steeds, vanwege de illusie die in hem gewekt wordt, dat hij nog steeds op het rechte en nauwe pad is. Hij ontwikkelt een houding dat hij zichzelf beter vindt dan een ander, maar

zijn hart is verhard zodat hij gevoelloos en trots is geworden. (Zie 1 Nephi 17:45.) Satan, de meester van de illusies leert de mens God met zijn lippen te eren, terwijl zijn hart zich ver van de Heer houdt. (Zie Joseph Smith - Geschiedenis 19.)

Bij anderen verdoezelt hij de waarheid en stelt een geestelijke instelling gelijk met kennis, met weinig of geen nadruk op het toepassen van waarheden in het persoonlijk leven. Die man gaat zijn eigen gang, verbeeldt zich geleerd te zijn, steunt op zijn eigen inzicht (zie Spreuken 3:5; 2 Nephi 9:28), zoekt de eer en de achting van de mensen, en vindt dat het voldoende is te onderwijzen en niet te doen. Kennis wordt dan een illusie en een struikelblok en hij zal de Geest des Heren niet kunnen behouden.

Nog anderen zegent de Heer met grote materiële zegeningen. Maar dan verwekt satan op een slimme wijze illusies en draait het gebruik van die zegeningen om. Hij leidt die mensen ertoe hun hart op de dingen van deze wereld te zetten. (Zie Leer en Verbonden 121:35.) Zo'n man begint zichzelf hoger te achten dan zijn broeders, hij scheidt verdeeldheid, ongelijkheid, verschillen van status onder de mensen. Ja, satan is vanaf het begin de leugenaar geweest, „hij is de bewerker van alle zonde . . . hij zet zijn duistere werken voort . . . naarmate hij vat op het hart der mensenkinderen kan verkrijgen”. (Helaman 6:30.)

In deze wereld van illusies zaait satan in het hart der mensen zelfzucht, ongeloof, vrees, twijfel, hebzucht en onzekerheid. Hij is een meester in het scheppen van geestelijke omwegen om tijd te verliezen, in de aandacht afleiden van datgene wat goed is, en in het verminderen van geestelijke ontvankelijkheid. Satan is er

vooral op uit om heiligen der laatste dagen te bedriegen, degenen die de waarheid omtrent hem kennen, degenen die in het bijzonder anderen kunnen beïnvloeden door hun onderwijs en het naleven van het evangelie in hun gezin, in de klas, vanaf het spreekgestoelte en in de wereld. In deze tijden van toenemend bedrog, en het wordt nog erger, moeten wij ons bewust zijn van satans geestelijke valstrikken en zeker zijn van ons eigen onderscheidingsvermogen.

Ik zou acht richtlijnen willen geven die iemand kunnen helpen zijn eigen onderwijs van het evangelie en de beginselen die door anderen onderwezen worden te beoordelen en illusies te ontrafelen en de waarheid te onderscheiden. Deze richtlijnen zou men „Geestelijke richtlijnen voor leraren van gerechtigheid” kunnen noemen.

1. De leraar zal niet alleen de waarheid onderwijzen, maar de Geest des Heren zal die waarheid en de leraar vergezellen. (Zie Leer en Verbonden 50:17-22.) Dit behoort te allen tijde door de Geest bevestigd te kunnen worden. De leraar

Acht richtlijnen die iemand kunnen helpen de zinsbegoochelingen van de satan te ontwarren en de waarheid te onderscheiden.

zal niet spreken zonder gezag noch voor zichzelf spreken, omdat hij weet dat zelfs de uitverkorenen verleid kunnen worden. (Zie Matteüs 24:24.)

2. De leraar moet het eens zijn met de

algemene autoriteiten als groep en met zijn plaatselijke leiders, in de wetenschap dat zij veilige gidsen zijn. Hij dient het verlangen te hebben hun leringen en hun voorbeeld in geestelijk en stoffelijk opzicht te volgen, in de wetenschap dat de Heer hun de gave van onderscheiding heeft gegeven. (Zie Leer en Verbonden 46:27.) Hij zal niet klagen, noch bekritisseren, geen kwaad spreken van de door de Heer gekozen leiders, omdat hij weet dat zulke gewoonten de eerste waarschuwendende tekenen van afval zijn.

3. De leraar van gerechtigheid zal onderwijzen wat er in de Heilige Schrift staat en zal datgene onderwijzen wat door de Heilige Geest wordt onderwezen en bevestigd. (Zie Leer en Verbonden 52:9.) Hij zal geen leringen onderwijzen die geboden van mensen zijn. (Zie Joseph Smith - Geschiedenis 19.) Hij zal de geschiedenis en de meningen van mensen niet vermengen met de Schriften noch de tijd voor godsdienstig onderwijs gebruiken om speculaties of filosofieën van de wereld te onderwijzen, en zodoende satans meningen verkondigen. Hij zal geen „beginselen” onderwijzen waarover de profeet des Heren niet heeft gesproken. (Zie Leer en Verbonden 28:2-3.) Hij weet dat de Schriften iemand leiden tot geloof in de Heer en tot bekering, hetgeen een verandering des harten teweegbrengt. (Zie Helaman 15:7; Alma 37:8.)

4. De leraar zal op eenvoudige wijze, naar gelang van de ware behoeften van de mensen, de fundamentele beginselen van het evangelie onderwijzen, die alle mensen kunnen toepassen: zoals geloof, bekering, en gebed. (Zie Leer en Verbonden 19:31; Alma 26:22.) Hij zal niet proberen meer te doen dan het doel van zijn les te bereiken, door dingen te

onderwijzen die slechts vaag met het onderwerp te maken hebben, door nog verder te gaan dan de Schriften, of bij het onderwijzen van sommige beginselen in uitersten te vervallen, zoals buitengewoon lange gebeden, valse leerstellingen over de Heiland of over Adam, of uitersten met betrekking tot dieet, de politiek, of investeringen. Hij zal zich voor ogen houden dat satan juist in die uitersten werkt. Hij weet dat de leerstellingen van de Heer nauwgezetheid vereisen, maar ook dat er zo iets bestaat als matigheid in alle dingen. (Zie Leer en Verbonden 12:8.)

5. De leraar zal in het daglicht spreken. (Moroni 7:15, 18-19.) Hij zal niet spreken over geheime leerstellingen, over speciale elitegroepen die meer weten dan anderen of over geheime verordeningen. (Zie Jakob 4:132; Leer en Verbonden 42:11.) Wat hij ook doet, het zal in het duidelijke zicht van de mensen zijn. Hij weet dat de leerstellingen en verordeningen onderworpen zijn aan de openlijke mening en stemming van de heiligen.

6. De leraar zal allen die hij onderwijst behandelen als zichzelf, en zichzelf niet meer achten als zijn broeders. (Zie Jakob 2:17.) Hij zal ernaar streven het werk des Heren voortreffelijk te doen, niet om te proberen zijn medearbeiders te overtreffen, maar omwille van de Heer. (Zie Leer en Verbonden 58:40-41.) Hij weet dat „niemand voor God aannemelijk is, dan alleen de zachtmoedigen en nederigen van hart”. (Moroni 7:44.)

7. De leraar van gerechtigheid zal er naar streven de Heer te eren. Hij zal weigeren zich enige eer aan te matigen. Hij zal zich niet schuldig maken aan priesterbedrog, dat wil zeggen aan prediken en zichzelf als een licht voor de wereld opstellen voor gewin en de eer van de mensen. (Zie

2 Nephi 26:29; Mosiah 18:26.) Hij zal een prediker van gerechtigheid zijn en krachtig tegen de zonde waarschuwen, met het oog alleen op de ere Gods gericht, niet op persoonlijke eer of populariteit onder de mensen. Hij weet dat het streven naar wereldse dingen de deur wijd openzet voor de afval.

8. De leraar zal zich voortdurend bekeeren. (Zie Moroni 8:26.) Hij zal een voorbeeld zijn van zachtmoedigheid, naastenliefde, zuivere motieven, afhankelijkheid van de Heer. Hij zal de leringen niet alleen onderwijzen, maar ze ook toepassen. (Zie Leer en Verbonden 41:5; 52:15-16.) Het zal duidelijk blijken wie hij vertegenwoordigt.

Hoe kan men dan, om dit samen te vatten, voorkomen dat men ertoe komt halve waarheden te onderwijzen en na te leven, zoals sommigen gedaan hebben? Is het niet door te zorgen dat men geestelijk ingesteld blijft? Wat is een echte geestelijke instelling? Is het kennis, intellect, academische geleerdheid? Misschien is het meer dan wat dan ook een instelling waardoor men zijn hart voortdurend van ongerechtigheden zuivert. Het is het oog alleen op de ere Gods gericht houden. (Zie Leer en Verbonden 4:5.) Het is een gebroken hart en een verslagen geest. (Zie 3 Nephi 9:20; Leer en Verbonden 136:32-33.) Het is „een vol voornemen des harten” (Leer en Verbonden 18:27) hebben.

Ik heb door de jaren heen de gelegenheid gehad om met de algemene autoriteiten om te gaan, en heb ontdekt dat ze allen eenzelfde karaktertrek lijken te hebben die ze van anderen onderscheidt, en dat is hun intense verlangen om de naam van de Heer met „vol voornemen des harten” te dienen, een verlangen om de Heer

te dienen voor alles, en tot elke prijs. (Zie Leer en Verbonden 18:27-28, 38.)

Men dient zich er niet over te verbazen dat de eisen die de Heer stelt om Hem te dienen in kerkelijke roepingen met het hart te maken hebben (zie Leer en Verbonden 4; 12:8; 41:11), noch dat de Heer gezegd heeft: „Ik, de Heer, zal alle mensen oordelen naar hun werken, naar de verlangens van hun hart.” (Leer en Verbonden 137:9.)

Broeders en zusters, geen enkele heilige der laatste dagen zal verdwalen als hij de geïnspireerde raadgevingen van de Heer en zijn dienstknechten volgt. Ik getuig dat de mens niet toe zal geven aan

verleidingen als hij zijn geestelijke instelling behoudt –

- door zonder ophouden te bidden,
- door de Schriften te bestuderen en te overpeinen, en
- door zijn leiders, het licht en de waarheid die hij op dit ogenblik begrijpt te volgen.

Moge de Heer ons zegenen zodat wij niet verleid zullen worden door de illusies die de duivel verwekt. Mogen wij in harmonie blijven met de Geest door ons hart aan God over te geven, en steeds standvastiger te worden in het geloof (zie Helaman 3:35), is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gods liefde voor ons gaat verder dan onze overtredingen

*Ouderling Ronald E. Poelman
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Toen de Galileese visser Simon Petrus voor het eerst de goddelijke macht van Jezus herkende, riep hij uit: „Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens, Here.” (Lucas 5:8.)

Een ieder van ons zal zich zo nu en dan wel eens als Petrus voelen, bewust van zijn tekortkomingen en niet op zijn gemak bij de gedachte de Heer tegemoet te moeten treden. Overtredingen ver-

vremden ons van onze Hemelse Vader, geven ons het gevoel dat wij zijn liefde onwaardig zijn, en maken ons bevreesd voor zijn afkeuring.

Toch hebben wij de versterkende invloed van onze Vader nodig als wij zijn wetten hebben overtreden of ongehoorzaam zijn geweest aan zijn geboden, om ons te helpen onze zwakheden te overwinnen, ons te bekeren en weer met Hem verzoend te worden. Zonde, waarvan men zich niet bekeerd heeft, heeft de neiging om een gewoonte te worden en wordt dikwijls vergezeld door een groeiend schuldgevoel dat bekering steeds moeilijker kan maken. Dit gevoel van vervreemding van de Heer wordt dan zelf een beletsel tegen bekering en verzoe-ning met Hem.

Als wij weten dat wij onze Vader in de hemel hebben gekrenkt, zijn wij bang zijn hulp te vragen, omdat wij het gevoel hebben dat wij het niet verdienen. Het lijkt ongerijmd, maar toch is het zo dat wij de invloed van de Heer het meest nodig hebben als wij het het minst verdienen. Desondanks zegt Hij onder dergelijke omstandigheden tegen ons, zoals Jezus zei tegen de bevende Petrus: „Wees niet bevreesd.” (Lucas 5:10.)

Mijn boodschap vandaag kan het best geïllustreerd worden door de ervaringen van een jong echtpaar dat ik Jan en Trudy zal noemen.

Jan was een attente, vriendelijke jongeman, hartelijk met een eerlijke, open persoonlijkheid. Hij probeerde oprecht de geboden des Heren na te leven en vond eerlijke bevrediging in de vreugden van het gezinsleven. Trudy, zijn vrouw, was jong, aantrekkelijk, levendig, maar geneigd tot meer wereldse interesses en activiteiten. Het milieu waarin zij leefden was weelderig en materialistisch te

noemen. De mensen leken vooral geïnteresseerd in nog rijker worden, maatschappelijke status, amusement en het zichzelf zo aangenaam mogelijk maken. Hun kerkelijke leiders maakten zich zorgen over de schijnbare instorting van het gezinsleven en de morele normen.

In de eerste jaren van hun huwelijk werden Jan en Trudy gezegend met kinderen, eerst een jongen en daarna een meisje; maar Trudy leek niet geïnteresseerd in haar huishoudelijke plichten. Zij verlangde naar glamour en opwinding in haar leven en was veel weg naar parties en vermakelijkheden, niet altijd met haar man. In haar ijdelheid moedigde Trudy andere mannen aan om haar het hof te maken en uiteindelijk werd zij ontrouw aan haar huwelijksbeloften.

Gedurende al die tijd moedigde Jan Trudy aan om de vreugden van het gezinsleven op prijs te stellen en de beloningen van het naleven van Gods geboden te ervaren. Hij was geduldig en vriendelijk, maar tevergeefs. Kort na de geboorte van een derde kind liet Trudy haar man en kinderen in de steek en voegde zich bij haar wereldse vrienden in een leven vol genotzucht en onzedelijkheid. Jan voelde zich verworpen, verne-derd en gebroken door verdriet.

De glamour en de opwinding die Trudy zo aantrokken hadden, verbleekten echter al spoedig. Haar zogenaamde vrienden kregen genoeg van haar en lieten haar in de steek. Iedere daaropvolgende stap was neerwaarts en haar levenswandel werd hoe langer hoe minderwaardiger. Uiteindelijk erkende zij haar fouten en besepte ze wat ze verloren had, maar zij zag niet hoe zij terug kon keren. Jan zou zeker niet meer van haar houden. Zij voelde dat zij zijn liefde en

haar gezin helemaal niet meer waardig was.

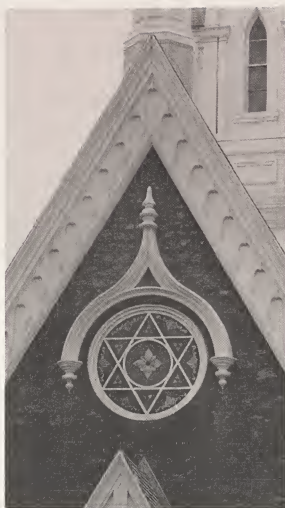
Toen op een dag, op straat, herkende Jan Trudy. Hij had zeker het recht gehad om zich om te draaien, maar dat deed hij niet. Toen hij de gevolgen van haar recentelijk leven zag, en die waren maar al te duidelijk, kwam er een gevoel van deernis over hem – een verlangen om zijn handen naar haar uit te strekken. Toen hij hoorde dat Trudy grote schulden had gemaakt, betaalde Jan ze en nam haar mee naar huis.

Al spoedig ontdekte Jan – aanvankelijk tot zijn eigen verbazing – dat hij nog steeds van Trudy hield. Door zijn liefde voor haar en haar bereidheid om zich te veranderen en opnieuw te beginnen, groeide er in Jans hart een gevoel van barmhartige vergeving, een verlangen om Trudy te helpen haar verleden te overwinnen en haar weer ten volle als zijn vrouw te aanvaarden.

Door deze persoonlijke ervaring groeide er in Jan een diep besef van de aard van Gods liefde voor ons, zijn kinderen. Hoewel wij zijn raadgevingen veronachtzamen, zijn geboden overtreden, en Hem verwerpen, wil Hij ons - wanneer wij onze fouten erkennen en ons wensen te bekeren, - aannemen wanneer wij Hem zoeken.

Door zijn persoonlijke ervaringen was Jan voorbereid op een goddelijke zending. Hoewel ik mij enkele literaire vrijheden heb veroorloofd bij het vertellen van dit verhaal, lijkt het op de geschiedenis, misschien allegorisch, van Hosea, de profeet van het Oude Testament, en zijn vrouw Gomer.

Doordat hij God voor het oude Israëel afschilderde als een liefhebbende, vergevensgezinde vader, kondigde Hosea meer dan de meeste profeten van het

Oude Testament de geest en de boodschap aan van het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon en de moderne openbaringen.

In deze laatste dagen heeft de Heer gezegd:

„Want Ik, de Here, kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen;

Niettemin zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen.” (Leer en Verbonden 1:31-32.)

Door ongehoorzaam te zijn aan Gods wetten en zijn geboden te overtreden, krenken wij Hem, vervreemden wij ons van Hem en verdienen wij niet langer zijn hulp en inspiratie en kracht. Maar

Gods liefde voor ons gaat verder dan onze overtredingen.

Wanneer wij ongehoorzaam zijn aan Gods wetten, vereist gerechtigheid dat hiervoor geboet wordt, een vereiste waaraan wij niet kunnen voldoen. Maar door zijn goddelijke liefde voor ons heeft onze Vader een plan opgesteld en een Heiland gekozen, Jezus Christus, wiens verzoenend offer voldoet aan de eisen van de gerechtigheid voor ons en bekering, vergeving en verzoening met onze Vader mogelijk maakt. Want inderdaad: „Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Johannes 3:16.)

Wij mogen deze grote gave aannemen door geloof in Jezus Christus en bekering, gevolgd door een verbond dat wij met Hem sluiten door middel van de doop door water en de Geest. Daarna hernieuwen wij iedere week ons verbond „zijner altijd indachtig te zijn, en zijn geboden te onderhouden”. De belofte die met dit verbond gepaard gaat is dat wij „altijd zijn Geest met (ons) mogen hebben”. (Leer en Verbonden 20:77.) Hosea's oude boodschap wordt herhaald en verder uitgebreid door de gehele Schriften heen. Door middel van Jesaja, een andere profeet uit het Oude Testament, heeft de Heer tot zijn volk gezegd:

„Wast u, reinigt u, doet uw boze daden uit mijn ogen weg; houdt op kwaad te doen; leert goed te doen. . . .

Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.” (Jesaja 1:16-18.)

Sprekend tot Alma, de Nephitische profeet, heeft de Heer gezegd: „Wie tegen Mij overtreedt, zult gij oordelen volgens de zonden, die hij heeft begaan; en indien hij zijn zonden voor u en Mij belijdt, en zich in de oprechtheid zijns harten bekeert, zult gij hem vergeven, en zal Ik hem eveneens vergeven

Ja, en zo dikwijls als Mijn volk zich bekeert, zal Ik hun hun overtredingen tegen Mij vergeven.” (Mosiah 26:29-30.) Maar al te dikwijls maken wij het voor elkaar moeilijk om ons te bekeren doordat wij elkaar niet vergeven. Wij worden echter vermaand in hedendaagse openbaringen dat: „gij (dient) elkander te vergeven; want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.

Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil

„Toch hebben wij de versterkende invloed van onze Vader nodig om ons te helpen onze zwakheden te overwinnen, ons te bekeren en weer met Hem verzoend te worden.”

vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.” (Leer en Verbonden 64:9-10.)

Eveneens in de hedendaagse openbaringen vinden wij een van de meest troostende en meest hoopgevende uitspraken die ooit gedaan zijn: „Ziet hij, die zich

van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer." (Leer en Verbonden 58:42.)

God is onze Vader; Hij heeft ons lief; zijn liefde is oneindig en onvoorwaardelijk. Zijn verdriet is groot wanneer wij zijn geboden niet gehoorzamen en zijn wetten overtreden. Hij kan onze overtredingen niet door de vingers zien, maar Hij heeft ons lief en wil dat wij tot Hem terugkeren.

Ik ken geen betere beweegreden voor

ons om ons te bekeren en ons te verzoenen met onze Vader in de hemel dan het bewustzijn van zijn liefde voor ons persoonlijk. Dat dit bewustzijn in een ieder van ons moge toenemen is mijn gebed, waaraan ik mijn persoonlijk getuigenis aan u allen wil toevoegen dat Jezus van Nazaret de Zoon van God is, de Heiland van de mensheid, en de Verlosser van een ieder van ons persoonlijk. Dit zeg ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Wat het evangelie onderwijst

*Ouderling LeGrand Richards
van de Raad der Twaalf Apostelen*

Ik ben er trots op lid te zijn van deze grote kerk – De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wat een goede naam voor de kerk van Christus in deze bedeling van de volheid der tijden. Ik heb de kerk lief om wat zij mij onderwijst.

Jaren geleden, nog in de oorlog, ging ouderling John A. Widtsoe naar Groot-

Brittannië om de Europese zending te presideren. Toen de ambtenaar van de immigratiedienst in zijn papieren zag wie hij was, zei hij: „Dat gaat niet door. Wij hebben uw zendelingen binnengelaten, maar hun leiders hebben wij niet nodig. Gaat u maar even zitten.” Broeder Widtsoe ging dus even zitten.

Binnen een paar minuten werd hij geroe-

pen en de ambtenaar vroeg hem: „Als ik u binnenlaat in ons land, wat zult u mijn landgenoten dan vertellen?”

En broeder Widtsoe antwoordde: „Ik zal ze leren waar zij vandaan komen, waarom zij hier zijn en waar zij naar toe gaan.”

De man keek op en vroeg: „Onderwijst uw kerk dat?” Waarop broeder Widtsoe antwoordde: „Inderdaad.”

„Nou, mijn kerk niet,” reageerde de ambtenaar.

Voor mij is die kennis meer waard dan alle rijkdommen van de wereld. Als wij niet weten waar wij vandaan komen, en als wij niet weten waarom wij hier zijn, en waar wij naar toe gaan, noch hoe wij daar moeten komen, dan zijn wij als een schip op de oceaan zonder roer, zonder zeil, of iemand wie dan ook om het te besturen. Misschien zouden wij blijven drijven, maar wij zouden nooit een haven bereiken.

De kerk onderwijst mij dat ik een zoon van God, de Eeuwige Vader, ben en daarom heb ik in mij alle eigenschappen om mij als mijn Vader te ontwikkelen, precies zoals mijn zonen zoals ik geworden zijn en ik geworden ben als mijn aardse vader.

De Heer stond te midden van de geesten voordat deze wereld werd geschapen. Hij zei dat er vele nobelen en groten waren, en zij hadden niet nobel of groot kunnen zijn als zij niets hadden gedaan om nobel en groot te worden voordat zij hier op aarde geboren waren. Hij zei tot degenen die bij Hem waren: „Wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar, . . . en wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen;

En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here hun God, hun ook zal gebieden.”

En dan voegt Hij eraan toe: „En aan die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden; en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden.” (Abraham 3:24-26.)

Ik dank de Heer dat mijn kerk mij leert dat ik mijn eerste staat in die geestenwereld heb behouden, want anders zou ik op deze aarde nedergeworpen zijn met satan en een derde van de heirlegers des hemels. Toen werd er geroepen: „Wee de aarde en de zee, want de duivel is tot u nedergedaald,” en hij „gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden.” (Openbaring 12:12, 1 Petrus 5:8.) Het feit dat ik mijn eerste staat heb behouden geeft mij het recht op alle schoonheid en vreugden in deze wereld die vandaag in deze vergadering zijn aangehaald. En het gaf mij bovendien het recht op dit lichaam – en mogelijk had ik nooit zo goed begrepen wat dat voor mij zou moeten betekenen als ik de Schriften niet bestudeerd had.

Wij lezen het verhaal van Christus die boze geesten uitwierp van een bezetene. Op Christus' vraag hoe hij heette was het antwoord „legioen”. Talrijke duivels hadden namelijk bezit genomen van de man. Zij wilden zo graag een lichaam hebben dat zij toestemming vroegen om in het lichaam van de zwijnen te varen die zich dichtbij in het veld bevonden. En Christus liet dat toe, en de troep zwijnen stormde de helling af, de zee in en verdronk. Als ik mij goed herinner waren het er tweeduizend. (Zie Marcus 5:1-17.) Ziet u hoe graag die boze geesten een lichaam kregen. Omdat wij onze

eerste staat hebben behouden zijn wij thans in onze tweede staat.

Ik lees graag die bijbeltekst over Enoch, de profeet die met zijn volk werd opgenomen, dat hij, terwijl hij nog in de sterfelijkheid was, de verzekering mocht ontvangen dat hij Gode welgevallig was. (Zie Hebrëeën 11:5.) Ik denk dat ook wij, als wij zijn geboden onderhouden en alles doen wat de Heer ons gebiedt (zie Deuteronomium 12:32; Matteüs 28:20) door de Heilige Geest de zekerheid kunnen krijgen, dat onze werken voor de Heer aanvaardbaar zijn en dat wij Hem welgevallig zijn.

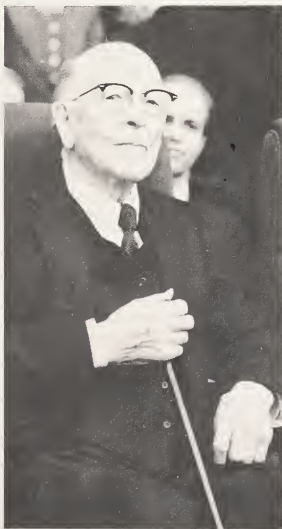
Ik dank Hem voor de vele prachtige waarheden, waarvan er verschillende hier vandaag zijn verkondigd. Het beginsel van het eeuwig huwelijk – ik kan mij gewoon niet voorstellen dat ik na mijn sterven voor eeuwig zou moeten leven zonder mijn lieve vrouw en kinderen. Hoe kan ik God danken voor hen en voor de wetenschap dat het zijn bedoeling is dat huwelijk en gezinsbanden eeuwig zullen blijven voortbestaan, zoals zo duidelijk wordt uiteengezet in de Heilige Schrift.

Dan denk ik aan mijn kinderen, de één na de ander (ik heb meer dan honderd nakomelingen), en ik zie wat zij bereiken, hoe edel hun leven is en dan kan ik nauwelijks geloven dat ik hun vader ben. Ik heb het gevoel dat dat je dichter bij een godschap brengt dan wat dan ook in deze sterfelijkheid. Sinds mijn vroegste jeugd heb ik geprobeerd zo te leven voor die kinderen en mijn nakomelingen, dat als zij mijn voetsporen volgen, zij hun tweede staat eer aandoen en zich erop voorbereiden om voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd te krijgen.

Er zijn nog zoveel andere prachtige evangeliebeginselen. Toen ik pas op

zending was, ben ik nooit iemand tegengekomen die in een persoonlijke God geloofde. Wat een vreugde is het te weten dat Christus zijn leven voor ons gaf en de zonden van de wereld op zich nam – zoals Paulus zei: „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Korintiërs 15:22.) Welk een vreugde te weten dat zijn Vader even zeker bestaat als mijn vader bestaat, en dat zij zich na eeuwen van duisternis in deze bedeling als twee verheerlijkte Wezens

Ouderling LeGrand Richards van de Raad der Twaalf, die met zijn 96 jaren, de oudste levende algemene autoriteit is.

hebben geopenbaard aan de profeet Joseph Smith. De Heer had hem volgens het Boek van Mormon duizenden jaren geleden al voorbestemd om in zijn tijd de mensen tot de waarheid te brengen en die waarheid te voorschijn te brengen voor de mensen van deze wereld. Dit zijn grote waarheden, en nog vele andere kunnen onderwezen worden.

Toen ik het boek schreef voor het zendingswerk *Een wonderbaar werk en een wonder*, koos ik de verklaring van Jesaja waarin hij zei: „Omdat dit volk Mij slechts met woorden nadert en met zijn lippen eert, terwijl het zijn hart verre van Mij houdt, en hun ontzag voor Mij een aangeleerd gebod van mensen is,” daarom zegt Hij, „Ik ga voort wonderlijk met dit volk te handelen, wonderlijk en wonderbaar: de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan.” (Jesaja 29:13-14.) De boodschap van deze grote kerk is dat wonderlijke en dat wonderbare werk dat Jesaja te voorschijn zag komen in een tijd dat de mensen leringen onderwijzen die geboden van mensen zijn.

Omdat ik een zending ben, wil ik u, zolang ik daar nog de tijd voor heb, een paar kleine voorvallen vertellen die ik als zending heb meegemaakt om duidelijk te maken wat Jesaja bedoelde toen hij zei dat de mensen God zouden aanbidden volgens de geboden van mensen.

Tegen de tijd dat ik mijn eerste zending in Nederland bijna voltooid had, zo'n vijfenzeventig jaar geleden, werd ik door een kerklid uitgenodigd met haar buurvrouw te komen praten. Toen mijn collega en ik daar aankwamen was de buurvrouw er al, maar in gezelschap van haar dominee. Wij hadden een klein dispuut over het priesterschap, en hij

daagde mij uit tot een debat in zijn kerk op de volgende zaterdagavond.

Toen wij daar aankwamen was de kerk vol; al zijn leden waren er, maar ook die van ons! Hoe onze mensen dat te weten gekomen waren, weet ik niet; ik had ze het niet verteld!

De predikant stond op en zei: „Aangezien de heer Richards een gast is in onze kerk, zullen wij hem het voorrecht geven dit debat te openen. Wij zullen beiden twintig minuten mogen spreken. Kunt u zich daarmee verenigen, mijnheer Richards?”

Ik zei: „Helemaal.” Ik heb het hem niet gezegd, maar ik had er alles voor over gehad om het debat te mogen openen. En hij bood het mij zo maar aan. Ik weet niet of de Heer daar iets mee te maken had, maar ik dacht van wel!

Toen stond ik op en zei: „De laatste keer dat ik met mijn vriend sprak, hadden wij een verschil van mening over het priesterschap. Ik heb mij voorbereid om vanavond over dat onderwerp te spreken, maar ik wilde niet daarmee beginnen. (Dit was één van mijn sterke kanten op mijn zending.) Als je een huis gaat bouwen begin je niet met het dak. Eerst leg je de fundering.” Zij waren het daarmee eens, dus vervolgde ik: „Ik stel voor om de fundering van het evangelie van Jezus Christus te bespreken,” en ik koos als tekst het zesde hoofdstuk van Hebreëen waar Paulus zegt:

„Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God, van een leer van dopen en van oplegging der handen, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel.” (Hebreëen 6:1-2.)

Ik behandelde vlug geloof en bekering omdat ik dacht dat ook zij daar in geloofden. Ik sprak over doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden, totdat iedereen mij daar gelijk in gaf.

„De kerk onderwijst mij dat ik een zoon van God de Eeuwige Vader ben, en daarom heb ik in mij alle eigenschappen om mij als mijn Vader te ontwikkelen.”

Toen kwam ik bij de oplegging der handen voor de gave van de Heilige Geest. En daar geloofden zij niet in. Ik heb naast onze kerk nooit een kerk gevonden die daarin geloofde. Zij denken dat de Heilige Geest zo maar komt als een briesje dat om je hoofd waait. Ik haalde het schriftgedeelte aan waarin staat dat toen de apostelen in Jeruzalem hoorden dat Samaria het woord van God had aangenomen door middel van de prediking van Filippus, zij Petrus en Johannes tot hen zonden. Daar aangekomen baden zij voor hen, legden hen de handen op en zij ontvingen de Heilige Geest. En toen Simon de tovenaer zag dat de Heilige Geest verleend werd door handoplegging van de apostelen, bood hij hun geld aan zeggende: „Geef ook mij deze macht, opdat, als ik iemand de handen opleg, hij de Heilige Geest ontvang. Maar Petrus zeide tot hem: Uw geld zij met u ten verderve, daar gij

gemeend hebt de gave Gods voor geld te kunnen verwerven.” (Handelingen 8:19-20.)

Daarna verwees ik naar nog enkele andere teksten over de gave van de Heilige Geest, en ging zitten.

De predikant stond op en sprak twintig minuten lang. Hij repte met geen woord over wat ik gezegd had. Hij begon met de slachting van Mountain Meadows. (De moord van een groep blanke emigranten door een groep Indianen en enkele mormonen in 1857, nadat deze emigranten of een deel van hun groep de mormoonse kolonisten langs hun route en de Indianen voortdurend hadden geprovoceerd.) Toen sprak hij over de „mormoonse bijbel” en verklaarde dat Joseph Smith zelf had gezegd dat hij vele fouten had gemaakt; en besloot heel hoffelijk met de woorden: „Als de heer Richards ons over deze zaken kan inlichten zullen de toehoorders dat zeker op prijs stellen.”

Ik vloog overeind. (Mijn collega zei later: „Hoe heb je zo snel kunnen denken?” Ik vroeg hem: „Waar heb je de hele week voor gebeden?”) Ik zei: „In de tijd van de Heiland probeerden zijn vijanden hem door sluwheden en listigheden te vangen. Ik neem aan dat er hier vanavond niemand is die wil dat wij onze toevlucht nemen tot zulke praktijken. Als ik goed begrijp wat een debat is, dan is dat het presenteren van argumenten en het beantwoorden van deze stellingen. Is er op een van mijn argumenten ingegaan?”

Iedereen zei: „Neen.”

Ik zei: „Goed, mijn vriend, u kunt daarvoor nog eens twintig minuten nemen.” Dat kon hij niet, en ik wist dat hij dat niet zou kunnen.

Tenslotte stond zijn vrouw op vanuit de

oehoorders en zei: „Wat de heer Richards je vraagt is billijk. Je zult hem moeten antwoorden.”

Maar hij kon het niet, en ik zei tegen mijn collega: „Geef mij mijn hoed en jas naar.” Tegen de predikant zei ik: „Ik geef u nog een kans. Ik ben bereid om hier tot tien uur morgenochtend te blijven, want dan moeten wij in onze eigen kerk zijn, onder voorwaarde dat dit debat plaatsvindt zoals u dat voorgesteld had. Als dat niet gebeurt ga ik weg en ik vraag mijn metgezel en onze leden met mij mee te gaan, en zullen u achterlaten om met uw mensen te spreken wat er vanavond gebeurd is.” Ik ben hem daarna verscheidene keren op straat tegengekomen maar dan draaide hij zijn hoofd om, om maar niet met mij te hoeven spreken.

Dat is nou wat Jesaja bedoelde toen hij zei dat zij als leringen de geboden van mensen zouden prediken.

Ik zal u er nog één vertellen. Toen ik zendingspresident was in Quitman, Georgia, sprak ik eens over de eeuwige duur van het huwelijksverbond en de gezinseenheid. Ik had een lijst bij mij waarop ik de verschillende kerken met wat zij geloofden over belangrijke dingen geschreven had. Dat waren allemaal officiële uitspraken van hun leiders. En er was er niet één die geloofde dat de gezinseenheid of het huwelijksverbond zou blijven bestaan na het graf. Toen ik na afloop van de vergadering bij de deur stond kwam er een man naar mij toe die zich voorstelde als predikant van een baptistengemeente. Ik vroeg hem: „Heb ik u verkeerd geciteerd?”

Raadgevers in het Eerste Presidium: President N. Eldon Tanner, president Marion G. Romney en president Gordon B. Hinckley.

Hij antwoordde: „Nee, mijnheer Richards, het is precies zoals u het zegt. Onze mensen geloven niet alles wat de kerk ons onderwijst.”

Ik zei: „U gelooft ze ook niet. Waarom gaat u niet terug en leer uw mensen de waarheid? Zij zullen het van u aannemen; zij zijn nog niet bereid het van mormoonse zendelingen aan te nemen.”

Hij antwoordde: „Ik spreek u nog wel eens.” Dat is alles wat ik toen uit hem kon krijgen.

De volgende keer dat ik daar was, zo'n vier maanden later, had hij in de krant gelezen dat ik zou komen, en daar stond hij voor het kleine kerkje. Na de begroeting zei ik hem: „Ik zou graag uw mening horen over mijn laatste preek hier.”

Hij zei: „Mijnheer Richards, ik ben er sindsdien voortdurend mee bezig geweest en ik geloof ieder woord van wat u gezegd hebt, maar ik zou de rest hebben willen horen.” (Wij raken ook nooit uitgepraat; daarom heb ik broeder Benson gevraagd mij even een tikje op m'n been te geven als mijn tijd om is!)

Ik wil u nog een voorval vertellen als er tijd voor is. In Utrecht hadden zij een seminarie waar zij predikanten opleidden, en de jongemannen die daar voor het ambt studeerden kwamen nogal eens naar ons luisteren. Na de vergadering kwamen zij dan naar ons toe en lokten een discussie uit.

Ik overtuigde een van deze jongemannen dat de doop voor de vergeving van zonden door onderdompeling moest geschieden, en dat dan de gave van de Heilige Geest verleend moest worden door handoplegging. Hij had dat niet geleerd en geloofde het niet. Hij zei: „Mijnheer Richards, gelooft u dat de Heer ons verantwoordelijk zal stellen als wij dingen onderwijzen waarvan wij weten dat zij niet helemaal overeenkomen met de heilige Schrift?”

Ik zei: „Mijn vriend, ik zou het liever aan de apostel Paulus overlaten om die vraag te beantwoorden. Hij heeft gezegd: „Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, (u) een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt!” (Galaten 1:8.) Hierna werd er niet meer gedebatteerd.

Ik denk dat mijn tijd op is, God zegene u allen. Ik heb de Heer lief. Ik houd van zijn evangelie. Ik houd van de heiligen. Ik houd van ze allen. Ik bid dat God u zal zegenen, en ik laat u mijn zegen in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

De leer van het priesterschap

*Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Mijn broeders in het priesterschap, U allen, dragers van het Aäronische en het Melchizedekse priesterschap, daag ik uit: kom, raak bekend met de leer van het priesterschap; kom, leef zoals dat een dienaar van de Heer past.

Deze leer, deze leer van het priesterschap – onbekend aan de wereld en zelfs in de kerk slechts weinig bekend – kan niet uit de Schriften alleen geleerd worden. Het wordt niet of alleen in geringe mate uiteengezet in de prediking en leringen van de profeten en de apostelen.

De leer van het priesterschap wordt alleen bekend door persoonlijke openbaring. Het komt, regel op regel en gebod op gebod, door de macht van de Heilige Geest tot hen die God liefhebben en met geheel hun hart, macht, verstand en sterkte dienen (zie Leer en Verbonden 98:12).

Wij hebben de geopenbaarde belofte dat indien onze ziel vervuld is „van liefde

jegens alle mensen, en jegens het huisgezin des geloofs” en indien we „deugd (onze) gedachten zonder ophouden (laten) versieren: dan zal (ons) vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in (onze) ziel nederdalen.” (Leer en Verbonden 121:45.)

Ik heb het mezelf afgevraagd, het overwogen in gedachte en in gebed hoe ik het best de leer van het priesterschap kon prediken.

Ik heb gedacht, als ik maar kon spreken met een stem als zeven donders en het woord uit kon zenden met tienduizend trompetten, dan zouden de mensen de boodschap horen.

Maar ik herinner mij hoe Alma wenste dat hij mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou doen beven, terwijl hij ieder volk bekering toeriep. (Zie Alma 29:1.) En ik weet dat de Heer niet werkt op

deze wijze. Zijn woord gaat uit door de mond van zijn dienstknechten, terwijl zij dienen en werken in hun zwakheid. Dat woord wordt dan door de stille zachte stem van de Geest overgebracht in de ontvankelijke harten (zie Leer en Verbonden 85:6).

Hoe kan één van ons anders dan door de macht van de Geest ooit geestelijke waarheden begrijpen? Hoe kan men een oneindige God in betrekkelijke termen beschrijven?

Kunnen onze stemmen, als zwakke en verre aardse echo's, de heerlijkheid en de macht van de Eeuwige Stem, die in de hemelen spreekt, vangen? Kan de mens, zwak en broos, God afbeelden in zijn macht en kracht?

Wij zijn bekend met onze beperkingen, laat ons niettemin het te zamen bespreken en misschien kunnen we tenminste

een vluchtige blik werpen op de wonderen van die macht waardoor werelden geschapen zijn. Misschien kunnen we zien hoe en op welke wijze, wij stervelingen deze zelfde macht kunnen gebruiken om onze medemensen te zegenen en onszelf te redden.

Wat is dan de leer van het priesterschap? Wat is deze leer, ontworpen in de gerechtshoven hierboven, die als de dauw des hemels kan nederdalen op getrouwe mannen? (Zie Leer en Verbonden 121:45.)

Priesterschap is een macht zoals geen andere op aarde of in de hemel. Het is de werkelijke macht van God zelf, de macht waardoor werelden zijn geschapen, de macht waardoor alle dingen geregeld, geschraagd en bewaard worden.

Het is de macht van geloof, het geloof waardoor de Vader schept en bestuurt.

God is God omdat Hij de belichaming is van alle geloof en alle macht en alle priesterschap. Het leven dat Hij leeft wordt het eeuwige leven genoemd.

En de mate, waarin wij worden zoals Hij, is de mate waarin wij zijn geloof winnen, zijn macht verkrijgen en zijn priesterschap uitoefenen. En als we worden zoals Hij in de volle en ware zin, dan zullen ook wij het eeuwige leven hebben. Geloof en priesterschap gaan hand in hand. Geloof is macht en macht is priesterschap. Nadat wij het geloof gewonnen hebben, ontvangen wij het priesterschap. Dan groeien wij door dat priesterschap in geloof tot wij alle macht hebben en worden als onze Heer.

Onze tijd hier in de sterfelijkheid is aangewezen als een tijd van beproeving en toetsing. Het is ons voorrecht, terwijl we hier zijn, ons geloof te vervolmaken en te groeien in de macht van het priesterschap.

Wij ontvingen het priesterschap eerst in het voorsterfelijk bestaan en nu hier als sterveling. Adam droeg de sleutels en gebruikte het priesterschap toen hij deelnam aan de schepping van de aarde. Na zijn doop ontving hij het priesterschap opnieuw en nu treedt hij op als de hogepriester, presiderend over de hele aarde.

Ieder van ons die geroepen wordt te dienen in het heilige priesterschap werd in het voorbestaan geordend tot dienaars van Christus en bestemd om hier te komen in de ons toegemeten tijd en zijn boodschap uit te werken.

Het heilige priesterschap deed meer om de mensen te vervolmaken in de tijd van Henoeh dan in enige andere tijd. Toen bekend als de orde van Henoeh (zie Leer en Verbonden 76:57) was het de macht waardoor hij en zijn volk werden opge-

nomen. En zij werden opgenomen omdat zij geloof hadden en de macht van het priesterschap uitoefenden.

Met Henoeh sloot de Heer een eeuwig verbond dat allen die het priesterschap ontvingen de macht zouden hebben om door geloof alle dingen op aarde te besturen en te controleren, alle legers der naties te weerstaan en in heerlijkheid en verhoging voor de Heer te staan.

Melchizedek was een man met een gelijksoortig geloof, „en zijn volk bewerkte rechtvaardigheid en verkreeg de hemel en streefde naar de volmaaktheid van de mensen van de stad van Henoeh.” (Joseph Smith Translation, Genesis 14:34.) Sinds zijn dagen wordt het priesterschap naar hem genoemd.

Er zijn in de kerk twee priesterschappen: het Aäronische of Levitische en het Melchizedekse. Het Aäronische priesterschap is een voorbereidend priesterschap, een scholend priesterschap, een lager priesterschap, een goddelijk systeem dat mannen voorbereidt op het Melchizedekse priesterschap.

Het Melchizedekse priesterschap is de hoogste en heiligste orde ooit gegeven aan de mens op aarde. Het is het gezag alles te doen wat nodig is voor de zaligheid en de verhoging van de kinderen der mensen. Het is hetzelfde priesterschap dat de Heer Jezus Christus droeg en krachtens welk Hij het eeuwige leven kon verwerven in het koninkrijk van zijn Vader.

Deze beide priesterschappen werden gegeven volgens een verbond. (Zie Leer en Verbonden 84:33-41.) Beide overtreffen enige aardse macht; beide bereiden de mens voor op de zaligheid.

Zij die het Aäronische priesterschap ontvangen verbinden zich en beloven om hun roeping te verheerlijken, te

werken in dienst van de Meester, de wereld te verzaken en te leven zoals heiligen past.

Op zijn beurt sluit de Heer een verbond en belooft rang en stand te vergroten van allen die hun Aäronisch verbond nakomen. Hij belooft hun het Melchizedekse priesterschap te geven waaruit het eeuwige leven komt.

Zij die het Melchizedekse priesterschap ontvangen, verbinden zich en beloven voor goden en engelen om hun roeping te verheerlijken, om te „leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat” (Leer en Verbonden 84:44), om te huwen voor tijd en alle eeuwigheid volgens de

Ouderling Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalf.

patriarchale orde en te leven en te dienen zoals de Heer Jezus Christus dat deed in zijn leven en bediening.

Op zijn beurt sluit de Heer een verbond en belooft hun alles te geven wat zijn Vader heeft en dat betekent het eeuwige leven, wat verhoging is en goddelijkheid in dat eeuwige rijk waar alleen het gezin in eeuwigheid voortduurt.

Op zijn beurt neemt de Heer hen op in zijn eeuwige patriarchale orde. Een orde die heerst in de hoogste hemel van de celestiale wereld. Een orde die zijn leden eeuwige groei verzekert of met andere woorden geesteskinderen in de opstanding (zie Leer en Verbonden 131:1-4). Dit zijn de heerlijkste beloften aan de mens gegeven. Er is niets en er kan niets zijn zo wonderbaarlijk en groots. En zo gebruikt de Heer de machtigste en meest nadrukkelijke woorden bekend in de menselijke taal om hun belang en onveranderlijkheid te tonen. Dat wil zeggen, de Heer zweert een eed in zijn eigen naam - omdat Hij niet kan zweren bij iets hogers - dat ieder die het verbond naleeft, gemaakt in verband met het Melchizedekse priesterschap, alle dingen zal erven, ontvangen en bezitten in zijn eeuwigdurend koninkrijk en medeërfgenaam zal zijn met de Heer, die zijn Eniggeborene is.

God zwoer met een eed dat Christus verhoogd zou worden en Hij zweert opnieuw op het tijdstip dat ieder van ons het Melchizedeks priesterschap ontvangt dat wij eenzelfde verhoging zullen ontvangen, als we trouw en waarachtig in alle dingen zijn.

In messiaanse zin sprekend over de Heer Jezus zei David: „De Here heeft gesproken en het berouwt Hem niet: Gij zijt priester voor eeuwig, naar de wijze van Melchisedek.” (Psalm 110:4.)

En Paulus zei, nadat hij deze messiaanse woorden had aangehaald, deze eeuwige eed gezworen door God zelf, dat Christus „door God (was) aangesproken als hogepriester naar de ordening van Melchizedek.” (Hebreeën 5:10.)

Toen zei Paulus van Melchizedek, aan wie Abraham tiend betaalde, „Want deze Melchizedek werd geordend tot priester naar de orde van de Zoon Gods, welke orde zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister was zonder begin van dagen of einde des levens.” (Joseph Smith Translation, Hebreeën 7:3.)

Vanouds was het Aäronische priesterschap beperkt tot de Levieten. Het kwam vanwege vader en moeder, het werd alleen verleend aan waardige mannelijke afstammelingen van Levi. Maar het Melchizedekse priesterschap zou verleend worden aan iedere mannelijke persoon van iedere afstamming die waardig was om het te ontvangen.

En zo ging Paulus verder. „En al degenen die geordend zijn tot dit (hogere) priesterschap, worden gelijk gemaakt aan de Zoon van God, voortdurend verblijvend als priester.” (Joseph Smith Translation, Hebreeën 7:3.)

Christus is het prototype; Hij is de Zoon; Hij is de Erfgenaam van de Vader. Maar wij erven als medeërfgenenam gelijkelijk met Hem omdat wij ook voor immer als priesters verblijven.

Dus sluiten we het verbond met de Godheid; en God zweert de eed voor ons allen om het belang en de eeuwige waarde van het verbond te tonen.

Deze zaak van zweren met een eed had in dagen van ouds veel meer betekenis dan velen van ons beseffen.

Nephi en zijn broeders zochten bijvoorbeeld de koperen platen van Laban te

verkrijgen. Hun leven was in gevaar. Toch zwoer Nephi deze eed: „Zowaar als de Here leeft en wij leven, zullen wij niet naar onze vader in de wildernis terugkeren, totdat wij hebben volbracht,

„Het wordt alleen bekend
door persoonlijke
openbaring, het komt, regel
op regel en gebod op gebod,
door de macht van de
Heilige Geest.”

wat de Here ons heeft bevolen.” (1 Nephi 3:15.)

Zo maakte Nephi God tot zijn partner. Als hij in gebreke bleef om de platen te krijgen, betekende het dat God in gebreke bleef. En omdat God niet in gebreke blijft, was het Nephi's plicht de platen te halen of zijn leven te geven in een poging ze te bemachtigen.

Eén van de meest plechtige eden ooit gegeven aan de mens wordt gevonden in deze woorden van de Heer aan Joseph Smith en handelt over het Boek van Mormon. „Hij (Joseph Smith) heeft het boek vertaald, ja, dat gedeelte, dat Ik hem heb geboden,” zegt de Heer, „en het is waar, zo zeker als uw Heer en uw God leeft.” (Leer en Verbonden 17:6.)

Dit is Gods getuigenis van het Boek van Mormon. Hierin legt God zijn goddelijkheid in de waagschaal. Of het boek is waar, of God houdt op God te zijn. Er is niet en er kan niet een formeler of krachtiger taal bekend zijn aan mensen of goden. En zo is het met het Melchize-

dekke priesterschap. Zo waar de Heer leeft, is het zijn heilige orde en al die priesterschapsdragers uit iedere natie, geslacht en taal en uit ieder volk, ras en kleur die het verbond zullen naleven, zullen voor immer als priesters verblijven en voor eeuwig regeren en heersen met de grote Hogepriester van onze belijdenis die is de Heer Jezus Christus. Wat is dan de leer van het priesterschap? En hoe zullen we leven als dienaren van de Heer?

Deze leer is dat God onze Vader een verheerlijkt, een vervolmaakt en een verhoogd Wezen is, die alle macht, alle kracht en alle heerschappij heeft, die alle dingen kent en oneindig is in al zijn

eigenschappen en die leeft in een gezin. Het is dat onze Hemelse Vader deze hoge staat van heerlijkheid, volmaaktheid en macht geniet omdat zijn geloof volmaakt is en zijn priesterschap onbeperkt. Het is dat het priesterschap de naam van de macht van God is en dat als we zullen worden als Hij, wij zijn priesterschap of macht moeten ontvangen en uitoefenen zoals Hij het uitoefent. Het is dat Hij ons hier op aarde een begiftiging van hemelse macht heeft gegeven, die naar de orde van zijn Zoon is en die noodzakelijkerwijze zonder begin van dagen of einde van jaren is, omdat het de macht van God is.

Het is dat we een staat in het priesterschap kunnen aanvaarden, genaamd het nieuw en eeuwig huwelijksverbond (zie Leer en Verbonden 131:2), ook genaamd de patriarchale orde. Door deze staat kunnen wij voor onszelf eeuwige gezinnen scheppen, volgens het model van het gezin van God, onze Hemelse Vader.

Het is dat wij door geloof macht hebben alle dingen te besturen en te controleren, zowel stoffelijk als geestelijk; wonderen te verrichten en levens te vervolmaken; te staan in de tegenwoordigheid van God en te zijn zoals Hij omdat wij zijn geloof, zijn volmaaktheid en zijn macht hebben gewonnen, anders gezegd: de volheid van het priesterschap.

Dit dan is de leer van het priesterschap. Er is niets en er kan niets groter zijn. Dit is de macht die wij kunnen verkrijgen door geloof en rechtvaardigheid.

Waarlijk er is macht in het priesterschap – macht om alle dingen te doen! Als de wereld zelf geschapen werd door de macht van het priesterschap, dan kan diezelfde macht zeker bergen verzetten en de elementen beheersen.

Als een derde van de hemelse heerscha-

ren werd nedergeworpen op aarde door de macht van het priesterschap dan kan diezelfde macht zeker de legers der naties weerstaan en het vallen van atoombommen tegenhouden.

Als alle mensen opgewekt zullen worden van sterfelijkheid tot onsterfelijkheid door de macht van het priesterschap, dan kan diezelfde macht zeker de zieken

en stervenden genezen en de doden opwekken.

Er is waarlijk macht in het priesterschap – een macht die we streven te verkrijgen om te gebruiken, een macht waarover wij bidden dat hij voor altijd mag rusten op ons en onze nakomelingen .

In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Het activeren van de priesterschap

Bisschop Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Ik benader deze opdracht met een gebed in mijn hart. Het onderwerp dat mij opgedragen is, is zeer belangrijk en er zijn niet noodzakelijk makkelijke, vlugge antwoorden op. Het is: „De stappen, die genomen kunnen worden door de leiders en leden van de Aäronische priesterschap om de inactieve leden te activeren.” Mijn opmerkingen zullen daarom in de eerste plaats gericht zijn tot de bisschoppen en hun medewerkers. Ik ben me er goed van bewust dat allen hier vanavond weten wat het Aäronische

priesterschap is. Mag ik niettemin uw herinnering opfrissen. De naam *Aäronische priesterschap* komt van Aäron, een broeder van Mozes. Omdat Mozes weifelend was in zijn spreken, werd Aäron zijn woordvoerder. Zij waren nauw aan elkaar verbonden en maakten samen vele beprovingen door. De Heer verkoos de naam Aäron aan het Aäronische priesterschap te geven.

Ik zou denken dat de belangrijkste gebeurtenis in de gehele geschiedenis van de uitoefening van dit priesterschap

was toen Johannes de Doper de Heiland in de rivier de Jordaan doopte. De daaropvolgende belangrijkste gebeurtenis vond plaats op 15 mei 1829, toen dezelfde Johannes de Doper, nu een hemelse boodschapper, zijn handen op de hoofden van Joseph Smith en Oliver Cowdery legde en zei:

„Aan u, mijn mededienstknachten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.” (Leer en Verbonden 13.)

Als we maar het vermogen hadden de volle betekenis te begrijpen van het dragen van de sleutelen van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden, dan zou, geloof ik, iedere jongeman die

in de wateren der doop was gegaan met zijn gehele hart uitkijken naar het ontvangen van het Aäronische priesterschap en alles wat in zijn vermogen lag, doen om er waardig voor te worden. Ik ben er zeker van dat velen er zo over denken, maar er zijn ook velen die dat niet doen.

Iedere bisschop moet precies weten hoeveel jongens in zijn wijk niet geordend zijn, hoeveel niet het ambt in het priesterschap dragen dat zij behoren te hebben op grond van activiteit en leeftijd en hoeveel er geen enkele vergadering bezoeken. Deze jongens zijn net zo goed kinderen van God als de actieve jongens. Wat is onze houding als leiders tegenover percentages zoals ze in verband staan tot actief tegenover inactief? U heeft misschien wel het verhaal gehoord van die vader met vier dochters. Toen ieder van hen op een avond wegging voor een afspraakje, waarschuwde hij ze dat ze voor twaalf uur thuis moesten zijn. De eerste kwam kwart voor twaalf thuis, de volgende tien voor en de derde om twaalf uur, waarop hij de deuren sloot, het licht uitdeed en naar bed ging. Toen zijn vrouw hem eraan herinnerde dat Marietje nog niet thuis was, zei hij zeer tevreden: „Vijfzeventig procent is thuis – is dat niet een goed percentage?” Het is zo makkelijk degenen die actief en belangstellend zijn lief te hebben en soms zo moeilijk hetzelfde te doen voor de inactieven en opstandigen. Om ons te helpen om geslaagde leiders van de jeugd te worden gaf de Heer ons een les die wij goed moeten leren. Het is het verhaal van de verloren zoon, wat gevonden wordt in Lucas 15:11-32.

U zult zich herinneren dat een vader zijn rijkdom verdeelde tussen zijn twee zonen, de jongste „ging op reis naar een ver

land, waar hij zijn vermogen verkwistte in een leven van overdaad". Toen er hongersnood kwam, hoedde hij varkens voor een rijke man en at van het voedsel dat hij aan de dieren gaf.

„Toen kwam hij tot zichzelf en zeide: Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom hier om van de honger.

En hij stond op en keerde naar zijn vader terug. En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem.

En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten. Maar de vader zeide tot zijn slaven: Breng het beste kleed hier en trekt het hem aan en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.”

Maar de oudste broeder, die altijd trouw en eerlijk gebleven was, hoorde hoe zijn vader zich verheugde over de terugkeer van zijn weerspannige broeder, werd boos en klaagde dat hij nooit een

feestmaal had gehad. Zijn vader antwoordde: „Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe.

Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden.”

De les uit deze tekst waarop ik de nadruk wil leggen is het belang van de liefde. Om als leraar van de jeugd te kunnen slagen, moet men ieder van hen werkelijk liefhebben, ongeacht hun activiteit. Zonder oprechte liefde is men eigenlijk niet geschikt als leider van de jonge mannen. Ik wil op geen enkele wijze suggereren dat allen of zelfs de meesten die niet actief zijn in hun priesterschapverantwoordelijkheid zichzelf gedragen als de verloren zoon. Ik heb groot geloof in alle jeugd. Desalniettemin vind ik het uiterst belangrijk dat zij die hun priesterschap niet eren, begrijpen dat zij een weg ingeslagen zijn, die als ze niet veranderen, hen tenslotte zal verhinderen de grootste gave van God aan de mens te ontvangen – het eeuwige leven en de verhoging.

Ik zou nu graag enkele ideeën aan de hand willen doen hoe wij, leiders, een invloed ten goede kunnen zijn in het leven van die jongemannen ten einde hen te helpen gehoorzaam te worden aan de evangeliewetten en zo geschikt te worden voor eeuwige zegeningen.

In de eerste plaats is het belangrijk dat zij weten wie hun leiders zijn. De bisschop is de president van de Aäronische priesterschap in zijn wijk alsook de president van het priestersquorum. Als president van de Aäronische priesterschap heeft hij de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor iedere jongeman in de leeftijd van twaalf tot achttien jaar, geordend of niet. Hij kan zelf natuurlijk onmogelijk

Bisschop H. Burke Peterson, eerste raadgever in de Presiderende Bisschop.

alles doen wat nodig is. Hij moet hulp hebben. Niettemin bepaalt hij de geest waarin het werk gedaan zal worden.

Een wijze bisschop zal de vader van iedere jongen erkennen als zijn voor-naamste helper. Dit is soms een probleem, vooral wanneer de vader inactief of geen lid is of wanneer er geen vader thuis is. Maar in de meeste gevallen oefent de vader nog de grootste invloed uit op zijn eigen zoon. Onderzoekingen geven aan dat een grote meerderheid van inactieve jongens inactieve vaders hebben.

Wil de vader een positieve invloed op zijn zoon kunnen uitoefenen, dan moet de bisschop door middel van het quorumpresidium van de ouderlingen en de huisonderwijzers een positieve invloed uitoefenen op de vader, hem tot activi-

teit brengen – of tenminste tot een houding waarbij hij zijn zoon aanmoedigt actief te zijn.

Tegelijkertijd is er een andere functionaris die een diepgaande invloed op de jongen kan hebben, dat is zijn quorumpresident in samenwerking met zijn raadgevers. Wij zien te vaak niet het belang in van de invloed van leeftijdgenoten. Natuurlijk moet de quorumpresident zijn verantwoordelijkheid voor ieder lid van zijn quorum inzien en begrijpen, wil hij invloed hebben. Indien hij zo terloops geroepen wordt en zijn ambt niet erkend wordt door zijn volwassen leiders, dan zal zijn houding waarschijnlijk erg terloops en zijn succes erg beperkt zijn. Indien de bisschop de verantwoordelijkheid voor de roeping aan iemand anders delegeert, zal het

belang ervan verkleind worden in de ogen van de jongen. De roeping behoort te komen van de president van de Aäronische priesterschap.

De raadgevers in de bisschop hebben verantwoordelijkheden van vitaal belang, maar ze dragen niet de sleutel van het presidentschap. Die heeft de bisschop. Ze nemen deel aan het proces van kiezen maar de bisschop neemt de uiteindelijke beslissing. De quorumpresident behoort te weten hoe ernstig de bisschop gebeden heeft om leiding en dat hij gekozen is door inspiratie van de Heer.

Wanneer een twaalf- of dertienjarige jongen geroepen wordt om quorumpresident te worden en hij wordt aan zichzelf overgelaten door zijn volwassen leiders, zou hij wel eens kunnen stuntelen en falen. Het is van geweldig belang dat zijn adviseur en anderen hem leren hoe hij een doeltreffend president kan zijn. Om dit te doen moet de adviseur, die een belangrijke rol speelt, niet zijn verantwoordelijkheid overnemen, maar hem wel trainen ten einde hem te helpen in zijn ambt te groeien. Die ene quorumpresident diakenen moet wel goed onderwezen zijn door zijn adviseur om de volgende ervaring te kunnen hebben:

Een lid van het Aäronisch-priesterschapscomité van de ring bezocht verscheidene weken achter elkaar één van de quorumvergaderingen. Op een zondag merkte hij een jongen op, die er nog niet eerder geweest was. Tot zijn ontzetting werd deze inactieve jongen geroepen om één van de gebeden uit te spreken. Iedereen behoort te weten dat de eerste keer dat een inactieve jongen naar een priesterschapvergadering komt, hij niet in verlegenheid gebracht

moet worden door hem te vragen het gebed uit te spreken.

Na de vergadering vroeg het hogeraadslid waarom de quorumpresident zo iets dwaas deed. De adviseur zei: „Waarom vraagt u het hem niet?” Toen het hem gevraagd werd, antwoordde de quorumpresident: „Het heeft me net deze week drie dagen gekost om hem te leren hoe je moet bidden”. Soms hebben deze jonge mensen een speciale benadering, die alleen leeftijdgenoten schijnen te hebben. Zij moeten echter goed onderwezen worden hoe ze moeten leiden.

Hoewel wij ons allen hebben ingespannen de rol van programma's te verminderen en het belang van het individu te vergroten, hebben we nog niet genoeg vooruitgang gemaakt. Wij ontwikkelen soms een programma en verwachten dat iedere jongen erin past. Zo niet, dan is dat jammer. Ik zou willen dat iedere jongen beschouwd wordt als een individu met persoonlijke interesses, verlangens, problemen en talenten.

„Om als leraar voor de
jeugd te kunnen slagen,
moet men ieder van hen
werkelijk liefhebben,
ongeacht hun activiteit.”

Als we deze stelling aannemen, dan zal het lid van de bisschop, dat de verantwoordelijkheid heeft voor het quorum, zeer zorgvuldig en diplomatiek vaststellen samen met het quorumpresidium en de adviseur, waarom de belangen van de

wereld belangrijker zijn geworden voor een jongeman dan activiteit in en toewijding aan het priesterschap. Dit zal volgen uit zeer zorgvuldig luisteren naar de noden van iedere jongen. De leiders zullen dan inzien dat de wijze waarop het priesterschap een beroep doet op iemand zo ontworpen is dat het de belangstelling van iedere individuele jongen opwekt. Ik heb er een zwaar hoofd in dat succes verkregen kan worden bij het activeren van quorumleden door een brede algemene benadering. De benadering moet voor de jongen op maat gesneden worden, wil hij succes hebben.

Iedere quorumactiviteit moet een aangegeven doel hebben en dat doel moet evangeliegericht zijn. Mag ik als voorbeeld een verhaal vertellen van een Aäronisch-priesterschapsdrager uit Korea die toevallig uit een tamelijk welgestelde familie kwam. Op zekere dag belde een zakenrelatie van zijn vader op en informeerde of hij in financiële moeilijkheden zat, en bood hem hulp aan als het nodig was.

De vader antwoordde dat alles goed ging.

De man vroeg: „Werkelijk waar?”

De vader antwoordde: „Het gaat prima. Waarom vraagt u dat?”

De vriend gaf toen te kennen dat hij zijn zoon op de hoek van een straat kranten had zien verkopen. De vader kon het niet geloven. Hij vertelde zijn vriend dat zijn zoon voldoende zakgeld kreeg en vroeg of er misschien niet een vergissing in identiteit was geweest. De vriend antwoordde dat er geen vergissing was; hij had met de jongen gesproken.

Toen zijn zoon die avond uit school thuiskwam, vroeg de vader hem of hij kranten had verkocht op de hoek van de

straat. Het antwoord was ja. De vader vroeg „Waarom? Heb je niet genoeg zakgeld?”

Zijn zoon antwoordde dat het voldoende was, maar hij had een vriend op school die erg arm was en die de school zou moeten verlaten als hij geen financiële steun kreeg. Het bleek zo te zijn dat deze jonge Aäronisch-priesterschapsdrager zijn zakgeld gebruikte om kranten te kopen. Dan verkochten hij en enkele klasgenoten de kranten om geld bijeen te brengen om te helpen zijn vriend op school te houden.

Korte tijd hiervoor had hij zijn moeder gevraagd grotere lunchpakketten voor hem te maken. Zij deed het met de gedachte dat hij, een teenager in de groei, hongerig was. Hij bekende zijn vader dat hij zijn lunch met deze zelfde vriend deelde, die anders honger zou moeten lijden.

De vader was duidelijk geraakt door de bedachtzaamheid van zijn zoon maar vroeg de reden voor zo'n handeling. De jongen antwoordde: „We bestudeerden een paar weken geleden de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan. Ik wilde de werkelijke betekenis van deze les, over een barmhartige Samaritaan te zijn, kennen, niet alleen er over leren.” (Zie „Anderen helpen,” *De Ster* van februari 1980, blz. 20.)

Als een jongeman deelneemt aan dit soort geestelijke ervaringen, dan verandert zijn leven. Het priesterschap betekent iets voor hem wat het tevoren niet betekende en er is een grote kans dat hij altijd een actieve priesterschapsdrager blijft. Als de leringen van de Heiland zo in het hart gesloten worden van een jongen, kan het een bescherming worden voor het kwaad van de wereld.

Ik ken geen toverformule waardoor een

inactieve jongen actief wordt. Het vraagt belangstellend, bezorgd, liefhebbend en consequent leiderschap van de kant van de volwassenen en de quorumpresident, met de hulp van de quorumleden. Wat ze ook doen, het moet aanspreken en inhoud hebben en tenslotte een bevredigende ervaring geven. *Pret en spelen zal geen jongen redden.* Zij kunnen hem helpen zich prettig te voelen met zijn gezelschap, maar als hij geen getuigenis

krijgt over de waarachtigheid van het evangelie, die hem het evangelie in praktijk doet brengen, dan zullen wij ons doel gemist hebben als leiders.

Mogen we zo scherp waarnemen alsof we door het venster van het hart van iedere jongen kijken en dan de wijsheid hebben hem de hand te reiken en naast hem te wandelen op de weg naar verhoging en het eeuwige leven. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Een verongelijkte broeder”

*Ouderling Neal A. Maxwell
van de Raad der Twaalf Apostelen*

Onze Herder, Jezus Christus, heeft ons herhaaldelijk raad gegeven, over die dingen, die er de oorzaak van kunnen zijn dat enkelen van zijn kudde inactief of onverschillig worden, aanstoot nemen of afvallen. De zorgen en de vermakelijkheden van de wereld, verleiding, vervolging, moeilijkheden – alle eisen hun tol; alsook tekort gedaan of genegeerd worden en het zien van hui-

chelarij in anderen (zie Matteüs 13:21; 24:10; Lucas 8:13-14).

Broeders, naast ons eigen gezin, heeft geen groep mensen ons harder nodig dan deze inactieve zielen. In tegenstelling met hen die het evangelie nooit gehoord hebben, hebben deze mensen wel enige kennis en zijn daarom tot op zekere hoogte verantwoordelijk – vandaar dat dit een dringende kwestie is.

Dit heractiveringswerk omvat dikwijls studiegroepen en gezellige avonden, maar in wezen wordt het gedaan met ieder mens afzonderlijk, in stilte en met waardigheid. Het is minder een kwestie

„Naast ons eigen gezin, heeft geen groep mensen ons harder nodig dan deze inactieve zielen.”

van getallen dan van de Geest. Het is minder een kwestie van de juiste techniek dan van oprechte bezorgdheid; het is eerder een helpende hand toereiken dan nieuwe handboeken schrijven.

Er bestaan geen foefjes voor en als wij erop uit zijn om de mensen gauw even weer actief te maken falen wij meestal, „want een verongelijkte broeder is ontoegankelijker dan een sterke stad”. (Spreuken 18:19.) Verder, hoewel wij onszelf op een hoger niveau moeten bevinden om een ander op te kunnen trekken, mag er geen sprake zijn van een neerbuigende houding of een indruk dat onze bezorgdheid eerder onze statistieken geldt dan het geestelijk welzijn van de betrokkenen. Noch mogen deze mensen weer in de steek gelaten worden kort nadat zij met zoveel moeite weer actief gemaakt zijn. Hoe dikwijls worden wij trouwens verondersteld om de uitverkoeren te vinden?

Een *eerste* stap is, zo mogelijk te ontdekken wat de reden van de inactiviteit is bij deze mensen. Dan weten wij dikwijls ook hoe wij onze bezorgdheid uit moeten

drukken. Onderschat echter nooit de enorme invloed van een eenvoudige, liefdevolle aansporing, die op de man af en onder vier ogen wordt afgevuurd. Hoewel zij misschien niet beantwoord wordt, is zulke liefde nooit zinloos.

Ten *tweede* dienen wij te beseffen dat dit werk tijd vraagt; het onderbreekt inderdaad onze gewone routine. De gelijkenis van de barmhartige Samaritaan leert ons dat (zie Lucas 10:29-37). Sommige geestelijke wonden vereisen meer dan een snelverband.

Een *derde* punt, en hier behoren het uitvoerend priesterschapscomité en de coördinerende wijkraad op toe te zien, is het zorgvuldig kiezen van een actief lid dat goed past bij het te heractiveren lid. Georganiseerde liefde is beter dan bezorgdheid in het algemeen. Toch behoort dit verlossingswerk niet dermate officieel te zijn georganiseerd dat vrienden en burens van dat lid zich ontheven voelen van hun verantwoordelijkheden. Geïnspireerde inspanning is nodig, want bij het heractiveringswerk kan de beste benadering ook wel eens de enige zijn die succes heeft. Vasten en bidden kan noodzakelijk zijn om te weten wanneer het juiste moment gekomen is om een bepaalde broeder te benaderen.

Ten *vierde*, stel deze mensen opnieuw in de gelegenheid om te dienen, want zij zijn echt nodig. Mozes onderwees dit beginsel toen hij Hobab in dienst nam als gids (zie Numeri 10:29-32). Vergeet niet, dat hoewel hun inactieve toestand om onvoorwaardelijke liefde vraagt, zij gewoonlijk naar een gelegenheid verlangen om hun eigen liefde en talenten te tonen. De presidiums van ouderlingenquorums dienen, bijvoorbeeld, toepasselijke comités te organiseren, geleid door actieve ouderlingen die regelmatig

rapport uitbrengen aan het quorumpresidium en die bijgestaan worden door twee of drie actieve broeders. Elk comité krijgt een lijstje van de inactieve broeders die het meest waarschijnlijk een verzoek om zitting te hebben in zo'n comité zullen aanvaarden. Een atletiek- of een welzijnscomité zou hier geschikt voor zijn. Deze inactieve mannen zullen minder geneigd zijn te reageren op een algemene uitnodiging om weer naar de kerk te komen, dan op zo'n verzoek om lid te worden van een bepaald comité, dat rekening houdt met hun interesses. Eén inactieve broeder begon eens als zaalwachter en is nu bisschop.

Het is veelbetekend dat de leden van de kerk niet inactief werden terwijl zij de vlakten overtrokken, toen er een sterk gevoel was van erbij te horen en nodig te zijn.

Ten vijfde, zorg voor het nodige onderwijs. *Heractivering vereist bekering.* Om te kunnen geloven is het nodig dat de beginselen van het evangelie begrepen worden. Het onderwijs in het quorum en in de klassen waar de grondbeginselen

van het evangelie onderwezen worden moet op een hoog niveau staan. Degenen die die lessen bijwonen behoren de Geest te voelen. Deze mensen hebben het brood des levens nodig en niet de kruimels die van de tafel vallen. Tenslotte bereidde de vader van de verloren zoon een feestmaal toen hij teruggekeerd was – hij warmde niet enkel wat klikkjes op!

Instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek behoren zo informeel te zijn dat er een goede sfeer is om iets te kunnen leren. Wijs actieve echtparen aan die deze seminaries bijwonen om de inactieve echtparen te begeleiden. De inactieve aanwezigen dienen met liefde aangemoedigd te worden zich persoonlijke doelen te stellen ten einde zich voor te bereiden op het tempelbezoek.

Onderzoeken hebben uitgewezen dat dertig procent van degenen die uitgenodigd worden deze seminaries inderdaad bijwonen. Van de andere zeventig procent heeft de ervaring geleerd dat acht van de tien zullen toestaan, mits zij goed benaderd worden, dat priesterschapsleiders bij hen thuis komen om ze te onderwijzen. Broeders, waar zijn wij, gezien deze feiten, eigenlijk bang voor? Deze bemoedigende statistieken tonen ons hoe belangrijk het is om niet handenwringend te blijven toekijken, maar om iets te doen! Ronduit gezegd, broeders, de reden waarom er zo weinig gebeurt, is dat er zo weinig wordt geprobeerd. Een ervaren houtsnijder werd eens gevraagd hoe men met het houtsnijden moet beginnen. „Wel,” zei hij, „begin maar met wat spaanders te maken.” Broeders, laten wij beginnen met wat spaanders te maken!

Een zesde punt is dat wij Gods hand in dit werk niet vergeten. Hij kan die

omstandigheden scheppen die dergelijke zielen erop voorbereiden het woord te horen (zie Alma 32:6). Zijn Geest kan de verlorenen aansporen – en sommige zullen tot bezinning komen. En als dat gebeurt, laten wij ze dan tegemoet rennen, als zij nog veraf zijn (zie Lucas 15:20).

Ten *zevende*, inactiviteit voorkomen is altijd beter dan iemand te moeten heractiveren. Soms vereist dat voorkomen niet meer dan een paar extra minuten liefdevol praten of een uitdrukking van medeleven. Het priesterschap verlenen en een taak geven in de kerk kort na de doop helpt niet alleen de bekeerlingen aan de kerk te binden, maar steunt ook de andere werkers die het druk hebben in de kerk en wier handen slap hangen en wier knieën zwak zijn (zie Leer en Verbonden 81:5).

En laten wij, als assistent-herders van de Heer, er ook voor zorgen dat er niet ineens teveel verlangd wordt van de nieuwe leden wat werk en financiële bijdragen betreft. De Heer verlangt toewijding, geen uitputting. Zelfs het absoluut noodzakelijke Boek van Mormon werd vertaald al naar gelang er kracht en middelen verschaft werden (zie Leer en Verbonden 10:4).

Welnu, broeders, laten wij afstand nemen van de details van dit veeleisende werk en praten over de algemene feiten en verantwoordelijkheden voor beide inactieve en actieve leden in een volmaakte kerk vol onvolmaakte mensen. Een deel van de mannelijkheid waarmee het priesterschap gepaard gaat verlangt van ons dat wij rekening houden met zulke dingen als de volgende.

Laten wij erkennen dat het enge en smalle pad, hoewel het duidelijk aangegeven is, een pad is, en niet een snelweg

of een roltrap. Er zijn zelfs tijden dat de enige manier om het enge en smalle pad te volgen op de knieën is! En wij behoren elkander te helpen op dat pad, en elkander niet te krenken.

Wat er ook gebeurd moge zijn, waardoor iemand gekrenkt werd en van het pad is afgegaan, als het eenmaal gebeurd is, zal hij, tenzij hij nederig is, aan het zoeken gaan, maar niet naar verzoening en communicatie, hij zal er naar streven in het gelijk gesteld te worden. Broeders, het is zo moeilijk om naast het dragen van ons kruis ook nog wrok te koesteren.

Degenen die beledigd zijn, vergeten maar al te snel dat de kerk er is „tot de volmaking der heiligen” (Efeziërs 4:12 Statenvertaling) en niet een goed gevuld bejaardentehuis voor reeds volmaakte mensen.

Zo vergeten sommigen ook het feit, dat wij in het koninkrijk elkanders oefenmateriaal zijn; de Heer staat ons toe op elkaar te oefenen, zelfs in onze onvolmaaktheden. En ieder van ons weet wat het is om door een „student” behandeld te worden in plaats van een chirurg met ervaring. Ieder van ons heeft ook wel eens, hoe onopzettelijk ook, een ander pijn gedaan.

Al te vaak gaat men er ook aan voorbij dat de ene leider in het koninkrijk op een andere manier leidt dan een andere. Paulus was er zich heel goed van bewust dat hij de zwakke leden niet behoorde te krenken door vlees te eten (zie 1 Korintiërs 8:13), terwijl de gewoonten van Johannes de Doper, die zich voedde met sprinkhanen en honing, zeker niet populair geweest zullen zijn, vooral niet bij de elite in Jeruzalem.

Het is onze persoonlijke en constante verantwoordelijkheid om het doel niet

voorbij te zien (zie Jakob 4:14). Waar ik mij op moet concentreren is mijn eigen verantwoordelijkheid! Waar behoor ik mij het meest op te concentreren – op het feit dat Petrus even over het water liep, of op het feit dat hij het niet volhield? Heeft een ander sterfelijk mens ooit zo op het water gelopen, hoe kort dan ook? Het is een feit dat onvolmaakte mensen door onze volmaakte Heer worden geroepen om Hem bij te staan in zijn werk. De Heer verklaarde aan bepaalde medewerkers van Joseph Smith dat Hij wist dat zij Joseph Smiths kleine onvolmaaktheden hadden opgemerkt. Niettemin getuigde de Heer dat de openbaringen die door de profeet gegeven werden juist waren! (Zie Leer en Verbonden 67:5, 9.)

Het hoeft ons dus echt niet te verbazen dat wij elkanders zwakheden opmerken. Maar wij behoren ons er niet over te verheugen. Laten wij dankbaar zijn voor de kleine stappen voorwaarts die wij en anderen zetten, in plaats van ons te verkneukelen in de tekortkomingen. En als er fouten gemaakt worden, laten wij er dan van leren, zodat zij instructief en niet destructief zijn.

Ik hecht grote waarde aan deze edelmoe-dige regels van een zeer bekwame maar nederige profeet en schrijver, Moroni: „Veroordeelt mij niet wegens mijn onvolmaaktheid, evenmin mijn vader wegens zijn onvolmaaktheid, evenmin hen, die voor hem hebben geschreven; maar *geeft liever dank aan God, dat Hij u onze onvolmaaktheden heeft geopenbaard, op-*

Ouderling Neal A. Maxwell, lid van de Raad der Twaalf in gesprek met een conferentiebezoeker.

dat gij moogt leren verstandiger te zijn dan wij zijn geweest." (Mormon 9:31.) Als onze houding zo is, is het veel minder waarschijnlijk dat wij beledigd zullen worden.

Bovendien, als de keuze ligt tussen het verbeteren van andere kerkleden of van onszelf, is er dan werkelijk enige twijfel over waar wij behoren te beginnen? De sleutel is onze ogen wijd open te houden voor onze eigen tekortkomingen en gedeeltelijk gesloten voor de fouten van anderen— en niet andersom! De onvolmaaktheden van anderen ontslaan ons nooit van de noodzaak aan onze eigen tekortkomingen te werken.

Mensen die hun tijd verspillen met het zoeken naar zwakheden in anderen zullen niet alleen de hemelen mislopen, waar God in zijn majesteit en macht werkzaam is, maar ook Gods majesteit bij het verbeteren en vormen van een ziel.

Bij het geven en nemen in het koninkrijk duwen wij en worden wij geduwd. Beledigingen zullen er zijn (zie Matteüs 18:7). Zodra iemands trots erbij betrok-

ken is, schijnt sommigen geen enkele aanleiding te onbeduidend te zijn. Door een meningsverschil over melk liet Thomas B. Marsh (president van het Quorum der Twaalf Apostelen van 1835-1839) toe dat hij zich gekrenkt voelde door de profeet Joseph Smith.

Lorenzo Snow, een tijdgenoot van Thomas B. Marsh, zei dat hij, hoewel ook hij enkele kleine onvolmaaktheden in Joseph Smith bemerkte, dankbaar was dat de Heer hem kon gebruiken voor zulk belangrijk werk. Zo was er dus misschien nog hoop voor hemzelf. En dat was er inderdaad, want president Snow bekeek anderen op een barmhartige manier, alsof hij door de vensteren des hemels keek.

Profeten moeten net als wij, onderwezen worden. Maar dit is iets waartoe de Heer volkomen in staat schijnt te zijn zonder een hele schare helpers. De Heer zorgt voor een discreet maar noodzakelijk rapport over onze vorderingen, zoals dat van Petrus in de vorm van het schokkende kraaien van een haan (zie Lucas 22:54-62), of dat van Mozes, die de touwtjes allemaal zelf in handen hield, in de vorm van een wijze en bezorgde schoonvader die hem terechtwees, zonder er grote ophef van te maken (zie Exodus 18:13-16).

Het is gelukkig voor ons dat het evangelie ten doel heeft ons te verlossen. Het concentreert zich niet op Petrus' misstap in de voorhof van de hogepriester, maar op Petrus' klinkend en vrijmoedig getuigenis van Jezus voor Annas en Kajafas en de raad (zie Handelingen 4:5-12).

Bovendien behoort de nederigheid ons te leren, als wij naar anderen kijken, dat wij niet alle gegevens hebben. Hoewel Petrus en Paulus een tijdelijk verschil van mening hadden over een bepaald

beleid in de kerk in het midden der tijden, vertelt het verslag ons niet hoe hun bijzondere relatie als apostolische broeders zich later ontwikkeld heeft.

Trouwens, in het ware discipelschap betreurt niemand een misstap meer dan degene die de misstap begaan heeft. Wie is zich meer bewust van de onvolmaakt-heden in hun geschriften dan de schrijvers van Gods woord zelf?

„En wie deze kroniek ook ontvangt, en deze niet veroordeelt wegens de onvolkomenheden die er instaan, zal grotere dingen dan deze weten.” (Mormon 8:12.)

En wie zou beter weten dan de Heer wat het kost om zijn eeuwige waarheden door middel van sterfelijke mensen bekend te maken?

„Ziet, Ik ben God en heb het gesproken; deze geboden zijn van Mij en werden aan

Mijn dienstknechten in hun zwakheid gegeven, in hun eigen taal, opdat zij ze zouden mogen begrijpen.” (Leer en Verbonden 1:24.)

Behalve de gebruikelijke dingen waar wij aanstoot aan nemen, zijn er ook bijzondere omstandigheden, en wij zouden er goed aan doen daar op te letten, die zelfs de sterken even doen wankelen. Voordat Hij voor de Raad gebracht werd, vertelde Jezus de Twaalf dat de Herder spoedig geslagen zou worden en dat de schapen verstrooid zouden worden. Petrus ontkende dat hij zou struikelen, en „evenzo spraken zij ook allen”. (Marcus 14:26-31.)

Bekijk hun smartelijke omstandigheden eens alvorens deze discipelen te veroordelen. Het zag er werkelijk dreigend voor hen uit. Het is begrijpelijk dat zij bang waren toen de gevestigde orde hen

als het ware begon te omsingelen. Het gevaar voor de discipelen was echt; daarom raadde Jezus ze aan te vertrekken. Toen liet hun Heiland zich gevangen nemen, veroordelen en zelfs kruisigen. De discipelen waren zich pijnlijk bewust van hun verlies en het vernederende van deze gebeurtenissen. Hoewel zij gewaarschuwd waren, hadden zij dit toch niet ten volle verwacht. En toch herstelden deze trouwe assistent-herders zich spoedig en zetten het prachtige werk van de Heiland voort zoals zij in het voorbestaan geordend waren te doen. Heersten er niet heel even min of meer gelijke omstandigheden in Nauvoo? Wel, broeders, satan en zijn helpers zullen blijven proberen de hedendaagse assistent-herders in opspraak te brengen om enkele schapen te verstrooien.

Toen zowel de omstandigheden als de leringen moeilijk te verdragen werden, vroeg Jezus aan de Twaalf: „Gij wilt toch ook niet weggaan?” De vraag is heden ten dage nog precies dezelfde, en het antwoord ook: „Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden van eeuwig leven; en wij hebben geloof en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods.” (Johannes 6:67-69.)

Tot besluit wil ik een beroep doen op de gekrenkten en de inactieven: Laat beleddigingen in het verleden u er niet van weerhouden in de toekomst actief in de kerk te zijn. Vergeet uw trots; hoogmoed heeft nog nooit iemand veel goeds gebracht.

Bedenk ook, dat het niet de kudde, de meerderheid van de kerk en haar leiders zijn die afdwalen, maar enkele leden hier en daar (zie Matteüs 18:12-14).

Ik zou verder nog een beroep op allen willen doen om nog eens na te denken over deze raad van Jezus: „Indien uw broeder zondigt, ga heen, bestraf hem onder vier ogen. Indien hij naar u luistert, hebt gij uw broeder gewonnen.” (Matteüs 18:15.) Een argument winnen kan niet opwegen tegen een broeder winnen!

Laten wij allen extra ons best doen om zowel het krenken als het gekrenkt worden te vermijden.

Laten wij liefdevol, vriendelijk en vergevingsgezind zijn – en deze vrienden helpen om, evenals Petrus en Paulus, geworteld en gegrond te worden, bevestigd en gesterkt (zie Efeziërs 3:17; 1 Petrus 5:10). „De tijd is zeer kort.” (*Heilige lofzangen*, nr. 126.)

Overdenk de volgende woorden eens die geciteerd werden door een grootmoedige en vergevingsgezinde profeet Joseph

Smith toen W.W. Phelps berouwvol tot de kerk terugkeerde:

„Kom, dierbare broeder, nu de oorlog voorbij is, zullen wij evenals vroeger weer vrienden zijn.”

(Aangehaald in *History of the Church*, deel 4, blz. 164.)

Dat is mijn raad, broeders. Dat is mijn gebed. Ik zeg dit in de naam van Hem die gezegd heeft: „Zalig is wie aan Mij geen aanstoot neemt.” Jezus' verlossende werk en liefde brengen Hem tot aan de poort, waar Hij met open armen op ons wacht. Dit getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Tiend: een kans onze getrouwheid te bewijzen

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

Dat is een prachtig lied („De wereld vraagt naar willig volk”) en het spijt me dat we niet het laatste couplet zongen –

*Werkt nu en waakt en strijdt en bidt,
O, zijt niet langer lauw,
Steunt, kloek en sterk, elk waardig werk:
Steekt uw handen uit de mouw!
(Heilige lofzangen, nr. 5.)*

Steekt uw handen uit de mouw om het koninkrijk Gods voort te helpen. Ik zou willen spreken over enkele punten van deze inspanning.

Ik herinner me dat ik als jongen naar deze algemene conferenties ging, zoals vanavond jullie, jongemannen. Meer dan eens hoorde ik president Heber J. Grant – in zijn stem weerklonk zijn overtuiging – getuigenis geven over de heilige wet van tiend en de wonderbaarlijke beloften die de Heer heeft gegeven aan hen die eerlijk hun tiend en gaven betalen. Ik was diep onder de indruk van wat ik hoorde. Ik wist dat het de Heer, de God des

President Spencer W. Kimball en president Gordon B. Hinckley, raadgever in het Eerste Presidium.

hemels, was die deze belofte deed. Ik wist dat Hij in een positie was dat Hij zich aan zijn beloften kon houden en ik ben te weten gekomen dat Hij het ook doet. Ik zal altijd dankbaar zijn voor een vader en moeder, die zolang als ik me kan herinneren ons leerden tiend te betalen. In die dagen had de bisschop in de wijk waar we woonden geen kantoor in het kerkgebouw. Wij gingen naar zijn huis voor tiendvereffening. Ik kan nog de schroom voelen, terwijl ik als heel kleine jongen dat huis binnenging om tiend te vereffenen met bisschop John C. Duncan. Het was misschien maar een bedrag van vijftiencent, aangezien we niet zoveel zakgeld hadden in die magere tijden, maar het was een eerlijke tien procent zoals we het uitgerekend

hadden op onze kinderlijke manier, op grond van een versje dat we op zondagschool opzegden:

Wat is een tiend? Ik vertel het je keer op keer

Tien cent van een gulden en één cent van een dubbeltje, niet meer.

Wij voelden het nooit als een offer om tiend te betalen. Wij voelden het als een plicht, die wij zelfs als kleine kinderen deden zoals de Heer die had aangegeven en waardoor wij zijn kerk hielpen met het grote werk dat zij moest volbrengen. We deden het niet in de verwachting materiële zegeningen te ontvangen hoewel ik kan getuigen dat we zo gezegend zijn. De Heer heeft de vensters van de hemel geopend en zijn zegen in overvloed uitgoten. (Zie Maleachi 3:10.) Ik

ben ervan overtuigd dat Hij allen zal zegenen die in gehoorzaamheid aan dit gebod zullen leven.

Begrijp me nu niet verkeerd, ik zeg hier niet dat als u een eerlijke tiend betaalt, u uw droom zal verwezenlijken van een fijn huis, een Rolls Royce en een vakantiehuisje op Hawaï. *De Heer zal de vensters van de hemel openen naar onze behoefte en niet naar onze begeerte.* Als we tiend betalen om rijk te worden, dan doen we het voor de verkeerde reden. Het hoofddoel van tiend is om de kerk de middelen te verschaffen waarmee ze zijn werk kan voortzetten. De zegen voor de gever is een bijkomend goed en die zegen hoeft niet altijd de vorm aan te nemen van financieel of materieel voordeel. Als Maleachi spreekt over het openen van de vensters van de hemel, gaat hij verder met te zeggen:

„Dan zal Ik, u ten goede, de afvreter dreigen, opdat hij de vrucht van uw land niet verderve en opdat de wijnstok op het veld voor u niet zonder vrucht zij . . . En alle volken zullen u gelukkig prijzen, omdat gij een land van welbehagen zijt, zegt de Here der heerscharen.” (Maleachi 3:11-12.)

Er zijn vele manieren waarop de Heer ons kan zegenen behalve met de rijkdommen der wereld. Daar is de grote gave van gezondheid. De Heer heeft beloofd dat Hij ons ten goede, de afvreter zal dreigen. Maleachi spreekt over de vrucht van ons land. Slaat dat dreigen van de afvreter niet op verscheidene van onze inspanningen en belangen?

Daar is de grote zegen van wijsheid, van kennis, zelfs van verborgen schatten aan kennis. Ons wordt beloofd dat wij een land van welbehagen zullen zijn, als we in gehoorzaamheid aan deze wet zullen

wandelen. Ik kan het woord land als volk uitleggen, dat zij die in gehoorzaamheid wandelen een volk van welbehagen zullen zijn. Wat een heerlijke toestand om een volk van welbehagen te zijn, die anderen zouden beschrijven als gezegend.

Wij horen sommigen tegenwoordig zeggen dat zij zich niet kunnen veroorloven hun tiend te betalen vanwege de economische druk. Ik herinner me een ervaring die ik enige jaren geleden als ringpresident heb gehad. Een man die ik kende kwam om zijn tempelaanbeveling te laten tekenen. Ik ondervroeg hem op de gebruikelijke wijze, onder andere of hij een eerlijke tiend betaalde. Hij antwoordde openhartig dat hij het niet deed omdat hij het zich niet kon veroorloven vanwege zijn vele schulden. Ik had het gevoel dat ik hem moest zeggen dat hij zijn schuld niet zou kunnen betalen voor hij zijn tiend betaalde.

Hij ging een jaar of twee op zijn gewone manier door en nam toen een besluit. Hij praatte er enige tijd later over en zei: „Wat u me zei, bleek waar te zijn. Ik had het gevoel dat ik mijn tiend niet kon betalen vanwege mijn schulden. Ik ontdekte dat ik op de een of andere manier het niet voor elkaar kon krijgen mijn schuld te verminderen, hoe ik ook mijn best deed. Tenslotte gingen mijn vrouw en ik samen zitten om erover te praten en we besloten dat we de belofte van de Heer op de proef zouden stellen. Wij hebben dat gedaan. En op de een of andere manier, we begrijpen niet hoe, heeft de Heer ons gezegend. We hebben niet gemist wat we Hem gegeven hebben en voor het eerst sinds jaren verkleinen we onze schuld. Wij zijn zo verstandig geworden om onze uitgaven te begrenzen en vast te stellen waar ons geld naar toe

gaat. Omdat we nu een hoger doel hebben, zijn we in staat enkele van onze begeertes en wensen te beperken. En boven dit alles, hebben we nu het gevoel dat we naar het huis van de Heer kunnen gaan met een zuiver geweten als mensen die deze wonderbaarlijke zegening verdienen.”

Mijn broeder, ik smeeek de heiligen der laatste dagen met mijn gehele hart om eerlijk voor de Heer te zijn in het betalen van tiend en gaven. Ik smeeek u, jongemannen die vanavond met ons aanwezig zijn, om er een gewoonte van te maken, terwijl u nog jong bent en te besluiten er uw hele leven mee door te gaan. Ik smeeek u allen, functionarissen van de kerk, het volk te smeken voor hun eigen welzijn en zegen hun getrouwheid in het betalen van tiend en gaven te vergroten. Er is een geweldige verantwoordelijkheid op de kerk gelegd. Tiend is de bron van inkomen voor de kerk waarmee ze de haar opgedragen activiteiten kan voortzetten. De behoeften zijn altijd groter dan de baten. God helpe ons trouw te zijn in het inachtnemen van dit

„De Heer zal de vensters van de hemel openen naar onze behoefte en niet naar onze begeerte.”

grote beginsel met zijn wonderbaarlijke belofte dat van Hem komt .

Terwijl we over financiële zaken praten, wil ik nog iets anders noemen. Nog maar kort geleden heb ik twee brieven gekre-

gen, met als strekking klacht dat men om in aanmerking te komen om in een verantwoordelijke functie in de kerk te dienen financieel succes moet hebben, dat men om voor bisschop of ringpresident in aanmerking te komen bekwaamheid dient te bewijzen door het vergaren en het beheren van rijkdom en dat mannen met weinig middelen en nederige beroepen zich nooit schijnen te plaatsen.

Het spijt me als men dit idee heeft, want het is een verkeerd idee. Uit mijn ervaring van bijna een kwart eeuw organiseren en reorganiseren van vele ringen, kan ik zeggen dat de financiële toestand van een man het minst in overweging wordt genomen bij de keuze van een ringpresident. Eén van de meest geliefde en kundige presidenten, die ik ken en in wiens nederige woning ik geweest ben, is timmerman van zijn vak en hij verdient zijn brood met zijn gereedschap. Hij presideert over een ring waarin vele welgestelde mensen wonen, die met liefde en respect naar hem opzien als hun leider.

Afgelopen maand ben ik bij een andere ringpresident geweest die timmerman is en zijn brood met zijn handen verdient. Hij is ook zeer geliefd en geëerd als de geestelijke leider van zijn mensen.

De ringpresident moet natuurlijk het geestelijke anker zijn. Hij moet ook in staat zijn de ingewikkelde zaken van de ring te beheren en moet daarom bestuursbekwaamheid hebben of tenminste het vermogen om het te leren. Bij gelegenheid moet hij recht spreken en een man van wijsheid en onderscheidingsvermogen zijn. Maar rijkdom en financieel succes zijn geen maatstaf voor roepingen in de kerk. Ik denk dat ik voor al mijn broeders spreek als ik zeg dat er

bij het kiezen van een man die zal presideren over een ring van Zion, veel gebeden wordt en de wil van God gezocht wordt en alleen wanneer die wil herkend wordt, worden er stappen ondernomen.

Het gaat met ons als met Samuël toen hij erop uitgestuurd werd om een opvolger voor Saul te vinden. Toen de eerste zoon van Isaï, een knappe man voorbijging, kreeg Samuël een gunstige indruk.

„Doch de Here zeide tot Samuël: Let niet op zijn voorkomen noch op zijn rijzige gestalte, want Ik heb hem verworpen. Het komt immers niet aan op wat de mens ziet; de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan.” (1 Samuël 16:7.)

Ik ben ervan overtuigd dat dit ook het geval is met ringpresidenten als ze mannen benoemen om als bisschop te dienen en met anderen bij de keuze van de verschillende functionarissen in de kerk. Als de gekozen persoon toevallig een vermogend man is, er eerlijk aangekomen is, het zij zo. Hij heeft dan misschien meer tijd en middelen om aan het werk te geven en het werk kan gezegend worden door zijn bestuursvaardigheden. Maar dat zal niet de reden voor zijn keuze zijn. Persoonlijke waardigheid is de sleutel voor geschiktheid voor een functie in het koninkrijk Gods.

„Wij geloven dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen daarvan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.” (Vijfde Artikel des Geloofs.)

Het moet altijd zo zijn hierin, in het werk van de Heer.

Mag ik nu over een andere zaak spreken. Hoe ouder ik word, hoe dankbaarder ik

ben dat mijn ouders er altijd voor zorgden dat er goede boeken in huis waren. Wij hadden in dat huis een bibliotheek met meer dan duizend boeken. Wij hadden in die dagen natuurlijk geen televisie en zelfs de radio was gedurende de meeste van die vroegere jaren nog niet beschikbaar. Ik wil niet de indruk wekken dat wij als kinderen uitgebreid in de boeken van onze vader lazen. Maar zij schiepen een bepaalde sfeer. Wij zagen onze vader en moeder lezen en zij lazen ons voor. Deze bracht iets tot stand wat niet te definiëren is. Deze maakte ons bekend met goede boeken. We voelden ons thuis en op ons gemak met ze. Ze waren ons niet vreemd. Ze waren als vrienden, gewillig ons iets te geven als wij gewillig waren ons een beetje in te spannen. Behalve die boeken hadden we de tijdschriften van de kerk. Onze ouders lazen ze en lazen ons eruit voor.

We hadden thuis ook *Deseret News* (een krant uitgegeven in Salt Lake City, Utah). Dat was lang voor de publikatie van *Church News* (een wekelijkse bijlage

bij Deseret News, waarin nieuws uit de kerk staat). We lazen de krant en voelden er een zekere verwantschap mee.

Als ik terugkijk op mijn middelbare school- en studententijd, ben ik verbaasd dat we zo weinig blootgesteld werden aan wat we tegenwoordig pornografie en obsceniteit noemen. Misschien was het wel een beschermde maatschappij, maar het was een heerlijke omgeving om in op te groeien.

Helaas leven we nu in een van seks doortrokken maatschappij. Pornografie komt ons van alle kanten tegemoet in de schouwburg, in boeken en tijdschriften, in advertenties in de krant, op de televisie in zijn verschillende vormen en in sommige gevallen op de radio.

Het is niet mogelijk om het helemaal te vermijden, maar we kunnen iets doen om zijn afbrekende invloed ongedaan te maken. Wij kunnen onze kinderen in aanraking brengen met goede lectuur. Laat ze opgroeien met goede boeken en goede kerktijdschriften om zich heen.

Jaren geleden las ik dat eens aan Emerson (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, Amerikaans essayist, filosoof en dichter) werd gevraagd welk boek van alle boeken die hij gelezen had het meest zijn leven had beïnvloed. Zijn antwoord was dat hij zich net zo min de boeken kon herinneren die hij gelezen had als de maaltijden die hij gegeten had, maar ze hadden hem gevormd. Wij zijn allen het produkt van de elementen waaraan we zijn blootgesteld. Wij kunnen richting geven aan die elementen en zo het resultaat verbeteren. Ik bid dat we ons zullen inspannen om de omgeving te verbeteren waarin wij en onze kinderen wonen.

Nu wil ik tenslotte een paar woorden

zeggen tot de jongemannen die hier zijn. Ik weet niet hoeveel van jullie ouderling LeGrand Richards hebben horen spreken vanmiddag. President Lee noemde ouderling Richards eens het wonderbare werk en een wonder. Hij is meer dan zesennegentig jaar. Zijn voeten geven hem wat moeilijkheden, maar er is niets verkeerd met zijn hoofd. Zonder aantekeningen of papieren van wat voor soort ook, stond hij voor ons. Hij haalde teksten aan. Hij vertelde ons ervaringen. Hij maakte ons aan het lachen toen hij vertelde over zijn zendingstijd. Hij liet ons bidden dat ieder van ons machtiger mocht worden in de verdediging van het woord van de Heer.

Gisteren kondigden wij een verkorting aan van de zendingstijd van vierentwintig tot achttien maanden. Dat betekent dat alle jongemannen die nu weggaan een korting zullen krijgen van vijftwintig percent van de tijd die ze aan het werk geven. En het betekent dat het werk van de Heer de prijs van die korting moet betalen. Dat kan maar op twee manieren goedge maakt worden. Ten eerste, als iedere zendeling beter voorbereid zal weggaan om doeltreffend in zijn werk te zijn - veel doeltreffender. En ten tweede, als meer jonge mensen op zending gaan.

Toen ik vanmiddag luisterde naar ouderling Richards zei ik tegen mezelf, „Zijn geweldig enthousiasme, zijn machtige kennis van de Schriften, zijn vermogen om met grote overtuigingskracht te redeneren zijn de zoete vruchten van zijn leven als zendeling.” Ik wil jullie, jongemannen, zeggen: Bereid je voor op die dienst. Spaar geld voor dat doel. Spaar het op een veilige manier zodat het beschikbaar is als je het nodig hebt.

Leer een vreemde taal als je daarvoor de

kans hebt. Je wordt misschien nooit geroepen naar een land waar die taal gesproken wordt, maar de studie zal jullie een beter begrip geven van je eigen taal of van de andere taal, die je zult moeten leren.

Neem elke kans waar om je begrip van het evangelie te vergroten. Doe de moeite om deel te nemen aan de programma's van het seminarie en het instituut.

Het werk van de Heer verlangt het allerbeste wat je kan geven. Nu is de tijd

om je voor te bereiden. Houd jezelf rein als degenen die waardig zijn de Heer te vertegenwoordigen voor de wereld. Dat betekent geen alcohol, geen tabak, geen drugs, geen onzedelijkheid of iets wat dat benadert.

God zegene u, mijn broeders van het priesterschap, met geloof, een getuigenis en liefde voor Hem en zijn grote en heilige werk. U weet dat het waar is en ik weet dat het waar is en samen getuigen wij dit in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het priesterschap

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Broeders, nadat ik de zaak enige tijd bestudeerd had, ben ik tot de conclusie gekomen dat priesterschap macht is. Vanavond wil ik u herinneren aan het belang van het verheerlijken van onze roeping in het priesterschap (zie Leer en Verbonden 84:33).

Krachtens onze ordening in het priesterschap zijn wij de meest geëerde van alle mensen. Tegelijkertijd worden wij belast met de grootste verantwoordelijkheid.

Wij behoren ijverig te trachten – door gebed, studie en de trouwe uitoefening van onze priesterschapsplichten – alles te leren wat we kunnen over het priesterschap. Zelfs dan zullen we niet in staat zijn het in het sterfelijk leven volledig te begrijpen. Wij kunnen echter begrijpen dat priesterschap macht is – de macht van God. Door middel van het priesterschap dat Hij uitoefent, brengt God de Vader al zijn scheppingen tot bestaan en

bestuurt ze. President Brigham Young zei dat „het priesterschap van de Zoon van God . . . de wet is waardoor werelden zijn, waren en voor eeuwig en immer zullen voortduren. Het is het systeem dat

„Wij kunnen alleen het priesterschap uitoefenen binnen de grenzen die de Heer heeft getrokken, op de voorwaarden die Hij heeft opgesteld en in zijn naam.”

werelden tot bestaan brengt en bevolkt, hun de omwentelingen geeft – hun dagen, weken, maanden, jaren, hun stonden en tijden en waardoor zij, als het ware, worden opgerold als een boekrol, en overgaan tot een hogere staat van bestaan” (*Discourses of Brigham Young*, verzameld door John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co. 1941, blz. 130.)

Jezus toonde ons keer op keer de macht van het priesterschap. Bij het eerste wonder dat van Hem opgetekend is veranderde Hij water in wijn (zie Johannes 2:1, 11).

Matteüs vertelde ons dat, terwijl Jezus sliep op een schip, een zware storm de boot met golven overspoelde. Zo bezorgd waren zijn discipelen dat ze tot Hem kwamen en zeiden, „Here, help ons, wij vergaan! . . .

Toen stond Hij op en bestrafte de winden en de zee, en het werd volkomen stil.

En de mensen verwonderden zich en zeiden: Wat voor iemand is deze dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn?” (Matteüs 8:25-27.)

Bij een andere gelegenheid met „niets dan vijf broden en twee vissen” voedde Jezus de menigte:

„En zij aten allen en werden verzadigd en zij raaptten het overschot der brokken op, twaalf manden vol.

Zij die gegeten hadden, waren ongeveer vijfduizend mannen, vrouwen en kinderen niet medegerekend.” (Matteüs 14:17, 19-21.)

Door de macht van het priesterschap gaf Jezus het gezicht aan blinden, het gehoor aan doven, versterkte de kreupelen en genas alle soort ziekten. Hij wekte de zoon van de weduwe uit Naïm op uit de doden (zie Lucas 7:11-15). Hij wekte zelfs zichzelf op door de macht van het priesterschap.

Zijn Vader en Hij oefenen de macht van het priesterschap direct uit volgens hun eigen welbehagen en krachtens eigen recht. Toen Jezus Lazarus ontbood uit het graf, riep Hij eenvoudig „Met luider stem: Lazarus, kom naar buiten!

De gestorvene kwam naar buiten.” (Johannes 11:43-44.)

Wij stervelingen oefenen het priesterschap niet uit krachtens eigen recht zoals Jezus. Het priesterschap dat wij dragen is gedelegeerde macht. Wij kunnen het alleen uitoefenen binnen de grenzen die de Heer heeft getrokken, op voorwaarden die Hij heeft opgesteld en in zijn naam. Maar wij kunnen vele van de werken doen die Hij deed indien wij onze roeping volledig verheerlijken.

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste naafgever

President
Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede naafgever

Gordon B. Hinckley
Raafgever

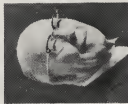
Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Neal A. Maxwell

Gordon B. Hinckley

Spencer W. Kimball

Marion G. Romney

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

J. Thomas Fyans

Carlos E. Aday

M. Russell Ballard

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

G. Homer Durham

Eerste Quorum der Zeventig

Marlon D. Haynes

Joseph B. Wirthlin

A. Theodore Tuttle

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Harman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Preegar

W. Grant Bangertner

Robert D. Hales

Gene R. Cook

Charles Dieter

William R. Blaudoud

George P. Lee

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Finnestrom

Robert E. Wells

Janus W. Palamore

Richard G. Scott

Hugh W. Pincock

Enzo Batzche

Yoshitaka Kikuchi

Ronald E. Paulman

Deyak A. Campbell

Robert L. Blackburn

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Birewstien

Jack H. Dearland, Jr.

Angel Abnosa

Presiderende Bisschop

H. Burke Petersen

Victor L. Brown

Richard Clarke

Eerste raadgever
 Tweede raadgever
 bisschop

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Edoard G. Smith

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernald P. Bicoullaux

James A. Culmore

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Leslie Stone

Tot zijn apostelen zei Hij in zijn grote en laatste toespraak, gegeven na het laatste avondmaal en vlak voor zij naar Getsemane gingen:

„Geloofd Mij, dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is; of anders, geloofd om de werken zelf.” (Johannes 14:11.)

Welnu, het priesterschap zoals ik het ben gaan begrijpen door er iets van te bestuderen is macht. Het is de macht die God gebruikte bij de Schepping. Het is de macht die God gebruikte om het volk te voeden in de dagen van Mozes. Het is een macht die wij kunnen uitoefenen door middel van ons priesterschap als we geloof hebben en leren de inspiratie van de hemel te volgen. (Broeder McConkie gaf eerder vanavond een fijne

toespraak over dit onderwerp, zoals u zich herinnert.)

Het is de macht die wij kunnen uitoefenen in onze roeping in de kerk, als wij nederig zijn, studeren en waardig voor het heilige priesterschap leven en geleid worden door de invloed van de Heer in ons bestuur en ons andere werk waartoe wij geroepen zijn.

Ik bid dat wij allen ons priesterschap zullen verheerlijken door het evangelie na te leven, zodat wij die macht kunnen gebruiken om het werk van de kerk te bevorderen en ons leven te vervolmaken op onze weg naar het grote hiernamaals. Ik bid dit in alle nederigheid en geef mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het Eerste Presidium (v.l.n.r.): President Marion G. Romney, tweede raadgever; president N. Eldon Tanner, eerste raadgever; president Spencer W. Kimball en president Gordon B. Hinckley, raadgever.

Vijfmiljoen leden - een mijlpaal, geen hoogtepunt

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

Zoals u afgelopen week al hebt gehoord, heeft het ledental van de kerk de vijfmiljoen bereikt. Dit is een belangrijke mijlpaal. Het is een reden voor ingetogen dankbaarheid, maar eveneens voor bescheiden bespiegeling. Zij die de fundering voor dit werk gelegd hebben, moeten er bijzonder verheugd over zijn. Hun tijdgenoten, die bittere voorspellingen deden dat het zou wegwijnen en sterven, moeten – als zij op een plaats zijn waar zij dit kunnen weten – verbaasd en verward bezien wat God heeft gewrocht. Want dit is zijn werk en Hij heeft het tot zijn huidige sterkte gebracht middels zijn wonderbaarlijke macht. Hij was het zelf die deze bedeling des tijds inluidde. Bij dat proces nam Hij een jongeman als werktuig, wiens verstand zuiver en onbevooroordeeld was, één die open stond voor goddelijke instructie en

de openbaring die door de Heilige Geest komt.

God zelf heeft het geloof om in de jongeman Joseph Smith een gekozen profeet te zien in de harten van de mannen en vrouwen geplaatst. De Geest Gods opende hun ogen voor het wonder van dit opmerkelijke Boek van Mormon, dat werd voortgebracht als een stem die uit het stof getuigt dat Jezus de Christus is. (Zie 2 Nephi 33:134.)

Hij zelf schonk kracht en moed toen de ware machten der hel zich tegen de jonge kerk en haar weinige leden opstelden. Dank zij Hem liggen die dagen nu achter ons. De angsten voor gedwongen trektochten in de winter, brandende huizen en ontwijde tempels, graven zonder gedenkplaat op de vlakten en midernachtelijk snikken van diepbedroefden en eenzamen zijn verleden tijd.

Nu bewegen wij ons in het zonnetje der welwillendheid. De kerk wordt alom gerespecteerd en geëerd. De deugd van onze mensen en de onkreukbaarheid van onze inspanningen worden nu onderkend en gewaardeerd.

Laten we dankbaar zijn. Laten wij ons er niet op beroemen. Laten we liever dankbaar en nederig zijn, zoals degenen past die de begunstigden zijn van zulke rijke zegeningen van de Almachtige.

Het is tijd ons af te vragen of wij in ons persoonlijke leven wat dichter bij de volmaking zijn gekomen, of dat die groei alleen uit aantallen en kracht bestaat. De mijlpaal „vijfmiljoen” heeft alleen echte betekenis in de mate waarin wij als volk het evangelie in ons leven benutten en zijn vruchten uit onze handelingen laten blijken. De Heer heeft ons er duidelijk aan herinnerd dat veel wordt vereist van degenen aan wie veel is gegeven. (Leer en Verbonden 82:3.)

Bij ons voorwaarts streven moeten wij ons nooit laten afleiden van de drie grootse en dwingende taken die de kerk zijn opgelegd: 1. het evangelie van Jezus Christus aan de mensen op aarde brengen; 2. dat evangelie in het leven van de leden van de kerk werkzaam te laten zijn; 3. via het plaatsvervangende werk de zegeningen ervan doen toekomen aan degenen die ons in de dood zijn voorgaan. Onze zending is „even omvangrijk als de eeuwigheid en even groot als de liefde van God”. De trouw aan die zending heeft ons tot deze belangrijke mijlpaal gebracht, maar dit moet slechts

een mijlpaal zijn en geen hoogtepunt. De Heer heeft de omvang van dit werk bepaald toen Hij verklaarde: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal

het einde gekomen zijn.” (Matteüs 24:14.)

Dit is onze grote opdracht en onze verantwoordelijkheid.

Ik twijfel er absoluut niet aan dat dit werk in grootsheid zal blijven toenemen. Ik weet zeker dat de vooruitgang ervan bevorderd zal worden naarmate ons volk het evangelie getrouw en toegewijd naleeft. In overeenstemming met die overweging wil ik graag vijf verplichtingen voorstellen waar wij ons aan te houden hebben

Ten eerste: Wij moeten ons volkomen aan de leer houden.

Het evangelie is voor mij niet gecompliceerd. Het is mooi en eenvoudig van lijn, een constante bron van kracht en geloof. De hoeksteen van die leer is dat God onze Eeuwige Vader is en dat Jezus de Christus is, onze levende Verlosser. Wij zijn zoons en dochters van God. Hij heeft ons lief en nodigt ons uit om Hem lief te hebben en die liefde te tonen door zijn andere kinderen van dienst te zijn. Zijn geliefde Zoon is onze Heiland, die zijn leven aan het kruis op Golgota heeft gegeven als een plaatsvervangend offer voor de zonden van de mensheid. Door zijn macht als Zoon van God stond Hij op uit het graf en werd de „eersteling van hen die ontslapen zijn”. (1 Korintiërs 15:20.) Hierdoor heeft Hij voor allen de opstanding uit de doden zeker gesteld, en nodigt Hij ieder van ons uit om deel te nemen aan het eeuwig leven in de mate waarin wij aan zijn wetten en geboden gehoorzaam zijn.

Zij, dat wil zeggen, de Vader en de Zoon, zijn in een buitengewoon heerlijke en wonderbaarlijke manifestatie aan Joseph Smith verschenen om deze bedeling van de volheid der tijden in te luiden. (Zie Leer en Verbonden 112:30.) Alle

onderdelen die voorheen via goddelijke leringen en autoriteit verleend waren, zijn nu via de herstelling in een laatste en eeuwigdurende bedeling samengebracht.

God heeft ons niet in onwetendheid achtergelaten om in duisternis te wandelen. Zijn woord, zowel vroeger als in onze generatie gesproken, staat allen ter beschikking om het te lezen, te overwegen en te aanvaarden. Er zijn vele boeken onder ons en vele predikers, en ik vind in al die woorden verdienste. De betrouwbaarste bron van goddelijke wijsheid is echter het woord van de Heer in de standaardwerken van de kerk. Hierin staat waaraan wij ons te houden hebben, wil het werk voortgaan naar zijn goddelijke bestemming.

Een tweede verplichting: Wij moeten die leer volledig toepassen in ons leven.

De evangeliebrochure met de meeste overtuigingskracht is de voorbeeldige levenswandel van een getrouwe heilige der laatste dagen. Wij leven in een tijd waarin de druk die het leven uitoefent het zo gemakkelijk en verleidelijk maakt

om, in vervulling van de woorden van Nephi, „een weinig zonde” te bedrijven: „liegt dus een weinig, maakt misbruik van iemands woorden, graaft een kuil voor uw naaste; (...) om een geringe zaak terzijde (te) stellen en het goede te beschimpen.” (2 Nephi 28:8, 16.)

De Heiland heeft in zijn bergrede gezegd: „Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.” (Matteüs 5:16.)

Als wij als volk onkreukbaar leven, eerlijk zijn in onze handel en wandel, en het fundamentele en heerlijke beginsel dat de gulden regel heet, toepassen, zullen anderen ertoe gebracht worden om te informeren en te leren. Wij zullen dan als een stad op een berg worden, waarvan het licht niet verborgen kan blijven. (Zie Matteüs 5:14.) Wij zullen getuigen worden van een voortdurend toenemende vervulling van de belofte van Jesaja: „En vele natiën zullen optrekken en zeggen: Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen.” (Jesaja 2:3.)

Een derde verplichting: Wij moeten vlijtiger werken aan het scheppen van een geest van liefde en milddadigheid in ons gezin.

De gezinnen onder ons volk waar liefde, een geest van opoffering en onderling respect hebben geheerst, zijn geweldige gezinnen geweest. Er zal in de toekomst behoefte zijn aan een nog grotere nadruk op deze zaken. Zelfzucht is een voortwoekerend kwaad dat vrede en liefde verjaagt. Zelfzucht is de wortel waaruit ruzie, boosheid, gebrek aan respect, ontrouw en echtscheiding groeien.

Later in deze maand gaan we een mooi,

nieuw gebouw op de campus van de Brigham Young University inwilden ter nagedachtenis aan een vrouw, Caroline Hemenway Harman, waarvan u waarschijnlijk nog nooit hebt gehoord. Ik wil u graag in 't kort haar levensgeschiedenis vertellen.

Caroline trouwde op tweeëntwintigjarige leeftijd met George Harman. Ze kregen zeven kinderen, waarvan er één stierf als baby. Toen zij negenendertig was, stierf haar man en bleef zij als weduwe achter.

Haar zuster, Grace, was met de broer van haar man, David, getrouwd. In 1919, toen de verschrikkelijke Spaanse griep heerste, werden eerst David en daarna ook zijn vrouw, Grace, erg ziek. Caroline verpleegde hen en zorgde niet alleen voor al haar eigen kinderen, maar ook voor haar neefjes en nichtjes.

Temidden van deze beproevingen, schonk Grace het leven aan een zoon en stierf enkele uren later. Caroline nam de pasgeborene mee naar haar eigen huis, waar ze hem verzorgde en aldus het leven redde. Drie weken later stierf haar eigen dochter, Annie.

Onderdehand had Caroline twee eigen kinderen, haar man en haar zuster verloren. De spanning werd te groot. Ze stortte in. Ze kwam er doorheen, maar hield er een ernstige suikerziekte aan over. Ze deed het echter niet kalmer aan. Zij bleef voor de baby van haar zuster zorgen en haar zwager, de vader van het kind, kwam het kereltje elke dag bezoeken. Later zijn David Harman en Caroline getrouwd. Samen hadden ze dertien kinderen.

Vijf jaar later overkwam David een catastrofe, die ook degenen die met hem leden door diepe dalen deed gaan. Op zekere dag had hij een sterk desinfectans

gebruikt bij de voorbereiding van zaad dat hij wilde planten. Hij kreeg het op zijn lichaam en de gevolgen waren rampzalig. Zijn huid en zijn spierweefsel vielen zo maar van de botten af. Zijn tong en zijn tanden vielen uit. De bijtende vloeistof vrat hem letterlijk levend op.

Caroline verpleegde hem tijdens zijn vreselijke ziekte en toen hij stierf bleef zij achter met vijf kinderen van haarzelf, acht kinderen van haar zuster en daarenboven een boerderij met 113 hectare land. Zij en de kinderen ploegden, zaaiden en bevoeiden om genoeg te kunnen oogsten om in hun behoeften te kunnen voorzien. Zij was daarbij ook nog presidente van de zustershulpvereniging en is dat achttien jaar gebleven. Naast de zorg voor haar grote gezin en het bieden van de helpende hand aan anderen, bakte ze acht broden per dag en waste ze iedere week veertig ladingen kleding. Ze maakte fruit en groente in bij de ton en verzorgde duizend leghennen om aan wat contanten te komen. Op zichzelf kunnen rekenen was haar norm.

Nietsdoen beschouwde zij als zonde. Zij zorgde voor haar eigen gezin en bekommerde zich om anderen in een geest van vriendelijkheid die niet toestond dat iemand in haar omgeving, waar zij zich van bewust was, hongerig, ongekleed of koud door het leven ging.

Later trouwde ze met Eugene Robison, die niet lang daarna een beroerte kreeg. Vijf jaar lang verzorgde ze hem in alle opzichten, toen stierf hij.

Volkomen uitgeput, haar lichaam uitgemergeld ten gevolge van de diabetes, stierf zij ten slotte op zevenenzestigjarige leeftijd. De gewoonte om vlijtig en hard te werken, die zij haar kinderen had bijgebracht, werd in de loop der jaren door hun inspanningen beloond. De kleine baby van haar zuster, die zij sinds het uur van zijn geboorte had verzorgd, en zijn broers en zusters hebben gezamenlijk uit liefde en dankbaarheid een aanzienlijke som aan de universiteit nagelaten om dat mooie gebouw dat haar naam zal dragen mogelijk te maken.

Het is goed om mannen en vrouwen te gedenken die buitengewone bijdragen hebben geleverd aan de wetenschap, het onderwijs, het zakenleven en de beeldende kunst. Hun voorbeeld kan ons allemaal tot grotere inspanning aanmoedigen. Hoe gepast is het echter ook dat door een mooi en nuttig gebouw op de campus van een grote universiteit, de nagedachtenis geëerd wordt van een vrouw, een moeder, die grotendeels onbekend en ongeroemd, twee grote gezinnen bij elkaar heeft gehouden, liefgehad en opgevoed tot nuttige volwassenen en dat alles ondanks de verschrikkelijke tegenspoed.

Haar geval is, op enkele bijzonderheden na, niet uniek. Het is zelfs enigszins

kenmerkend voor de geweldige gezinnen in de vroege jaren van de kerk. Men werkte er samen, in voor- en tegenspoed, om de wildernis te ontginnen, de kinderen op te voeden en hun cultuur en nuttige vaardigheden bij te brengen.

De omstandigheden van onze maatschappij zijn wel wat veranderd. Wij zijn voornamelijk stadsmensen geworden. Dit legt echter alleen maar de nadruk op de noodzaak om zich in de komende jaren in te spannen om een gezinsband en onderlinge waardering en liefde te ontwikkelen.

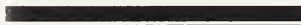
De vierde verplichting: Wij moeten zelfs in nog grotere mate voortgaan met het versterken en steunen van elkander.

De Heer heeft ons vermaand: „Versterk daarom uw broederen door uw ganse levenswandel, door al uw gebeden, door al uw vermaningen, en door al uw handelingen.” (Leer en Verbonden 108:7.)

Wij leven in een maatschappij die zich voedt met kritiek. Vitterij is hét onderwerp van de stukjesschrijvers en de commentatoren en onze mensen doen er veel te veel aan mee. Het is zo gemakkelijk om te vitten en daar weerstand aan bieden vereist veel zelfbeheersing. Wanneer wij elkander echter als volk opbouwen en versterken, zal de Heer ons zegenen met de kracht om elke storm te doorstaan en ondanks elke tegenslag voorwaarts te blijven gaan. De vijand der waarheid wil verdeeldheid zaaien en een houding van kritiek in ons aanwakkeren, die als er geen halt aan wordt toegeroepen, ons zal beletten het groote, ons door God gegeven doel, na te streven. Wij kunnen ons niet permitteren dat te laten gebeuren. Wij moeten ons aaneensluiten en schouder aan schouder voortgaan, waarbij de sterken

de zwakken, en degenen met veel degenen met weinig helpen. Geen macht op aarde kan dit werk tegenhouden als wij ons zo gedragen.

Mijn vijfde verplichting vloeit voort uit de vorige en houdt in dat wij vol geloof voorwaarts gaan. De Heer heeft in een tijd die moeilijker was dan de onze tegen zijn heiligen gezegd: „Vreest daarom niet, kleine kudde; doet goed; laat aarde en hel tegen u samenspannen, want indien gij op Mijn rots zijt gebouwd, kunnen zij u niet overweldigen.

„Houd het gehele beeld voor ogen, want deze zaak is even veelomvattend als de hele mensheid en even omvangrijk als de eeuwigheid.”

Blikt tot Mij op bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreest niet.” (Leer en Verbonden 6:34, 36.)

Ik dring er bij u op aan het gehele beeld voor ogen te houden en ermee op te houden u over de vlekjes zorgen te maken. Abraham Lincoln (zestiende president van de Verenigde Staten, 1809-1865) was een slungelige man met een langwerpige, verweerd gezicht. Velen keken alleen maar naar de onvolmaaktheden van zijn gelaat. Anderen maakten grapjes over de manier waarop hij liep, en hielden hun ogen altijd zo laag gericht, dat zij nooit de ware grootsheid van deze man herkenden. Die verruimde

blik kwam slechts tot degenen die het hele karakter – zijn lichaam, zijn verstand en zijn geest – in ogenschouw namen toen hij aan het hoofd stond van een verdeeld land in zijn donkerste uur en het samensmeedde „jegens niemand een wrok koesterend, met liefde voor allen, en standvastig in het recht zoals God” hem dat te zien gaf. (Tweede inaugurele rede.)

Natuurlijk zijn er in onze geschiedenis ook afdwalingen. Er zijn in ieders leven wel smetten te vinden als men ernaar zoekt, zelfs in het leven van onze voormalige en huidige leiders. Deze zijn echter slechts kleinigheden, in vergelijking tot de grootsheid van hun dienstbaarheid en de omvang van hun bijdragen.

Houd het gehele beeld voor ogen, want deze zaak is even veelomvattend als de hele mensheid en even omvangrijk als de eeuwigheid. Dit is de kerk en het koninkrijk van God. Het vereist de kracht, de loyaliteit en het geloof van allen wil het voortgaan om alle kinderen van onze Vader die op aarde wonen tot zegen te zijn.

Door het ledental over de vijf miljoen te brengen, hebben we een mijlpaal bereikt. Het moet echter geen hoogtepunt zijn. Er ligt een nog veel grotere toekomst voor ons. Laten wij voorwaarts gaan. Als wij ons aan de leer houden, als wij onkreukbaar leven, als wij thuis liefde en barmhartigheid beoefenen, als wij elkander opbouwen en steunen en vol geloof voorwaarts gaan, zal de Almachtige, wiens kerk dit is, ons en zijn heerlijke werk zegenen. Er staat zoveel te doen. In het verleden zijn er grote offers gebracht om ons tot dit niveau van groei te brengen. Er zijn levens gegeven en niet weinig ook. Ons wordt niet gevraagd ons

leven op te offeren, en eigenlijk hoeven we maar heel weinig van onze welstand in te leveren. Er wordt echter wel van ons verwacht dat wij onze loyaliteit en toewijding geven, en dat wij ons ganse hart, ons ganse verstand, onze macht en sterkte inzetten om dit, het werk des

Heren, voort te doen gaan. (Zie Leer en Verbonden 59:5.) God helpe ons om bij onze reis naar het licht van een dag die nog helderder en zinvoller is, even getrouw te zijn als degenen die ons voorgingen. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onkreukbaarheid, de moeder van vele deugden

*Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Vandaag wil ik graag de nadruk leggen op drie belangrijke elementen van de onkreukbaarheid – rechtvaardigheid jegens zichzelf, rechtvaardigheid jegens anderen, en het huldigen van de wet van de oogst. Ik verontschuldig me voor mijn rechtstreekse aanpak. Het is niet mijn bedoeling om iemand te krenken. Ik wil alleen maar goed begrepen worden.

Het woordenboek definieert *onkreukbaarheid* als het stevig vasthouden aan bepaalde zedelijke normen (naar

Webster's New Collegiate Dictionary). Dit duidt op vasthoudendheid en onomkoopbaarheid. Onkreukbaarheid is de moeder van vele deugden. Haar uitgangspunt is rechtvaardigheid jegens onszelf.

Walter Spat, de eerste ringpresident in Zuid-Amerika, is vele jaren lang eigenaar geweest van een meubelfabriek in Sao Paulo. De sierlijk uitgesneden rozen, figuren en ontwerpen in prachtige houtsoorten maken zijn meubels de mooiste die ik ooit heb gezien. Elk

meubelstuk is exquise. Elke schepping is een meesterstuk. Op zekere dag stonden mijn vrouw, Ruth, en ik bij de ingang van zijn fabriek toen er een prachtig gloednieuw meubelstuk voor de showroom werd aangedragen. De houtnerf was mooi vloeiend en het was schitterend afgewerkt. President Spat scheen echter niet tevreden te zijn met de metalen handvaten. Hij nam zonder aarzelen een schroevendraaier en een buigtang en verwijderde ze allemaal. Zijn enige commentaar was: „Dat is mijn werk niet.” President Spat schijnt niet in staat te zijn een meubelstuk te maken dat niet zo volmaakt mogelijk is. Zijn werk weerspiegelt zijn eergevoel en zijn onkreukbaarheid.

Ralph Waldo Emerson heeft gezegd: „Ieder mens zorgt ervoor dat zijn naaste hem niet te kort kan doen. Eens echter gaat hij ervoor zorgen dat hij zijn naaste niet te kort doet. Dan gaat het de goede kant op. Hij heeft zijn markt in een zonnwagen veranderd.” (*Conduct of Life, in The Complete Writing of Ralph Waldo Emerson*, New York: William H. Wise and Co., 1929, blz. 585.)

Onkreukbaarheid is de waarde die we onszelf toekennen. Zij is een vervulling van de plicht die wij onszelf verschuldigd zijn. Een eerbare man of vrouw zal zich verplichten om te leven in overeenstemming met bepaalde verwachtingen die hij zichzelf heeft opgelegd. Zij hebben daar geen aandrang of controle van buitenaf voor nodig. Zij zijn tot in het diepst van hun wezen eerbaar.

Waar doet de ziel haar beste werk? Bij uiterlijk vertoon? Of van binnen, waar sterfelijke ogen niet kunnen doordringen en waar wij een innerlijke verdediging hebben tegen de tragedies van het leven?

Onkreukbaarheid is het licht dat een gedisciplineerd geweten uitstraalt. Het is ons plichtsbef. Mozes heeft ons de volgende raad gegeven: „Wanneer een man de Here een gelofte doet, of een eed zweert, waardoor hij een verplichting op zich neemt, dan zal hij zijn woord niet schenden; geheel zoals hij het uitgesproken heeft.” (Numeri 30:2.)

De kracht die uitgaat van het nakomen van een belofte werd bewezen door Nephi, die Zoram, de angstige knecht van Laman, vasthield om hem te beletten te vluchten. Dr. Hugh Nibley heeft geschreven:

„Nephi, een sterke knaap, hield de doodsbanne Zoram lang genoeg stevig omkneld om hem in zijn oor te kunnen fluisteren dat hij hem niets zou doen als hij zou luisteren en daaraan toe te voegen 'zowaar de Here leeft en ik leef'. (1 Nephi 4:32.) Zoram ontspande zich onmiddellijk en Nephi beloofde verder dat Zoram een vrij man zou zijn als hij zich bij de groep zou voegen. . .

. . . Zodra Zoram 'beloofde, dat hij (. . .) van die tijd af aan bij ons zou blijven (. . .) waren wij niet langer voor hem bevreesd'. (1 Nephi 4:3, 37.)” (*An Approach to the Book of Mormon*, tweede druk, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1976, blz. 103-104.)

Zichzelf trouw zijn vereist wel eens buitengewone kracht en moed. In de beginperiode van de kerk was het, bijvoorbeeld, heel onpopulair en zelfs gevaarlijk om Joseph Smith als profet van God te steunen. Lyman Wight was een van de degenen die in 1839 door de leiders van een bende gevangen werd gezet.

Generaal Wilson zei tegen broeder Wight: „Wij willen u geen kwaad doen, noch u doden,” en na een vloek vervolg-

de hij: „wij hebben slechts één ding op u aan te merken, en dat is dat u te vriendelijk tegen Joe Smith bent. . . Wight, je kent hem door en door?”

Broeder Wight antwoordde: „Jazeker, meneer.”

„Wilt u alles wat u over hem weet onder ede verklaren?” vroeg Wilson.

Broeder Wight vertelde Wilson vervolgens dat „volgens hem (. . .) Joseph Smith de menslievendste man was die hij ooit had meegemaakt en dat hij de zuiverste (. . .) beginselen aanhing, dat hij een vriend van de mensheid en een vredestichter was.”

Daarop zei Wilson: „Wight, ik vrees dat je leven in gevaar is, want het vooroordeel tegen Joe Smith is grenzeloos.”

„Vermoord me en loop naar de duivel, meneer,” luidde broeder Wights antwoord.

Toen Wilson later op de avond terugkwam, vertelde hij Lyman Wight: „Het spijt me je te moeten vertellen dat je lot vaststaat; je bent veroordeeld; je wordt morgenochtend om acht uur op het grote plein in Far West doodgeschoten.”

Broeder Wight antwoordde: „Schiets me dood en loop naar de duivel.”

De doodvonnissen van de gevangenen werden de volgende morgen herroepen. (Zie *History of the Church*, deel 3, blz. 446-447.)

Rechtvaardigheid jegens zichzelf legt de basis voor rechtvaardigheid jegens anderen. Tijdens de Tweede Wereldoorlog kwam ik eens vroeg in de maand september met verlof. Het was de tijd om perziken in te maken voor de komende winter. Mijn dierbare schoonmoeder belde een oude vriend, George B. Andrus, uit Holladay in deze vallei. Het telefoongesprek was kort: „George, heb je perziken te koop?” vroeg moeder.

Patriarch Andrus antwoordde: „Ik heb er wel wat, maar ze zijn niet zo best.”

Ik bood aan moeder Wright er even heen te rijden om de perziken op te halen. Daar aangekomen zei ze: „George, waar zijn je perziken?”

Broeder Andrus deed zijn garage open en daar zag ik grote manden vol grote gouden vruchten met rode wangetjes van het rijpen in de zon. Alle manden waren zo vol dat er een paar kostelijke vruchten op de grond vielen en gekneusd raakten toen ik ze in de kofferruimte van de auto zette. Broeder Andrus verving ze onmiddellijk door andere volmaakte vruchten.

Onderweg naar huis zei ik tegen moeder

Wight: „Wat bedoelde hij, toen hij zei dat zijn fruit niet zo best was?”

Zij antwoordde: „Als jij George Andrus kende, zou je weten dat al het fruit dat hij op de markt brengt goed is en dat je altijd meer dan waar voor je geld krijgt.” Ik vroeg me af hoe dat fruit eruit gezien zou hebben als George zou hebben gezegd dat het wel best was. De verwachtingen die broeder Andrus zichzelf had opgelegd, voerden hem ertoe verder te gaan dan wij bij onze transacties met hem verwachtten.

Natuurlijke, inherente onkreukbaarheid wordt zo goed als elk uur van elke dag van ons leven aan de dag gelegd. Degenen die ten onrechte voordeel behalen ten koste van anderen, worden misschien schatrijk, maar zij verbeuren daarbij iets veel belangrijkers, namelijk hun eigen onkreukbaarheid. Voordeel behalen ten koste van anderen is het tegengestelde van waar succes en werkelijke eerbaarheid.

Degenen die kinderen hebben en betrokken zijn bij dubieuze zaken, zijn wellicht verwickeld in een dubbel kwaad, want naast het kwaad dat zij bedrijven, leren zij een andere generatie kwaad te bedrijven. Er schijnt een onveranderlijke wet te zijn dat kinderen vinden dat zij alles mogen doen wat hun ouders doen en er zelfs nog een schepje bovenop doen, hetgeen bewijst dat de mensen hun trekken thuis krijgen, en dan nog met rente.

Het vervullen van plichten, ongeacht het offer dat daarvoor nodig is, hoort bij rechtvaardigheid jegens zichzelf en anderen. Toen de heiligen nog maar pas in deze vallei woonden, werd er een zekere Joseph W. McMurrin aangesteld om over de veiligheid van de kerkleiders te waken. Tijdens een bijeenkomst in de

Social Hall (feestzaal) in Salt Lake City, probeerde iemand die beweerde daartoe het recht te hebben, de zaal te betreden. Joseph McMurrin deed het vertrouwen dat de leiders van de kerk in hem stelden, echter eer aan en belette hem naar binnen te gaan. President Heber J. Grant verhaalt dat de indringer „ten slotte zijn hand los wist te wringen, zijn pistool greep, deze tegen het lichaam van broeder McMurrin aandrukte en twee schoten loste (. . .) die zijn vitale delen doorboorden. De kogels bleven vlak onder de huid van zijn rug steken. Hij werd verzorgd door dr. Joseph Benedict die Joseph W. McMurrin vertelde dat niemand het doorboord worden van de vitale delen met twee kogels kon overleven, en hij voegde eraan toe: 'Als je nog iets te zeggen hebt, moet je dat wel meteen doen.'

Ik ging met John Henry Smith mee naar het huis van broeder McMurrin en zag hoe het vlees rond die vreselijke gapende wonden was weggebrand. Ik zag hoe de kogels bijna helemaal door hem heengegaan waren. Ik hoorde John Henry Smith zeggen: 'Krachtens het gezag van

„Onkreukbaarheid is het licht dat een gedisciplineerd geweten uitstraalt. Het is ons plichtsbefesf.”

het prieserschap van de levende God dat wij dragen en in de naam van de Heer, Jezus Christus, zeggen wij u dat u volkomen zult genezen en dat er geen lichamelijke zwakheid zal overblijven

ten gevolge van de vreselijke wonden, die u al wakende over de dienstknechten van de levende God, hebt opgelopen.” Op 21 november 1931 zei president Grant tot slot: „Joseph W. McMurrin is springlevend en heeft nooit enig lichamelijk nadeel ondervonden ten gevolge van deze vreselijke wonden.” (*Gospel Standards*, Salt Lake City: Improvement Era van 1969, blz. 310-311.)

Het is moeilijk om rechtvaardig jegens zichzelf en anderen te zijn, tenzij wij de wet van de oogst huldigen. Wij oogsten wat wij zaaien. Als sinds lang wordt de heiligen der laatste dagen onderwezen zich te houden aan de deugden: onafhankelijkheid, vlijt, spaarzaamheid en kunnen rekenen op zichzelf. Werken voor hetgeen wij ontvangen is een uiterst belangrijk en tijdloos beginsel van zelfrespect. De hele wereld bewondert succes. De definitie voor succes die elk van ons hanteert en de manier waarop wij ernaar streven zijn echter beslissend voor ons geluk.

De vruchten van ijver en spaarzaamheid kunnen heel wel omgezet worden in gezonde investeringen. Een goede en degelijke investering kan gelijkstaan aan jaren arbeid en er zit een zeker risico in alles wat we doen. Investeringen die echter in hoge mate speculatief zijn en die aangeprezen worden door middel van onbetrouwbare, vage beloften van ongewoon hoge opbrengsten, moeten heel zorgvuldig bekeken worden. De leiders van de kerk hebben al jaren tegen speculatie gewaarschuwd.

Brigham Young heeft gezegd: „Als de Heer ooit iets aan me geopenbaard heeft dan heeft Hij me laten zien dat de ouderlingen Israëls bij speculatie uit de buurt moeten blijven en zich aan de plichten van hun roeping moeten hou-

den.” (*Journal of Discourses*, deel 8, blz. 179.)

In onze tijd heeft president Nathan Eldon Tanner gezegd:

„Investeringsschuld moet zo gewaarborgd worden dat de financiële zekerheid van het gezin niet wordt bezwaard. Investeer niet in speculatieve ondernemingen. Er kan een verslavende werking uitgaan van het speculeren. Fortuinen zijn volkomen verloren gegaan vanwege een onbeheerst verlangen steeds meer te vergaren. Laten we leren van de fouten uit het verleden en zorgen dat we onze tijd, energie en algemene gezondheid niet laten knechten door een gulzige begeerte naar steeds meer aardse goederen.” (*De Ster* van mei 1980, blz. 139-140.)

Wat is succes? Zit het in geld? Zit het in prestatie? Zit het in roem? Zit het in positie? Zit het in gezag? De profeet Micha heeft succes als volgt gedefinieerd: „Hij heeft u bekendgemaakt, o mens, wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God.” (Micha 6:8.)

De profeet Ezechiël heeft ook een formule voor succes gegeven:

„Wanneer nu iemand rechtvaardig is en naar recht en gerechtigheid handelt, (. . .)

Niemand onderdrukt, de schuldenaar zijn pand teruggeeft, geen roof pleegt, zijn brood aan de hongerige geeft en de naakte met kleding dekt, (. . .)

Naar mijn inzettingen wandelt en mijn verordeningen in acht neemt door trouw te betonen – zo iemand is rechtvaardig; hij zal voorzeker leven, luidt het woord van de Here Here.” (Ezechiël 18:5, 7, 9.) De Heer verscheen aan de grote Salomo

in een droom en zei: „Vraag wat Ik u zal geven.” (1 Koningen 3:5.) Salomo antwoordde: „Geef dan uw knecht een opmerzaam hart, opdat hij uw volk richte, door te onderscheiden tussen goed en kwaad.” (1 Koningen 3:9.) Het behaagde de Heer dat Salomo niet gevraagd had naar het succes dat de wereld verlangt.

Volledige en voortdurende onkreukbaarheid is een grootse wet voor menselijk gedrag. Er moet een aantal absoluteismen zijn in het leven. Er zijn dingen die absoluut nooit gedaan mogen wor-

President Spencer W. Kimball wordt door zijn privé-secretaris D. Arthur Haycock naar zijn stoel begeleid.

den, grenzen die nooit overschreden mogen worden, beloften die nooit verbroken mogen worden, woorden die nooit uitgesproken mogen worden en gedachten die nooit gekoesterd mogen worden.

Toch is er ruimte voor barmhartigheid, billijkheid en vergeving. Zelfs de stoere Petrus, de voornaamste apostel, is een ogenblik van zwakte vergeven. Lucas schrijft:

„Toen zij Hem gevangengenomen hadden, voerden zij Hem weg en leidden Hem naar het huis van de hogepriester. En Petrus volgde van verre. Toen zij een vuur hadden aangelegd, midden in de hof, en bij elkander zaten, ging Petrus tussen hen in zitten. En bij het licht van het vuur zag een slavin hem zitten en zij keek hem scherp aan en zeide: Ook die was bij Hem! Maar hij loochende het en zeide: Vrouw, ik ken Hem niet! En even daarna zag een ander hem en zeide: Ook gij behoort tot hen! Maar Petrus zeide: Mens, ik niet! En ongeveer een uur later verzekerde een ander en zeide: Inderdaad, ook die man was bij Hem, want hij is een Galileeër! Maar Petrus zeide: Mens, ik weet niet, wat gij zegt! En terstond, terwijl hij nog sprak, kraaide een haan. En de Here keerde Zich om en zag Petrus aan. En Petrus herinnerde zich het woord des Heren, hoe Hij tot hem gezegd had: Eer de haan heden kraait, zult gij Mij driemaal verlooche- nen. En hij ging naar buiten en weende bitter.” (Lucas 22:54-62.)

Ik geloof dat dit voorval de toewijding van Petrus deed toenemen. Hij zou daarna nooit meer zwak zijn. De vastberadenheid die uit de teleurstelling over zijn eigen tijdelijke zwakheid voortkwam, hardde zijn temperament tot het edelste staal. Daarna heeft hij elke dag

van zijn leven en tot in zijn dood toe zijn toewijding bewezen. Dit kan voor ons allemaal gelden. Wanneer wij onder de maat zijn gebleven en wij ons niet aan onze eigen normen hebben gehouden, kunnen wij nieuwe vastberadenheid en kracht putten uit het verzaken van onze zwakheid.

God helpe ons om eerlijk en getrouw te zijn. Mogen wij altijd volkomen betrouwbaar, standvastig en onbevreesd zijn, ook al schieten anderen tekort.

Mogen wij met de zwaarbeproevede Job zeggen: „Totdat ik de geest geef, zal ik mijn onschuld niet prijsgeven.” (Job 27:5.)

Ik laat u mijn getuigenis dat rechtvaardigheid jegens zichzelf en anderen en het huldigen van de wet van de oogst deel uitmaken van de innerlijke vrede van het zoete evangelie van de Heer Jezus, van Wiens goddelijkheid als de opgestane Christus ik in zijn heilige naam getuig. Amen. □

De macht van het gezinsgebed

*Ouderling John H. Groberg
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Mijn geliefde broeders en zusters, ik vraag uw geloof en gebed bij onze bespreking van een sleutel die uiterst belangrijk is voor ons geluk en ons welslagen in het leven. Ik wil vanmorgen spreken over de betekenis en de macht van gezinsgebed.

Onze Vader in de hemel wil dat wij sterke, liefdevolle gezinnen hebben. Eén van de geweldige hulpmiddelen die Hij

ons gegeven heeft om dit te bereiken is het gezinsgebed.

Wij zijn allemaal, alleenstaand of gehuwd, een eeuwig lid van één of ander gezin – op één of andere manier en plaats – en veel van onze vreugde in het leven ontstaat naarmate wij die gezinsbanden op de juiste manier onderkennen en ontwikkelen. Wij komen met een bijzondere opdracht op deze aarde: om te leren

elkander lief te hebben en te dienen. Om ons hierbij het beste te helpen, heeft God ons in gezinnen geplaatst, want Hij weet dat wij daar het beste kunnen leren om zelfzucht en trots te overwinnen, om offers voor anderen te brengen, en om geluk, hulpvaardigheid, nederigheid en liefde tot de kwintessens van ons karakter te maken.

Wij leren dat vrienden en buren komen en gaan, maar dat het gezin eeuwig is en naarmate wij dat leren, ontdekken wij dat wij voor eeuwig de hoeder van onze broeder zijn en beginnen wij te beseffen hoeveel hulp wij nodig hebben. Wat behoren wij God te bedanken voor de mogelijkheid van het gezinsgebed!

Luister naar de vermaning die de Heiland in 3 Nephi geeft: „Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend.” (3 Nephi 18:21.)

Kunt u daarin proeven dat ons gezin misschien niet gezegend wordt als wij in dat verband niet altijd bidden – of althans minder gezegend? Wanneer wij ons gezin waarlijk liefhebben, bidden wij voortdurend voor en met de gezinsleden. Ik ken geen enkele activiteit die meer kan bijdragen tot het verenigen van ons gezin en het tot stand brengen van meer liefde en goddelijke leiding thuis dan geregeld innig gezinsgebed.

Denk eens aan deze macht ten goede wanneer u uw gezin om u heen vergadert om God voor al zijn zegeningen te bedanken. Denk aan de eeuwige betekenis die het heeft om Hem dagelijks voor elk gezinslid te bedanken en Hem te vragen elk van hen te leiden, te zegenen en te beschermen. Denk eens aan de kracht die uw gezin zal ontvangen wanneer het ene of het andere gezinslid

zijn of haar ziel in liefde voor God uitstort ten behoeve van de andere gezinsleden.

Natuurlijk moet ons gebed uit meer bestaan dan alleen woorden, want zoals president Marion G. Romney het zo duidelijk heeft gesteld: „De doeltreffendheid van ons gebed is afhankelijk van de mate van liefde die wij voor elkander koesteren.” Het gezinsgebed is dus pas honderd procent doeltreffend als wij uit onze geknielde houding opstaan om met toegenomen liefde en begrip beter voor elkaar te gaan zorgen. Wij willen allemaal meer liefde en eensgezindheid in ons gezin. Wij hebben allemaal meer hulp nodig bij de begeleiding van iemand die misschien weer spannend is of in moeilijke omstandigheden verkeert. Wij verlangen allemaal naar een grotere overtuiging dat wij goddelijke leiding ontvangen.

Ik beloof u dat u te weten zult komen wat u persoonlijk behoort te doen om anderen te helpen, naarmate u als gezin geregeld en vurig bidt en elk gezinslid op zijn of haar beurt oprecht voor anderen bidt. Aldus kunt u door uw gezinsgebed op persoonlijk en gezinsniveau openbaring ontvangen over de wijze waarop u elkander kunt liefhebben en dienen.

Satan zal beslist al het mogelijke doen om ons van dat gezinsgebed af te houden, of er tenminste voor te zorgen dat onze gebeden slechts ongeregeld, automatisch en onoprecht zijn. In de tijd van Daniël beïnvloedde satan goddeloze mensen om wetten tegen het gebed uit te vaardigen. In onze tijd lijken zijn pogingen wat listiger (hoewel hij het ook wel enigszins via wetten probeert te spelen). Bedenk echter dat de gezinnen de belangrijkste scholen op aarde zijn. Toch

geeft men in vele gezinnen vrijwillig het gezinsgebed op door aan minder belangrijke zaken een grotere prioriteit toe te kennen.

Als satan ons maar zo ver kan krijgen dat wij vinden dat onze kinderen te jong of te oud zijn, of als hij ons boos op elkander kan maken of kan zorgen dat we in beslag worden genomen door televisieprogramma's, of overladen werkschema's, of een ander aspect van dit jachtige leven, zodat wij het gezinsgebed laten schieten, heeft hij op dat punt doeltreffend gewonnen – zelfs als vele van de andere dingen die wij doen op zich goed zijn.

Het maakt satan niet uit hoe hij ons tegenhoudt – als hij ons maar tegenhoudt. Vraag uzelf af: Hoe vaak hebben we de afgelopen week gezinsgebed gehouden? Wie wint er bij ons thuis? Hoe is

de stand? Laat de boze niet winnen. Met Gods hulp kunt u 't van hem winnen.

Met alle kracht van mijn ziel doe ik een beroep op elk gezin in de kerk, op elk gezin in het land, elk gezin ter wereld, om hun prioriteiten zo te stellen dat God op de eerste plaats in uw leven komt en dat te tonen door het houden van geregeld gezinsgebed. Er kunnen misschien af en toe verzachtende omstandigheden zijn; maar wij behoren 's morgens en 's avonds gezinsgebed te hebben.

O, als we dat eens konden doen, als wij ons gezin en onze God eens geregeld zouden kunnen laten zien hoeveel wij van hen houden, hoezeer wij hen waarderen, hoezeer wij hun hulp nodig hebben en hoezeer wij op zijn leiding vertrouwen, zou er een van de geweldigste veranderingen ten goede plaatsvinden in de kerk, in het land en in de gehele

wereld. Laat niets u weerhouden van geregeld, innig gezinsgebed! Bedenk wat u door middel van gezinsgebed onderwijst. Bedenk daarna wat u onderwijst door geen gezinsgebed te hebben.

Ik getuig tot u dat er wezenlijke kracht in het gezinsgebed schuilt. Ik getuig dat gezinsgebed gezinnen kan verenigen en helpen en versterken.

Laat mij dat illustreren met een voorval dat een aantal jaren geleden plaatsvond. Als jongeman werd ik naar Tonga op zending geroepen. Door een serie ongebruikelijke omstandigheden, zoals stakingen van zeelui enzovoort, deed ik drie maanden over de reis van Salt Lake naar Tonga. Aangezien ik de enige was die op dat tijdstip naar Tonga ging, legde ik het grootste deel van de reis alleen af.

Eindelijk in Samoa aangekomen werd ik door de zendingspresident op een boot naar Fiji gezet, waarbij hij mij verzekerde dat hij zou telegraferen om mijn komst te melden en dat ik bij aankomst in Suva door twee zendelingen zou worden afgehaald, die me op een boot naar Tonga zouden zetten.

Hoewel ik inmiddels tweeëneenhalve maand op reis was, leek ik op die reis van enkele dagen naar Suva nog zenuwachtiger te zijn. Wat keek ik er naar uit die twee zendelingen te zien!

De boot kwam 's ochtends in Suva aan. Ik keek en keek, maar zag nergens zendelingen. Er ging een uur voorbij, het werden er twee, toen drie – nog steeds geen zendelingen te zien. De kapitein bleef mij vertellen dat ik van boord moest omdat ze spoedig weer zouden vertrekken. Ik bleef hem vertellen dat ik spoedig door twee jongemannen afgehaald zou worden, maar ze verschenen niet.

Tenslotte werd het twaalf uur en stond

de kapitein op het punt te vertrekken. „Ga van de boot af,” zei hij, „je hebt maar tot Suva betaald. Ik ga weg en jij blijft hier.”

Zo begon ik angstig de loopplank af te dalen, waar ik werd opgevangen door enkele immigratie-ambtenaren. „Laat ons uw visum, uw reisbiljet en het geld voor uw onderhoud tijdens uw verblijf hier zien,” eisten zij.

Ik had geen visum. Ik had geen reisbiljet waarop ik verder kon reizen. Ik had niet genoeg geld op zak. Ik verzekerde hen echter dat er weldra twee jongemannen zouden komen met alles bij zich waar zij om vroegen. Wat bad ik! Maar komen deden ze niet.

„Dan ga je weer aan boord,” hielden ze aan.

„Niet op mijn schuit,” bulderde de kapitein.

Ik herinner me nog hoe ik middenop de loopplank stond; keek ik op dan zag ik de woeste blikken van de strenge kapitein en keek ik naar beneden dan zag ik de even vastberaden gezichten en opeengeklemd kaken van de immigratie-ambtenaren.

Ik keek naar het water onder de loopplank. Ik had me misschien moeten afvragen hoelang ik kon watertrappen, maar op dat moment was ik te bang om waar dan ook aan te denken.

Uiteindelijk bleek de kapitein het hardnekkigst; en onder het vloeken en schreeuwen en bonzen van zakken, werd de loopplank ingehaald en vertrok het schip en zo bevond ik me in de handen van de niet al te vriendelijke immigratie-ambtenaren.

Er vond een lange woordenwisseling tussen hen plaats, voornamelijk in een vreemde taal. Tenslotte kwam een van de jongere mannen, die wat vriendelijker

leek, naar me toe en legde me uit dat ik voorlopig met m'n spullen naar het entrepot op het douaneterrein kon verhuizen. Daar werden de spullen heengebracht die niet in het land werden toegelaten tot de accijns of belasting erover betaald was. Hij verzekerde me dat ook hij het gevoel had dat de twee jongemannen waarvan ik gesproken had spoedig zouden komen opdagen en dat alles in orde zou komen.

De middag schoot al aardig op. Ik probeerde een aantal malen op elke manier die ik bedenken kon in contact met de zendelingen te komen, maar het lukte me niet. Ik weet dat zendelingen moedig behoren te zijn, maar op dat moment was ik bang en moe en hongerig.

„Ik ken geen enkele activiteit die meer kan bijdragen tot het verenigen van gezinnen en het tot stand brengen van liefde en goddelijke leiding dan geregeld gezinsgebed.”

De zon stond al laag aan de hemel en naarmate zij lager zakte, zakte ook mijn moed. Ik wist wel dat ik niet echt in gevaar verkeerde of in de gevangenis zat, maar voor iemand die zoveel vrijheid gewend was, leek het wel een gevangenis. De doordringende lucht van kerrie en kopra en gedroogde vis, en de tientallen andere bezienswaardigheden, geluiden en geuren van een olieachtige werf in de tropen deden zo vreemd aan in vergelij-

king met de koele verse geuren van mijn eigen Idaho. Ik wist dat ik heimwee had. Ik wilde huilen, maar wist dat ik daar niets mee op zou schieten.

Eindelijk hield het snorren van lieren, het kreunen van takelblokken en kabels, het bonzen van vracht en het sputteren van machines op. De dokwerkers begonnen te vertrekken, daarna de immigratiemensen, totdat er nog slechts enkele bewakers en opzichters achterbleven. Nu was het stil. Ik weet niet wanneer ik me ooit eenzamer heb gevoeld.

Ik probeerde op de smerige, bobbelige betonvloer te gaan liggen. Ik bad om leiding. Er leek geen antwoord te komen. Ik zag de laatste zonnestrallen door de wolken breken, de oceaan in gloed zetten en door de gaten in de metalen wanden van het entrepot naar binnen dringen.

„Hoe lang zal het licht blijven?” dacht ik. Daarna vroeg ik me af: „Wat zal er gebeuren als die laatste stralen verdwijnen en het nacht wordt?” (Hebt u ooit wel eens uw ogen willen sluiten en verdwijnen – of uw omgeving laten veranderen?) „Maar, nee, ik moest blijven hopen. Het moest allemaal in orde komen.”

Toen ik opnieuw mijn ogen sloot voor een gebed, voelde ik me plotseling welhaast vervoerd in de ruimte. Fysiek gesproken zag ik niets en hoorde ik niets; toch zag ik op een zeer wezenlijke manier een gezin dat in het verre Idaho geknield lag in gebed; en ik hoorde mijn moeder daarin voorgaan en zo duidelijk als wat horen zeggen: „En zegen John op zijn zending.”

Terwijl dat trouwe gezin de machten des hemels omlaag riep om hun zoon op zending te zegenen op een manier die voor hen fysiek onmogelijk was, kwa-

men die machten des hemels ook om mij op te beuren en mij, in de geest, heel even weer deel uit te laten maken van die biddende familiekring. Ik was één met hen. Ik werd letterlijk opgenomen door de liefde en zorg van mijn trouwe familie en voelde een ogenblik hoe het moet zijn om in Abrahams schoot te worden gedragen. (Zie Lucas 16:22.) Er werd mij ook te verstaan gegeven dat er andere kringen van liefde en zorg bestaan die niet zijn gebonden aan tijd of ruimte en waartoe wij allemaal behoren en waaruit wij kracht kunnen putten. God laat ons nooit helemaal alleen!

Mijn vreugdetranen vloeiden rijkelijk toer het gevoel van geborgenheid, het licht der liefde en de kracht der hoop bij mij hersteld waren. En toen ik de harde, ongelijke betonvloer weer onder me voelde, was er geen sprake meer van angst, zorgen of nervositeit; er was uitsluitend grote dankbaarheid en vast vertrouwen.

Om het voorval te besluiten: Binnen een half uur zag ik de jonge ambtenaar die mij zo vriendelijk had bejegend naar het entrepot komen met twee jonge zendingen in zijn kielzog. Het schijnt dat hij onderweg naar huis bij toeval twee jonge Amerikanen met witte overhemden en stropdassen tegenkwam en hun vertelde dat er op de werf net zo één zat. Het telegram was kennelijk nooit aangekomen, maar ze volgden hem naar de schuur en al gauw was alles in orde gemaakt. Enkele weken later bereikte ik Tonga en stond ik klaar om mijn zending te beginnen.

Broeders en zusters, ik getuig dat er een grote macht uitgaat van liefdevolle, geregelde en innige gezinsgebeden. Onthoud uw gezin die zegen niet. Laat de kracht die uit uw gezinsgebed voort-

komt niet van u en uw geliefden wegglijpen door onachtzaamheid

Laat uw gezin, onverschillig wat u hen verder nalaat, een erfenis na in de vorm van een weten uit ervaring dat u eeuwig voor hen zult bidden en zij voor u.

Roep de gezinsleden bij elkaar. Geef uw gezinsgebeden de hoogste prioriteit. Als u niet gewend bent als gezin te bidden, is het misschien eerst was vreemd; en daar satan helemaal niet wil dat u het doet, zal hij u voorzien van alle mogelijke verontschuldiging en belemmeringen; ga echter gewoon door en houd vol en ik beloof u grote zegeningen.

Bedenk dat alles wat ons in dit leven geboden wordt een afschaduw is van een beter leven. Vindt u het een vreemde gedachte dat een deel van de macht van het gezinsgebed misschien schuilt in het feit dat wij deel uitmaken van een hemels gezin, dat de leden ervan belangstelling voor ons hebben en dat wij, door ons op die manier bij hen te voegen, iets te pakken krijgen dat veel groter is dan wij zelf zijn?

Denk aan de macht van de duizenden gebeden van ouders en grootouders en verder en nog verder terug, tot Jakob en Isaak en Abraham en daarvoor, en dat zij allemaal in wezen hetzelfde vragen: „Zegen mijn kinderen. Zegen mijn kinderen. Zegen mijn kinderen.” Kunt u het horen als een echo die door de hele eeuwigheid heen weerkaatst?

Laat ons allemaal deel uitmaken van die grote macht ten goede.

Ik getuig dat tijd en ruimte geen belemmeringen vormen voor deze rechtvaardige invloeden en onverschillig waar we zijn, of in welke situatie wij ons bevinden – zelfs in de diepste ontmoediging, ver van onze geliefden – kunnen ook wij deze ontroerende woorden voelen en

erdoor gesterkt worden: „En zegen John of Jane, of wie dan ook, op zijn of haar zending.” Het leven is inderdaad een zending. Wij zijn hier allemaal met de opdracht elkander te leren liefhebben en dienen; en wij kunnen dit alleen goed doen, als wij geregeld en innig als gezin bidden.

Ik getuig dat God onze Vader is, dat Hij leeft en ons liefheeft, dat Hij de Gever van al het goede is. Ik getuig dat Jezus leeft en ons liefheeft, dat Hij de Zoon

van God, de Christus, de Heiland der wereld, het hoofd van deze, zijn kerk, is. Ik getuig dat alles mogelijk is als wij in zijn naam tot de Vader bidden.

Mogen wij allemaal ons gezin om ons heen vergaderen en geregeld en innig voor elkander bidden en aldus in rechtvaardigheid de behoeften van anderen aanvoelen en vervolgens daarin voorzien, waardoor wij veel van onze zending in dit leven vervullen. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Laat ons opgaan naar het huis des Heren”

*Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De opdracht die wij voor de zaterdagavondzitting van de ringconferenties in het eerste halfjaar van 1982 hebben gekregen, ligt rond het thema: „Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs.” (Jesaja 2:3.) Het doel van deze vergadering is: de leden te inspireren hun eigen tempelzegeningen te verkrijgen en de tempel te bezoeken als plaatsvervaarders

voor hun overleden familieleden en anderen; hun viergeneratieverslagen te voltooiën; het zoeken naar hun verwanten uit te breiden; en de familieorganisaties te versterken. De eerste opdracht na het heerlijke visioen dat Joseph Smith in het kader van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus ontving, had betrekking op de eeuwige familieband. Het verslag is in de

volgende woorden van de profeet vastgelegd:

„Een afgezant was, uit Gods tegenwoordigheid tot mij gezonden, (...) zijn naam (was) Moroni (...); (en) God (had) een werk voor mij (...)

Toen hij mij dit had verteld, begon hij profetieën uit het Oude Testament te citeren . . .

Ziet, Ik zal door de profeet Elia het priesterschap aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.” (Joseph Smith – Geschiedenis 36, 38-39.)

De wekelijkse voorbereiding op deze conferenties heeft mijn belangstelling voor mijn eigen voorouders opgewekt. Ik kwam bijzonder onder de indruk van de frase dat de ganse aarde volslagen zou worden verwoest, tenzij de gezinnen verenigd zouden worden en de harten van de kinderen zich tot hun vaders zouden wenden.

Mijn belangstelling voor mijn gezin heeft ons ertoe gebracht maandelijks één gezinsavond te houden, waarbij al mijn kinderen worden uitgenodigd. Hen wordt gevraagd hun gezinnen mee te brengen. Op elk van deze gezinsavonden tracht ik hen als deel van de les iets te vertellen over één van hun voorouders. De oudste in de rechtstreekse lijn waaraan ik persoonlijke herinneringen heb, is mijn grootvader, Henry Morgan Perry. Bij mijn voorbereiding op een les over zijn leven, werd ik heel enthousiast over zijn prestaties.

Mijn vader schreef eens een huldeblijk aan zijn vader:

„Mijn vader was conservatief. Hij maakte nooit schulden. Als we iets niet hadden, moesten we het zonder doen. Hij heeft nooit een hypotheek op de boerderij genomen. Hij stond heel afwij-

zend tegenover alles dat zijn hofstede zou kunnen bedreigen. Ik heb hem dikwijls horen zeggen dat alleen mensen die er financieel gezond voor stonden, geen hypotheek op hun boerderij hadden. Hij stond open voor het gemeenschapsleven. Hij was vrederechter; hij zat in het schoolbestuur; hij was lid van een bisschop en hij zette zich in voor het Great Feeder Canal. Hij was pionier bij de ontwikkeling van de irrigatie in de vruchtbare Snake River Valley.”

Vader beschrijft de fijngevoelige manier waarop grootvader zijn gezin onderwees. Mijn vader was iemand die een opleiding wilde en hij deed wat hij kon om de beste opleiding te krijgen die binnen het bereik van zijn middelen lag. Als zijn vader hem zag worstelen, gaf hij hem vaderlijke terechtwijzingen in de trant van: „M'n zoon, wees nederig bij je studie en denk aan je gebed. Jazeker, en denk in je gebeden aan je studie.”

Daarna vertelt vader over die keer dat hij wat aanmatigend werd, naarmate hij wat meer kennis vergaarde. Op zekere dag daagde hij zijn vader uit tot een debat dat na de kerkdienst gehouden moest worden. Het onderwerp luidde: „Gegeven: De wetenschap heeft meer voor het welzijn van de menselijke familie gedaan dan de godsdienst.”

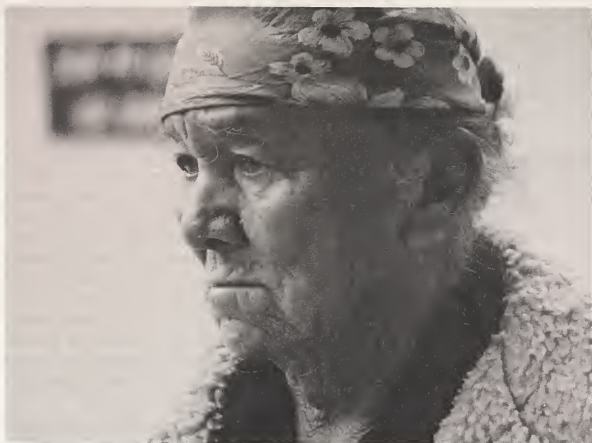
De hele gemeente bleef na om dit debat te horen. Elke spreker kreeg een kwartier om zijn stelling naar voren te brengen, daarna kreeg de tegenpartij drie minuten om ze te weerleggen. Mijn vader sprak eerst. Hij sprak over de vooruitgang van de wetenschap en hoe deze de levensstandaard van alle mensen omhoog had gebracht. Vervolgens stelde hij vast hoe vaak de godsdienst in het verleden had gefaald. Vader was lid van de debaterende club op school en was een

begaafd spreker. Hij wist hoe hij een gehoor moest bespelen. Toen hij ging zitten, dacht hij dat hij de mensen had overtuigd om hun bijbels weg te gooien en deze door wetenschap te vervangen. Nu stond grootvader op. Hij had niet het voorrecht genoten om veel onderwijs te ontvangen, maar hij was een fervent lezer. Hij vertelde hoe de godsdiensten, vele, de menselijke familie ten goede hadden beïnvloed. Hij legde uit welke verdienste de godsdienst had, hoe uitstekend godsdienst was en wat de waarde ervan was. Vervolgens ging hij zitten. Mijn vader stond op voor zijn weerwoord. Hij gebruikte zijn tijd voornamelijk om te zeggen: „Ik heb het bewezen. Ik heb het bewezen.” Maar iedere „Ik heb het bewezen” leek wat minder krachtig naarmate hij aan de oprechtheid van de boodschap van zijn vader dacht. In het besef hiervan ging hij zitten.

Daarna stond grootvader op. Hij zei niet veel. Hij voegde er slechts het volgende aan toe: „Ik eer de wetenschap voor hetgeen zij heeft bereikt. Zij heeft onze levenswijze en in zekere zin onze denkwijze veranderd. Zij heeft gebouwd, omsloten en opgebouwd. Niemand van ons wil terug naar gisteren, terwijl vandaag zoveel te bieden heeft en morgen zelfs meer. Maar met alle respect aan haar vooruitgang en alle lof voor haar prestaties hebben de geleerden het nog niet klaargespeeld met iets voor de dag te komen dat te vergelijken is met de fijngevoeligheid van het menselijk hart.” Grootvader had het debat gewonnen. Zelfs vader was daarvan overtuigd. Hij snelde naar hem toe, omarmde en feliciteerde hem. Grootvader zei op dat moment tegen vader: „M'n jongen, denk eraan: Er schuilt meer bevrediging in de

nederige leringen van de Meester dan in alle charme van een onjuist ideaal.” („*They Came*,” Albert Z. Perry, 1955.) Zoals u wel zult begrijpen heb ik door dergelijke verhalen mijn grootvader leren liefhebben.

Ik ben gaan uitzoeken wat er na zijn overlijden met zijn verdere familie is gebeurd. Henry Morgan en Fannie Young Perry werden gezegend met 10 kinderen, daarna 48 kleinkinderen, 161 achterkleinkinderen. 241 achterachterkleinkinderen en deze laatsten hebben al weer 22 kinderen. In totaal zijn er nu 482 nakomelingen. Als we de huwelijkspartners meerekenen, zijn het er 639. Welnu, dat nageslacht zou een hele wijk kunnen vormen, een wijk die aan splitsing toe is! Bij de kennismaking heb ik ontdekt dat niet alle familie gezegend is met een kennis van de leringen van hun grootvader. Niet allen hebben het evangelie aanvaard. Plotseling realiseerde ik me dat mij een geweldig grote taak te wachten stond. Enkele van die 639 zullen geen deel uitmaken van zijn eeuwige familie-organisatie omdat zij geen getuigenis in hun hart hebben ontvangen van hetgeen zij moeten doen om dit te bereiken. Ik heb ontdekt dat als er iemand is die het celestiale koninkrijk mag beërven, mijn grootvader – Henry Morgan Perry – dat is. Ik verheug me nu al als ik eraan denk hoe ik in de eeuwigheid bij hem mag zijn, mits ik aan de eisen voldoe. Maar ik maak me er dan ook zorgen om hoe mijn grootvader mij zal begroeten. Dan besef ik opnieuw welk geweldig werk ik moet volbrengen. Deze zorg heeft mij ertoe gebracht alle namen op te sporen van alle afstammelingen van Henry Morgan Perry, die niet van de gelegenheid gebruik gemaakt hebben om lid te worden van een

eeuwige familie. Ik heb hen brieven gestuurd om ze uit te nodigen vandaag naar me te luisteren. De volgende minuten wil ik mij in het bijzonder tot mijn familie richten.

De Heer heeft verklaard: „Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten.” (Alma 34:32.) In het plan van zaligheid dat de Heer voor zijn kinderen heeft, stelt Hij twee punten zeer duidelijk: ten eerste, Jezus Christus is de enige naam onder de hemel waardoor gezag kan worden verleend om de mens te behouden (zie Handelingen 4:11-12); en ten tweede, ieder mens moet het evangelie aanvaarden en de verordeningen ervan ontvangen via iemand met gezag, anders kan hij niet zalig worden. (Zie Johannes 3:5.)

De profeten hebben ons over de eeuwige

familie-organisatie onderwezen. President Joseph F. Smith heeft gezegd:

„Onze verbintenissen (gezinnen) zijn niet uitsluitend bedoeld voor dit leven, dus voor de tijd zoals wij dit onderscheiden van de eeuwigheid (. . .) Wij gaan verbintenissen en betrekkingen aan voor tijd en alle eeuwigheid (. . .)

De man en vrouw, die het Evangelie van Jezus Christus hebben aangenomen en samen het leven zijn begonnen, moeten in staat zijn, door hun macht, voorbeeld en invloed hun kinderen ertoe te brengen hen na te volgen in een leven van deugdzaamheid, eerbaarheid en oprechtheid jegens het koninkrijk Gods, hetgeen in hun eigen belang en voor eigen zaligheid zal zijn. Niemand kan mijn kinderen beter en met een grotere zorg voor hun geluk en zaligheid raad geven dan ik dat kan doen (. . .) Het is

mij niet mogelijk zonder hen tevreden te zijn. Zij zijn een deel van mij. Zij behoren mij toe; God heeft hen aan mij gegeven, en ik wil dat zij nederig en onderdanig aan de voorschriften van het Evangelie zijn.” (*Evangelieleer*, blz. 274-275.)

God heeft ons voorzien van een manier om een eeuwige familie-organisatie op te bouwen die over het graf heen reikt.

Welnu, wat houden de verordeningen in waaraan we deel moeten nemen om aan de eisen te voldoen? Onze godsdienst heeft ons geleerd dat de beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Heer Jezus Christus; ten tweede, bekering; ten derde, doop door onderdompeling, en ten vierde, handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes. (Zie Artikel des Geloofs, nr. 4.) Na de aanvaarding van de vier fundamentele beginselen van het evangelie en een redelijke tijd waarin wij aantonen dat wij in harmonie met de leringen ervan leven, is het mogelijk om de tempel des Heren binnen te gaan en het endowment te ontvangen.

Ouderling James E. Talmage heeft over het endowment geschreven:

„De verordeningen van het endowment belichamen zekere persoonlijke verplichtingen, zoals het verbond en de belofte de wet van volstreekte deugzaamheid en kuisheid te onderhouden, barmhartig te zijn, welwillend, ver-

draagzaam en rein; zowel talenten als materiële middelen te besteden aan de verspreiding van de waarheid en het verheffen van het ras: toegewijd te zijn aan de zaak der waarheid; en allerwegen ernaar te streven een bijdrage te leveren tot de grote voorbereiding ter verwelkoming van de Koning – de Heer Jezus Christus – op deze aarde. Iedere keer wanneer er een verbond gesloten wordt en een verplichting wordt aangegaan, wordt er een zegenrijke belofte uitgesproken die afhankelijk is van de getrouwe naleving van de voorwaarden.” (*Het huis des Heren*, blz. 90-91.)

Na het ontvangen van uw endowment, kunt u met uw partner verenigd worden door uw huwelijksverbond voor tijd en alle eeuwigheid te laten verzegelen. De Heer heeft gezegd:

„Alle verbonden, overeenkomsten, verbintenissen, verplichtingen, betrekkingen, verenigingen of beloften, die niet door de Heilige Geest der belofte zowel voor tijd als voor alle eeuwigheid door hem, die is gezalfd, worden gesloten, aangegaan en verzegeld (. . .) zijn in en na de opstanding der doden zonder uitwerking, deugdelijkheid of kracht; want alle overeenkomsten, die niet met dit doel zijn gesloten, eindigen wanneer de mensen dood zijn.” (Leer en Verbonden 132:7.)

Welnu, wat onze eeuwige band in een tempelhuwelijk aangaat, heeft president Ezra Taft Benson ons verteld:

„Het gezin is voor tijd en alle eeuwigheid de belangrijkste organisatie; (. . .) het behoud van het gezinsleven voor tijd en alle eeuwigheid gaat alle andere belangen te boven (. . .) Ten gevolge van dit vertrouwen in het voortduren van het gezinsverband tot in de eeuwigheid bouwen wij onze duurste gebouwen – tem-

pels voor God – die wij tot in de puntjes afwerken (. . .) zodat man, vrouw en hun kinderen verenigd worden door een verbond dat tot in de eeuwigheid voortduurt en alle beperkingen van dit sterfelijke leven overtreft.” („America's Strength - The Family,” tekst van een ongepubliceerde toespraak gehouden in Seattle op 23 november 1976, blz. 5.)

Hoe heerlijk zijn de leringen van de Heer aan zijn kinderen over de mogelijke eeuwige familieband met grootouders, ouders, kinderen en kleinkinderen in een eeuwige familie-organisatie.

Lieve familieleden die nog niet hebben voldaan aan alle eisen die de Heer u stelt om lid te worden van deze grootse eeuwige familie-organisatie – ik moet bekennen dat het voorkomt dat wij ons zo sterk richten op de wereldomvattende invloed van zendingsprogramma's, ge-

nealogische extractieprogramma's, voorbereiding op lesgeven in de zondagsschool en dergelijke, dat wij vergeten ons ter beschikking te stellen om u te helpen te begrijpen welke zegeningen u te wachten staan wanneer u deel gaat uitmaken van een eeuwige familie-organisatie. Ik wil dat u weet dat ik nu tot uw beschikking sta. Ik heb mijn prioriteiten veranderd. Ik wil alles doen wat in mijn macht is om mij ervan te vergewissen dat onze familie-organisatie volledig is. Laat ons u de leerstellingen onderwijzen die u nodig hebt om u voor tijd en alle eeuwigheid bij ons te voegen. Ik getuig tot u dat God onze eeuwige Vader is en dat wij zijn kinderen zijn, en dat Hij ons heeft voorzien van een manier om een eeuwige familie-organisatie op te bouwen die over het graf heen reikt. Ik getuig tot u dat deze

gave, het eeuwige leven, de grootste van alle gaven Gods aan zijn kinderen is. (Zie de Leer en Verbonden 14:7.) Moge de Heer ons zegenen opdat wij de vreugde en bevrediging mogen leren

kennen die voortspruiten uit het aanleeren van de evangeliebeginselen die ons naar het eeuwige leven leiden, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Behouden vaart op 's levenszee

*Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Op 14 februari 1939 waren de Amerikanen Valentijnsdag aan 't vieren. De postboden brachten verzegelde enveloppen rond en jonge kinderen legden bij boezemvrienden gevouwen blaadjes met heldergekleurde plaatjes op de stoep. Elke enveloppe bevatte een groet – een boodschap vol liefde. Uiteindelijk is Valentijnsdag een dag van liefde.

Ver van Amerika, in Hamburg, werd er ook een algemene feestdag gevierd. Daar, echter, heerste een sombere stemming. Onder het houden van vurige toespraken, toejuichingen en het spelen van het volkslied, gleed het slagschip *Bismarck* van de helling af de Elbe in.

Dit, het machtigste vaartuig ter wereld, bracht geen boodschap van liefde, maar zat vol oorlogwapens.

De machtige kolos vormde een adembenemend schouwspel door al haar wapentuig en machines. Alleen voor de geschutskoepel met zijn door radar geregelde kanonnen, waren er al zevenenvijftigduizend blauwdrukken nodig geweest. Bovendien had het schip vijftienduizend kilometer aan elektrische bekabeling en vijfendertigduizend ton aan pantserplaat om het schip een maximale bescherming te bieden. De *Bismarck* was een majestueuze verschijning, reusachtig van afmetingen, ont-

zagwekkend qua vuurkracht, kortom, zij werd geacht niet tot zinken te brengen te zijn.

Voor de *Bismarck* begon het noodlot toe te slaan op 24 mei 1941, meer dan twee jaar later; op die dag raakten de twee zwaarste oorlogsschepen van de Britse marine, de *Prince of Wales* en de *Hood* in gevecht met de *Bismarck* en de Duitse kruiser *Prinz Eugen*. Binnen vier minuten had de *Bismarck* de *Hood* en haar bemanning van 1.419 koppen met uitzondering van drie man, naar de bodem van de Atlantische Oceaan gestuurd. Het andere Britse slagschip, de *Prince of Wales*, had zware schade geleden en trok zich terug uit de strijd. (In totaal hadden de Britten acht slagschepen, twee vliegtuigmoederschepen, elf kruisers en eenentwintig torpedojagers ingezet in een poging de machtige *Bismarck* te vinden en tot zinken te brengen.

Drie dagen later, op 27 mei, werd de *Bismarck* opnieuw aangevallen door vier Britse oorlogsschepen. Granaat na granaat bracht slechts oppervlakkige schade toe. Was de *Bismarck* dan toch niet tot zinken te brengen? Toen raakte een torpedo door een gelukkig toeval het roer van de *Bismarck*. De reparatiepogingen bleven vruchteloos. Met schietklare kanonnen en een bemanning in staat van paraatheid, kon de *Bismarck* slechts langzame, statige cirkels varen. Zij bevond zich ook net buiten het bereik van de machtige Duitse luchtmacht. De veiligheid van de thuishaven was heel dicht bij, maar geen van beide kon de nodige bescherming bieden, want de *Bismarck* had het vermogen verloren om een uitgezette koers te varen. Geen roer; geen hulptroepen; geen haven. Het einde was in zicht. De Britse kanonnen bulderden, drie torpedo's van de kruiser *Dor-*

setshire brachten het eens zo machtige schip tot zinken. De hongerige golven kabbelden eerst hoog aan de flanken, om vervolgens de trots van de Duitse marine op te slokken. De *Bismarck* was niet meer.

Evenals de *Bismarck* is elk van ons een wonder van techniek. Onze schepping was echter niet beperkt door het menselijk genie. De mens kan de ingewikkeldste machines ontwerpen, maar hij kan ze niet tot leven brengen, noch de macht geven om te beredeneren en te onderscheiden. Waarom niet? Omdat dat goddelijke gaven zijn, die uitsluitend met goddelijk goedvinden worden geschonken. Onze Schepper heeft ons voorzien van een circulatiesysteem om onze kanalen open en bruikbaar te houden, een spijsverteringsstelsel om onze kracht op peil te houden en een zenuwstelsel om alle lichaamsdelen voortdurend te kunnen coördineren. God heeft de mens het leven geschonken alsmede het vermogen om te denken, te beredeneren, te beslissen en lief te hebben.

Net als het onmisbare roer van een schip, zijn wij voorzien van een manier om onze koers te bepalen. Bij onze reis op de levenszee wenkt de vuurtoren van de Heer ons allemaal. Onze thuishaven is het celestiale koninkrijk van God. Ons doel is een regelrechte koers daarheen te varen. Een mens zonder doel is gelijk aan een schip zonder roer – waarschijnlijk komt hij nooit in de thuishaven terecht. Het signaal dat wij ontvangen luidt: Zet uw koers uit, stel uw zielen bij, breng uw roer in positie en vertrek.

Het is bij de mens zoals bij het schip. De stuwdruk van de turbines en de kracht van de propellers zijn nutteloos zonder dat gevoel voor richting, dat temmen van de energie en het richting geven aan

de kracht door het roer dat, hoewel voor het oog verborgen en betrekkelijk klein, een absoluut onmisbare functie heeft.

Onze Vader heeft ons de zon, de maan en de sterren geschonken – hemellichamen die de zeelieden die de zeeën bevaren leiden. Hij waarschuwt allen die de levenswegen bewandelen: Pas op voor de omleidingen, voetangels en klemmen. Zoals gewiekste rattenvangens van Hamelen liggen degenen die ons willen laten zondigen op de loer. Laat u niet misleiden. Neem de tijd om te bidden. Luister naar de stille, zachte stem (zie Leer en Verbonden 85:6), die tot de diepten van onze ziel doordringt met de vriendelijke uitnodiging van de Meester: „Kom hier, volg Mij.” (Lucas 18:22.) Wij keren ons af van vernietiging en dood. Wij vinden geluk en het eeuwige leven.

Toch zijn er die het niet horen, die niet

willen gehoorzamen, die naar een andere stem luisteren. De meest beruchte onder hen was die zoon van Adam en Eva, Kaïn geheten – een bekende man onder de mensen. Zijn mogelijkheden waren groot, maar zijn wil was zwak, Kaïn stond toe dat zijn persoonlijk roer, dat hem naar de veiligheid en verhoging geleid zou hebben, door hebzucht, jaloezie, ongehoorzaamheid en zelfs moord werd vernield. De blik omlaag verving de blik omhoog; Kaïn viel. (Zie Mozes 5:15-41.)

Minder bekend, maar meer in de sfeer van onze tijd, was die machtige man, de katholieke kardinaal – Wolsey (Engels kardinaal, 1475?-1530.) De vruchtbare pen van William Shakespeare beschreef de majestueuze hoogten, het hoogtepunt van macht dat kardinaal Wolsey bereikte. Diezelfde pen beschreef hoe principes

werden uitgehold door ijdele eerzucht, opportunisme en het luide geroep om gunsten. Toen kwam de tragische neergang, de smartelijke klaagzang van iemand die alles bereikt had om het daarna allemaal te verliezen. De woorden zijn prachtig; ze grenzen aan heilige schrift.

Tegen zijn trouwe dienaar, Cromwell, zegt kardinaal Wolsey:

*Als ik in vergetelheid geraakt zal zijn,
hetgeen gebeuren zal,
En slaap in het sombere, koude marmer,
Waar nooit meer van mij moet worden
gewaagd –
Zeg dan dat ik u heb geleerd,
Zeg dan dat Wolsey – die eens zo
bejubeld werd,
En alle diepten en ondiepten van eer heeft
gepeild
U een weg vond. . .
Een vaste en veilige, hoewel uw meester
hem misliep.
Let maar op mijn val en hoe ik te gronde
werd gericht.
. . . Werp eerzucht verre van u:
Door die zonde zijn de engelen gevallen;
hoe kan dan de mens,
Het evenbeeld van zijn Schepper,
hopen er baat bij te hebben?
Hebt uzelf het laatste lief; koester de
harten die u haten; . . .
Maak de balans eens op van mijn bezit;
tot op de laatste
cent is het van de koning: mijn toga,
En mijn onkreukbaarheid voor de hemel,
zijn alles wat ik nog het mijne durf te
noemen.
O Cromwell, Cromwell!
Had ik mijn God maar half zo vurig
gediend als mijn koning,
Hij zou me op mijn leeftijd
niet naakt hebben overgeleverd aan mijn
vijanden.
(Naar King Henry the Eighth, derde
bedrijf, tweede tafereel.)*

Het hemelse roer dat altijd een gids naar de veilige haven geweest zou zijn, werd

vernield door het nastreven van macht en positie. Evenals velen voor hem en velen daarna, is kardinaal Wolsey gevallen.

Nog langer geleden werd een dienst-knecht van God op de proef gesteld door een goddeloze koning. Door hemelse inspiratie geholpen, vertolkte Daniël, zoon van David, het schrift op de muur voor de koning. Met betrekking tot de geboden beloning – niet minder dan een koninklijke mantel en een gouden ketting – zei Daniël: „Behoud uw geschenken, en schenk uw gaven aan een ander.” (Daniël 5:17.)

De opvolger van Belsassar, koning Darius, eerde Daniël eveneens en verhief hem tot de hoogste positie in het land, hetgeen de afgunst van het volk, de jaloezie van de prinsen en de intriges van eerzuchtige mannen tot gevolg had.

Door middel van bedrog en met behulp van vleierij kreeg men koning Darius ertoe een koninklijk besluit te tekenen waarin stond dat ieder die een verzoek tot enige god of mens behalve de koning richtte in de leeuwekuil geworpen zou worden. (Zie Daniël 6:7.) De wet werd getekend en de afkondiging rondgestuurd. Daniël nam kennis van de wet, maar gehoorzaamde haar niet. De richtlijnen voor zijn leven waren niet van een koning afkomstig, maar van God. Daniël werd bij zijn dagelijkse gebeden betrapt en voor de koning gebracht. De koning legde de straf met tegenzin op. Daniël moest in de leeuwekuil geworpen worden. Het vonnis werd voltrokken. Ik houd van het daaropvolgend bijbelse verslag:

„Toen ging de koning naar zijn paleis en bracht de nacht vastend door; (. . .) en zijn slaap vlood van hem. Bij het ochtendkrieken, toen het licht werd, stond

de koning op en ging inderhaast naar de leeuwekuul, en toen hij nabij de kuil kwam, riep hij Daniël toe met droeve stem (. . .) Daniël, gij dienaar van de levende God, heeft uw God, die gij zo volhardend dient, u van de leeuwen kunnen bevrijden? Toen sprak Daniël tot de koning: O, koning, leef in eeuwigheid! Mijn God heeft zijn engel gezonden en de muil der leeuwen toegesloten, en zij hebben mij geen kwaad gedaan, (. . .) Toen werd de koning ten zeerste verheugd (. . .) Daniël werd uit de kuil opgetrokken, en generlei letsel werd aan hem gevonden, omdat hij op zijn God had vertrouwd.” (Daniël 6:18-23.)

Op een moment van hoogste nood had de vastberadenheid van Daniël om zijn koers aan te houden hem goddelijke bescherming en een veilige schuilplaats geschonken.

De klok der geschiedenis geeft, net als het zand in een zandloper, het verstrij-

hemel om het onfeilbare richtingsgevoel te ontvangen waarmee wij een verstandige en juiste koers kunnen uitzetten en volgen. Hij, Die wij onze Hemelse Vader noemen, zal onze smeekbede niet onverhoord laten.

Deze les heb ik enkele jaren geleden opnieuw geleerd toen ik een tamelijk unieke en zware opdracht kreeg. Folkman D. Brown, die toen de leidinggevende persoon was voor de contacten tussen de kerk en de Amerikaanse padvindersbeweging, kwam naar mijn kantoor nadat hij gehoord had dat ik al gauw naar Nieuw-Zeeland zou vertrekken met een langdurige opdracht. Hij vertelde me over zijn zuster, Belva Jones, een weduwe, die leed aan een ongeneeslijke vorm van kanker en niet wist hoe zij haar enige zoon, een zendeling in dat verre land, daarvan op de hoogte moest stellen. Haar verzoek, haar smeekbede zelfs, was dat hij in het zendingsveld zou blijven en daar trouw zou dienen. Zij maakte zich zorgen over zijn reactie; want de zendeling, broeder Ryan Jones, had nauwelijks een jaar tevoren zijn vader aan dezelfde verschrikkelijke ziekte verloren.

Ik nam de verantwoording op me. Na een vergadering met de zendingen, die vlak bij de prachtige tempel in Nieuw-Zeeland werd gehouden, had ik een gesprek onder vier ogen met broeder Jones en zo omzichtig als ik kon, legde ik hem uit hoe het met zijn moeder was gesteld. Natuurlijk vloeiden er tranen – en niet alleen bij hem – maar daarop volgde de handdruk die verzekerde dat hij zijn moeders wens zou eerbiedigen, vergezeld van de belofte: „Zeg mijn moeder dat ik zal dienen, dat ik zal bidden en dat ik haar zal terugzien.” Ik ging terug naar Salt Lake City en was

„Wanneer het onfeilbaar
roer des geloofs onze reis
bestuurt, kunnen wij
regelrecht koers zetten naar
onze thuishaven – het
celestiale koninkrijk.”

ken van de tijd aan. Er komen steeds nieuwe acteurs op het toneel des levens. De problemen van onze tijd doemen onheilspellend voor ons op. Omgeven door de wereldwijsheid van de moderne levensstijl, richten wij onze blik op de

net op tijd om de conferentie bij te wonen van de ring Lost River te Moore (Idaho). Zittend op het podium werd mijn aandacht bijna instinctief getrokken naar één kant van de kapel, waar in het volle licht van de ochtendzons een zuster helemaal alleen op de eerste bank zat. Ik vroeg de ringpresident: „Wie is de zuster die daar in het zonnetje zit? Ik heb het gevoel dat ik haar vandaag moet spreken.” Hij antwoordde: „Dat is Belva Jones. Ze heeft een zoon op zending in Nieuw-Zeeland. Ze is heel ziek en heeft om een zegen gevraagd.”

Tot op dat moment had ik niet geweten waar Belva Jones woonde. Mijn taak had dat weekend ook in één van wel vijftig andere ringen kunnen liggen. Maar de Heer had op zijn eigen manier het gelovige gebed van een bezorgde moeder verhoord. Zij en ik hadden een

heel fijn gesprek. Ik bracht woordelijk verslag uit van de reactie en de vastberadenheid van haar zoon, Ryan. Er werd een zegen gegeven, een gebed uitgesproken en een getuigenis ontvangen. Belva Jones zou lang genoeg blijven leven om haar zoon zijn zending te zien volbrengen. Zij heeft dit voorrecht gekregen. Een maand voor haar overlijden, keerde Ryan van zijn zending terug, zijn zending was volbracht.

Moge ieder van ons op onze persoonlijke reis de levenszee veilig bevaren. Met het zekere roer des geloofs om ons op koers te houden, zullen ook wij veilig onze weg naar huis vinden. *Thuis komt de zeeman, thuis van zee.* Thuis bij zijn gezin, thuis bij zijn vrienden, thuis in de hemel, thuis bij God.

Van deze waarheid getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Steunverlening aan kerkelijke ambtenaren

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

Er zijn sinds de laatste algemene conferentie geen mutaties geweest onder de algemene autoriteiten. Derhalve wordt voorgesteld alle algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, zoals nu in functie, steun te

verlenen. Wie hiermee instemt, make dit bekend door het opsteken van de rechterhand.

Wie ertegen is, gebruikte hetzelfde teken.

Kloekmoedig in het getuigenis van Jezus Christus

*President Ezra Taft Benson
van de Raad der Twaalf Apostelen*

Mijn geliefde broeders en zusters, met een hart vol dankbaarheid sta ik vandaag voor u, dankbaar voor uw geloof en gebeden, voor het leven zelf en voor al zijn zegeningen. Vandaag, in deze paastijd, ga ik enkele woorden spreken over wat een kloekmoedig getuigenis van Jezus Christus, onze Heiland en Verlosser, inhoudt.

Een zegen van onschatbare waarde, die beschikbaar is voor ieder lid van de kerk, is een getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus en zijn kerk. Een getuigenis is één van de weinige bezittingen die wij met ons mee kunnen nemen als wij dit leven verlaten

Een getuigenis van Jezus hebben is door middel van de Heilige Geest kennis bezitten van de goddelijke zending van Jezus Christus.

Een getuigenis van Jezus is weten dat de geboorte van onze Heer van goddelijke

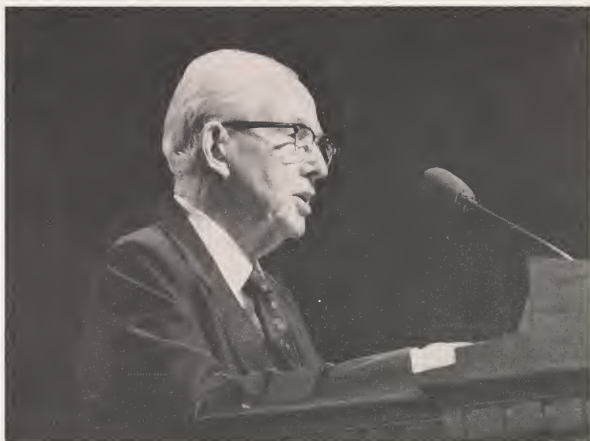
aard was - dat Hij inderdaad de Eniggeboren Zoon in het vlees is.

Een getuigenis van Jezus is weten dat Hij de beloofde Messias was en dat Hij vele machtige wonderen verrichtte terwijl Hij onder de mensen verbleef.

Een getuigenis van Jezus is weten dat de wetten die Hij voorschreef als zijn leer, waar zijn en zich dan aan deze wetten en verordeningen houden.

Een getuigenis van Jezus, bezitten is weten dat Hij vrijwillig de zonden van de gehele mensheid op zich nam in de hof van Getsemane, wat Hem naar lichaam en ziel deed lijden en uit iedere porie deed bloeden. Dit alles deed Hij opdat wij niet zouden hoeven te lijden als wij ons bekeerden. (Zie Leer en Verbonden 19:16, 18.)

Een getuigenis van Jezus bezitten is weten dat Hij zegevierend uit het graf voortkwam met een verrezen lichaam

President Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf.

van vlees en beenderen. En omdat Hij leeft, zal de gehele mensheid leven.

Een getuigenis van Jezus bezitten is weten dat God de Vader en Jezus Christus inderdaad verschenen aan de profeet Joseph Smith om een nieuwe bedeling van zijn evangelie in te luiden, opdat de verlossing gepredikt moge worden aan alle naties voordat Jezus Christus wederkomt.

Een getuigenis van Jezus bezitten is weten dat de kerk die Hij oprichtte in het midden des tijds en herstelde in deze tijd, zoals de Heer verklaarde, „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem is”. (Leer en Verbonden 1:30.)

Een getuigenis van Jezus bezitten is de woorden van zijn dienstknechten, de profeten, ontvangen want, zoals Hij gezegd heeft, „hetzij gesproken door

Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde”. (Leer en Verbonden 1:38.)

Een getuigenis van Jezus betekent dat men in de goddelijke zending van Jezus Christus gelooft, zijn evangelie aanvaardt en zijn werk doet; het betekent dat men de profetische zending van Joseph Smith en zijn opvolgers aanvaardt.

Sprekend over hen die uiteindelijk de zegeningen van het celestiale koninkrijk zullen ontvangen, zei de Heer tegen Joseph Smith: „Zij ontvingen het getuigenis van Jezus, en geloofden in Zijn naam en werden gedoopt volgens de wijze van Zijn begrafenis - zij werden in Zijn naam begraven in het water overeenkomstig het gebod, dat Hij heeft gegeven.” (Leer en Verbonden 76:51.)

Dezen zijn het die kloekmoedig zijn in hun getuigenis van Jezus en die, zoals de Heer verklaarde „door geloof overwinnen en verzegeld zijn door de Heilige Geest der belofte, die de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn.” (Leer en Verbonden 76:53.)

Degenen „die rechtvaardig en trouw zijn”. Wat een sprekende beschrijving van hen die kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus. Zij zijn moedig in het verdedigen van waarheid en rechtvaardigheid. Dat zijn de leden van de kerk die hun roeping verheerlijken (zie Leer en Verbonden 84:33), hun tiend en offeranden betalen, een zedelijk rein leven leiden, hun kerkelijke leiders in woord en daad ondersteunen, de sabbat heiligen, en alle geboden Gods gehoorzamen.

Aan zulke leden heeft de Heer beloofd dat „alle tronen en heerschappijen, rijken en machten, zullen worden geopenbaard en toegewezen aan allen, die *kloekmoedig* voor het evangelie van Jezus Christus hebben volhard.” (Leer en Verbonden 121:29; cursivering toegevoegd.)

Over hen die het terestriale koninkrijk zullen ontvangen, heeft de Heer gezegd: „Dezen zijn het, die in het getuigenis van Jezus *niet* kloekmoedig zijn; daarom verkrijgen zij de kroon over het koninkrijk van onze God niet.” (Leer en Verbonden 76:79; cursivering toegevoegd.) Niet kloekmoedig zijn in zijn getuigenis is een tragedie met eeuwige gevolgen. Het zijn leden van de kerk die weten dat dit werk van de laatste dagen waar is, maar die niet tot het einde toe volharden. Sommigen van hen hebben zelfs een tempelaanbeveling, maar zij eren hun roepingen in de kerk niet. Zij zijn niet moedig en zetten zich niet in

voor het koninkrijk Gods. Sommigen streven naar de lof, de vleierij en de eer van mensen; anderen proberen hun zonden te bedekken; en enkelen bekritisseren degenen die hen presideren.

Bij het overwegen van een aantal van de problemen waarmee de kerk thans geconfronteerd wordt en waarmee zij in de toekomst geconfronteerd zal blijven, komen er drie uitspraken van vroegere leiders van de kerk bij ons op.

President Joseph F. Smith heeft gezegd: „Er zijn minstens drie gevaren die de kerk van binnen uit bedriegen, . . . (het) zijn de vleierijen van vooraanstaande mensen in de wereld, verkeerde ideeën omtrent opvoeding, en seksuele onreinheid.” (*Evangelieleer*, blz. 310.) Deze drie gevaren zijn heden ten dage groter dan toen ze door president Smith werden onderkend.

Een tweede uitspraak was een profetie van Heber C. Kimball, raadgever van president Brigham Young. Sprekend tot de leden van de kerk die naar de vallei van het Grote Zoutmeer waren gekomen, zei hij:

„Om de moeilijkheden die komen het hoofd te kunnen bieden, zal het nodig zijn dat u voor uzelf weet dat dit werk waar is. De moeilijkheden zullen van dien aard zijn dat de man of vrouw die deze persoonlijke kennis of getuigenis niet heeft, zal vallen. Als u geen getuigenis hebt, leef dan op rechtvaardige wijze, roep de Heer aan en geef het niet op totdat u er een hebt. Als u dat niet doet zult u niet staande blijven. . .

De tijd zal komen dat geen man of vrouw staande zal kunnen blijven met geleend licht. Iedereen zal geleid moeten worden door het licht binnen in zichzelf. . .

Als u geen getuigenis hebt, zult u niet

overeind kunnen blijven; streef er daarom naar een getuigenis van Jezus te krijgen en houd hem vast, zodat u niet zult struikelen en vallen wanneer de beproevingen komen.” (Orson F. Whit-

„Een getuigenis van Jezus betekent dat men in de goddelijke zending van Jezus Christus gelooft, zijn evangelie aanvaardt en zijn werk doet.”

ney, *Life of Heber C. Kimball*, blz. 450.) De derde uitspraak is van president Harold B. Lee, mijn jeugdvriend en de elfde president van de kerk:

„Wij zullen nog benauwde tijden meemaken voordat de Heer klaar zal zijn met deze kerk en met de wereld in deze bedeling, die de laatste bedeling is en de wederkomst van de Heer zal inluiden. Het evangelie werd hersteld om de mensen erop voor te bereiden Hem te ontvangen. De macht van de satan zal toenemen; aan alle kanten zien wij hiervan de bewijzen. Er zullen vijandelijke aanvallen zijn binnen in de kerk. . . Wij zullen zien dat mensen doen alsof zij lid zijn, maar in het geheim plannen smeden om de mensen ertoe te brengen de leiders, die de Heer heeft aangesteld om de kerk te presideren, niet te volgen. De enige zekerstelling die wij als leden van de kerk hebben, is precies te doen wat de Heer tot de kerk heeft gesproken ten tijde van haar stichting. Wij moeten

leren acht te slaan op de woorden en geboden die de Heer ons zal geven door middel van zijn profeet, „zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen; . . . in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.” (Leer en Verbonden 21:4-5.) Er zullen zaken zijn die geduld en geloof vergen. Misschien vindt u wat er van de autoriteiten van de kerk komt niet zo prettig. . . Maar als u ernaar luistert, alsof het uit de mond van de Heer zelf komt, met geduld en geloof, dan is de belofte dat „de poorten der hel u niet (zullen) overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.” (Leer en Verbonden 21:6.)” (*Conference Report* van oktober 1970, blz. 152.)

Het komt mij voor dat wij in deze drie profetische uitspraken alle raad kunnen vinden die wij nodig hebben, de raad die nodig is om kloekmoedig te blijven in ons getuigenis van Jezus en van het werk van zijn kerk in deze woelige tijden.

Iemand die zichzelf probeert wijs te maken dat hij of zij een getuigenis heeft van Jezus Christus, maar de raad en de leiding van de leiders van zijn kerk niet kan aanvaarden, heeft een verkeerde houding en loopt gevaar zijn verhoging te verliezen.

Er zijn er die de zwakheden van de leiders van de kerk aan de kaak stellen in een poging aan te tonen dat zij behept zijn met dezelfde menselijke zwakheden en fouten als zichzelf. Ik zou het gevaar van deze denkwijze willen illustreren.

President Brigham Young vertelde eens dat hij bij een bepaalde gelegenheid in de verleiding geweest was om kritiek uit te oefenen op de profeet Joseph Smith over

een financiële aangelegenheid. Hij zei dat hoewel die gedachte nog geen halve minuut had geduurd, hij er veel verdriet van had ondervonden. De les die hij de leden van de kerk in zijn dagen gaf kon wel eens van veel meer betekenis zijn in onze tijd, omdat de duivel zoveel actie-
ver is:

„Ik zag en begreep duidelijk *door de geest van openbaring die zich aan mij manifesteerde*, dat als ik een gedachte in mijn hart zou koesteren dat Joseph in iets ongelijk kon hebben, ik mijn vertrouwen in hem zou beginnen te verliezen, en dat dat gevoel geleidelijk zou groeien en sterker worden, tot ik tenslotte hetzelfde gebrek aan vertrouwen zou hebben dat hij de woordvoerder van de Almachtige was, als anderen. . .

Ik bekeerde mij van mijn ongeloof, en deed dat heel plotseling; ik bekeerde mij

bijna even snel als ik de fout had gemaakt. Het was niet aan mij om te twijfelen of Joseph Smith te allen tijde en onder alle omstandigheden door de Heer werd geleid. . .

Ik had niet het recht om welke reden dan ook Josephs handelingen in twijfel te trekken. Hij was Gods dienstknecht, niet de mijne. Hij behoorde niet aan de mensen maar aan de Heer, en was bezig met het werk van de Heer.” (*Journal of Discourses*, deel 4, blz. 297.)

Al sinds mijn jeugd heb ik met dankbaarheid een getuigenis gekoesterd van de waarheid van dit heerlijke werk waar wij mee bezig zijn. Ik wil dat u weet dat ik van president Spencer W. Kimball houd en hoe dankbaar wij zijn dat hij hier bij ons is in de laatste vergadering van deze conferentie. Ik koester dezelfde gevoelens voor zijn raadgevers en voor

mijn broeders van de Twaalf, de zeventigen en de Bisschop. Ik weet dat zij aangesteld zijn door de Heer, door inspiratie van de hemel. Ik sta bij hun geïnspireerde woorden en raadgevingen en getuig tot u van de eenheid die er heerst onder ons, de algemene autoriteiten van deze kerk.

Ik heb u, de leden van de kerk, lief. Ik heb alle kinderen van onze Vader lief en het is mijn verlangen dat alle mensen de zegeningen van het eeuwige leven zullen ontvangen, en ik weet dat ook de Heer, onze Heiland en Verlosser, dat wenst voor ieder van ons.

Mijn oproep tot alle leden van de kerk is kloekmoedig te zijn - oprecht en loyaal, „trouw aan 't geloof, dat onz' ouders beleden, trouw aan 't geloof, waar de mart'laars voor streden, wat God beval of spreken zal, daarvoor staan w'immer onwrikbaar pal"! (*Heilige lofzangen*, nr. 32.)

Ook getuig ik tot u dat dit de kerk van Jezus Christus is. Hij presideert deze kerk en is dicht bij zijn dienstknechten. Dat God ons allen zal zegenen dat wij kloekmoedig mogen zijn in ons getuigenis van Hem, bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De eerste en de laatste woorden

*Ouderling A. Theodore Tuttle
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Als wij zouden spreken over de kern van de geestelijke kracht in de kerk, dan moet dat stellig de heilige verordeningen in de tempel van de Heer zijn.

Het is niet algemeen bekend dat bijna de eerste woorden van de Heer aan de profeet Joseph Smith - de bedoeling van

de vergadering en het opbouwen van de kerk - en bijna de laatste woorden van de Heer aan de profeet, te maken hadden met tempelwerk.

Na het wonderbare eerste visioen van de profeet in het voorjaar van 1820, gingen er drieënehalf jaar voorbij. De volgen-

de goddelijke manifestatie die hij kreeg was toen de engel Moroni aan hem verscheen. Hij vertelde Joseph over het Boek van Mormon.

Wegens het grote belang van deze boodschap beseffen de meeste mensen niet dat Moroni nog een andere zeer belangrijke boodschap bracht! Eerst haalde hij met enige afwijking de profetie van Maleachi aan:

„Zie, Ik zal door de profeet Elia het *priesterschap* aan u openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

En hij zal de aan de vaderen gemaakte *beloften* in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden.

Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.” (Leer en Verbonden 2:1-3; zie ook Joseph Smith 2:38-39; cursivering toegevoegd.)

Moroni citeerde eveneens uit Jesaja, Handelingen, Joël, en „haalde vele andere schriftplaatsen aan”. (Joseph Smith 2:41.)

De profetie van Maleachi met betrekking tot Elia werd anders behandeld dan alle andere schriftgedeelten die Moroni citeerde. Deze werd zo belangrijk geacht dat ze thans als afdeling 2 in de Leer en Verbonden staat.¹⁾

Moroni's boodschap aan de profeet vermeldde dat Elia spoedig zou verschijnen. De voorbestemde gebeurtenissen met betrekking tot het tempelwerk begonnen zich te ontrollen als een boekrol. Minder dan anderhalf jaar na de organisatie van de kerk, wijdde de profeet de plaats in waar de tempel in Jackson County (Missouri) gebouwd zou worden (augustus 1831). Maar de heiligen

werden verhinderd deze tempel daar te bouwen.

Daarop volgden een groot aantal belangrijke gebeurtenissen met betrekking tot het bouwen van het huis des Heren. (Zie de lijst aan het einde van de toespraak.)

De eerste tempel die voltooid werd was de tempel te Kirtland, die onder zeer moeilijke omstandigheden was gebouwd. De inwijding van deze tempel ging gepaard met het bezoek van engelen en vuur dat op de tempel rustte. Sommigen zagen visioenen en maakten andere heerlijke manifestaties mee.

Op de derde april 1836, een week na de inwijding van de tempel te Kirtland, vond de geweldige gebeurtenis plaats! De Heiland verscheen en aanvaardde de tempel. Mozes en Elias verschenen ook. Vervolgens werd Maleachi's profetie vervuld, want Elia de profeet stond voor hen en zei:

„Ziet, de tijd is nu ten volle gekomen, waarvan werd gesproken bij monde van Maleachi, die getuigde, dat hij (Elia) zou worden gezonden voordat de grote en verschrikkelijke dag des Heren komt – Om het hart van de vaderen tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaderen, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen –

Daarom worden de sleutelen van deze bedeling aan u overgedragen; en hierdoor moogt gij weten, dat de grote en verschrikkelijke dag des Heren nabij is, ja, voor de deur.” (Leer en Verbonden 110:14-16.)

Gisteren was het 146 jaar geleden dat die gebeurtenis plaatsvond, op de dag dat de joden hun traditionele ritens voltrokken. Meer dan tweeduizend jaar lang hebben de joden uitgekeken naar de komst van Elia. Zelfs vandaag nog zullen zij in

verband met het paasfeest doen wat zij al eeuwen lang gedaan hebben: zij zullen een plaats dekken en een stoel vrijhouden, de deur openen, hun beker heffen en opstaan om als 't ware Elia te begroeten.

„De heilige
tempelverordeningen zijn de
kern van de geestelijke
kracht in de kerk.”

Elia is teruggekeerd! Gode zij dank! Hij heeft zijn sleutels verleend! Het werk kon nu in de tempels beginnen om eeuwige schakels tussen man en vrouw, tussen ouders en kinderen te smeden door de verzegelende macht van God.

Het is absoluut noodzakelijk om de verzegelende macht van het heilige priesterschap te verkrijgen opdat hetgeen een geautoriseerde officiant op aarde bindt ook in de hemel gebonden zal worden, en wat hij ook op aarde ontbindt ook in de hemel ontbonden zal worden. (Zie Leer en Verbonden 127:7.) Want door deze heilige verordeningen en door deze heilige macht komen heerlijkheid en eer en het eeuwige leven. (Zie Leer en Verbonden 128:11-12.)

Het is door deze macht dat man en vrouw verzegeld worden in een eeuwige huwelijksband. Het is door deze macht dat er een schakel gesmeed wordt tussen kinderen en ouders. Dit is de heilige macht die uitgeoefend wordt in de tempel. Het is de macht die alle verordeningen in de kerk geldig maakt. Dit is het

volmaakte gezag in het koninkrijk Gods.

Zo lang de wereld bestaat, kan, zonder het gezag en het gebruik van die macht, geen enkele van de kinderen van onze Hemelse Vader in zijn tegenwoordigheid komen of ooit als Hij worden! En als dit niet zo was zou het hele doel van het bestaan nutteloos zijn. Daarom heeft de Heer gezegd dat dan „de ganse aarde bij Zijn komst volslagen (zou) worden verwoest”. (Leer en Verbonden 2:3.)

Zover als wij kunnen nagaan hadden de zo goed als laatste woorden van de Heer aan de profeet ook betrekking op tempelwerk. De Heer gebod de profeet een tempel te bouwen in Nauvoo. De heiligen begonnen eraan te werken.

Voordat de tempel voltooid was openbaarde de Heer zijn heilige verordeningen, „die van voor de grondlegging der wereld verborgen zijn gehouden, dingen, die tot de bedeling van de volheid der tijden behoren.” (Leer en Verbonden 124:41.) De manier waarop de doop voor de doden verricht moest worden werd geopenbaard. De Heer verlangde ook dat ooggetuigen aanwezig zouden zijn om de voltrekking van de verordening te verifiëren, en „opdat al hetgeen gij optekent, in de hemel moge worden opgetekend”. (Leer en Verbonden 127:7.)

Ten slotte werden de twaalf apostelen begiftigd en werd hun de verzegelende macht verleend, om nooit meer verloren te gaan. Zij konden nu de volheid van het evangelie bedienen. Deze onontbeerlijke zaken openbaarde de Heer slechts enkele maanden voor zijn marteldood aan de profeet.

Uit dit korte verslag van belangrijke gebeurtenissen in het leven van de profeet, blijkt duidelijk dat zijn eerste en

belangrijkste taak het bouwen van tempels was en het herstellen van de verzegelede macht om de heilige en eeuwige verordeningen te kunnen verrichten.

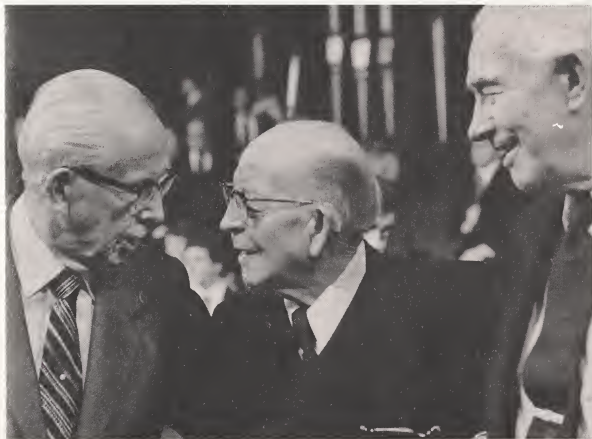
Alle profeten hebben sindsdien veel aandacht besteed aan dit werk. Tijdens het presidium van president Kimball zijn er meer tempels gebouwd dan in welke andere tijd ook. Wij brengen nu waarlijk de tempels *naar* de mensen toe.

En nu, broeders en zusters, wil ik u mijn getuigenis geven aangaande dit heilige werk. Ik weet dat het waar is. De beginselen ervan zijn eeuwig. De verordeningen zijn goddelijk - zij zijn eeuwig - zij bestonden al voordat de aarde bestond. U en ik hebben de verantwoordelijkheid om dit werk uit te voeren. De Heer heeft er niemand anders voor.

Dit is zeker geen drukkende last! Het is een voorrecht. Een tempelaanbeveling is één van de grootste eerbewijzen die men ontvangen kan. Deze regelmatig te gebruiken stelt ons in staat om deel te nemen aan de meest uitgelezen gaven die in de bewaring van de kerk gesteld zijn. Zij die de tempeldiensten bijwonen voelen een bijzondere geest. Het geeft vrede. Ik weet dat hun werk daar een overledene helpt verhoging te verkrijgen. Ik weet dat zij op hun beurt in aanmerking komen voor zegeningen van de andere kant van de sluier. Ik weet dat zegeningen u vanuit de tempel naar huis zullen volgen.

God leeft. Jezus is de Christus. Dit is het volmaakste werk van het koninkrijk. In de naam van Jezus Christus, Amen. □

Een vrolijk drietal: president Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf, rechts, en de quorumleden ouderling Mark E. Petersen, links en ouderling LeGrand Richards.

Gedeeltelijke lijst van gebeurtenissen in verband met het tempelwerk, 1831-1843.

- 20 juli 1831 De tempel te Independence (Missouri) wordt aangekondigd. (Leer en Verbonden 57:13.)
- 1 augustus 1831 Opdracht om Missouri en de plaats voor de tempel in te wijden. (Leer en Verbonden 58:57.)
- 3 augustus 1831 De profeet wijdt de plaats in waar de tempel gebouwd zal worden in Jackson County (Missouri). (*History of the Church*, deel 1, blz. 199.)
- 1831 De leerstellingen en beginselen van het nieuw en eeuwig verbond geopenbaard, maar pas opgetekend op 12 juli 1843. (Leer en Verbonden 132.)
- 22 september 1832 Profetie over Nieuw Jeruzalem en de tempel. (Leer en Verbonden 84:1-5.)
- 27 december 1832 De heiligen wordt bevolen een „huis van God” te vestigen. (Leer en Verbonden 88:119.)
- 1 juni 1833 De heiligen in Missouri krijgen opnieuw de opdracht een tempel te bouwen, waarin zij met macht zullen worden begiftigd. (Leer en Verbonden 95.)
- 23 juli 1833 De hoekstenen van de tempel te Kirtland worden gelegd. (*History of the Church*, deel 1, blz. 400.)
- 2 augustus 1833 Verdere openbaring over de tempel in Missouri, die volgens „het plan” moet worden gebouwd. (Leer en Verbonden 97:10-17.)
- 21 januari 1836 De leerstelling van de verlossing der doden geopenbaard. (Leer en Verbonden 137.)
- 27 maart 1836 Het gebed voor de inwijding van de tempel te Kirtland wordt opgeschreven. (Leer en Verbonden 109.)
- 3 april 1836 De komst van Elia, de verzegelende sleutels worden hersteld. (Leer en Verbonden 110:13-16.)
- 26 april 1838 De heiligen geboden een tempel te bouwen te Far West. (Leer en Verbonden 115:7-16.)
- 8 juli 1838 De tienden worden bestemd voor de bouw van tempels. (Leer en Verbonden 119.)
- 26 april 1839 De hoekstenen van de tempel te Far West worden gelegd. (*History of the Church*, deel 3, blz. 336-337.)
- 19 januari 1841 De heiligen krijgen de opdracht de tempel te Nauvoo te bouwen. (Leer en Verbonden 124:25-45.)
- 1 september 1842 De heiligen krijgen de opdracht een verslag van de verordeningen bij te houden. (Leer en Verbonden 127:5-9.)
- 6 september 1842 De heiligen krijgen aanwijzingen betreffende getuigen bij de verordeningen; verschillende leerstellingen en beginselen worden verklaard. (Leer en Verbonden 128.)

¹⁾ Deze verklaring van Moroni werd als afdeling 1 in het Boek der Geboden geplaatst. Nadat op 1 november 1831 het voorwoord voor het Boek der Geboden was gegeven, werd deze openbaring afdeling 2 en dat is in de Leer en Verbonden nog steeds.

De toekomstige geschiedenis van de kerk

*Ouderling G. Homer Durham
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

Volgens vakkundige doktoren ziet u een wonder door mij hier achter het spreekgestoelte te zien staan. En ik zou wel erg ondankbaar zijn als ik mijn Hemelse Vader niet zou bedanken voor zijn tussenkomst, de zegeningen van het heilige priesterschap, de steun en gebeden van mijn geliefde vrouw, mijn broeders, mijn familieleden en velen, die hier vandaag zijn.

Nu wil ik, met de hulp van de Geest over de toekomstige geschiedenis van de kerk gaan spreken en dat doe ik door een voorbeeld te geven uit de geschiedenis. In december 1879 werden er tijdens de kwartaalconferentie van de Parowan

Utah Ring negenenveertig mannen en hun gezinnen naar een nieuw zendingsgebied geroepen. De oproep kwam via ouderling Erastus Snow van president John Taylor en de Twaalf. Later sloten anderen, uit nabije nederzettingen, zich bij de groep aan. Wat daarna volgde, werd de „opening-in-de-rots” expeditie, een epos in de kerkgeschiedenis. Tweehonderdvijftig mensen baanden zich met tachtig wagens en honderden stuks vee en paarden een weg door het woeste en onbekende landschap van zuidoostelijk Utah. Het doorkruiste gebied is ook nu nog een van de minst bekende gebieden van de wereld. Hun doel was de

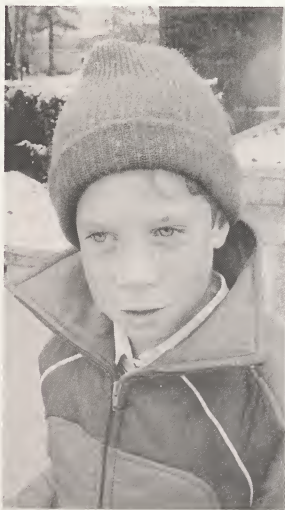
landstreek rond San Juan. Behalve de steile rotsen en de diepe bergkloven stond ook de afschrikwekkende diepte van de Coloradorivier in de weg. Tot 1934 was er geen enkele grote brug over die kloof gebouwd. Tot 1959 vloog er geen lijndienst van Utah naar Arizona over dat gebied.

De mormoonse verkenners, die naar de kortste route speurden, vonden een nauwe spleet in de Glen Canyon. De rivier stroomde 600 meter lager dan de rode rotsen. Deze „opening in de rotsen” leek de kortste route te zijn.

Er was slechts een spleet in de steile en loodrechte rotsen, de opening was te smal voor spannen en hier en daar zelfs voor mensen. Hoogteverschillen van zo'n drieëntwintig meter waren zelfs voor berggeiten niet te overbruggen, laat staan voor beladen wagens. Nadat de heiligen in april de Parowan- en Cedarvalleien achter zich hadden gelaten begonnen ze in december 1879 met dynamiet en ander gereedschap een steile en primitieve weg aan te leggen. Ouderling Platte D. Lyman, die de groep leidde, ontdekte dat de weg, zou hij kunnen worden gebouwd, elke vijf meter een hoogteverschil van wel tweeënehalve meter zou moeten hebben en dat over een derde deel van de weg naar de rivier. Daarna kwamen er weer diverse steile afgronden. Maar de groep was hierop voorbereid. Met geloof waren zij niet alleen uitgerust voor het opblazen van de rotsen en het uithouwen van door-gangen, maar ook voor het bouwen van een groot vlot dat de spannen en wagens over de rivier kon brengen.

Op 25 januari 1880 was de weg gebouwd en was er een vlot gemaakt. Nu moesten de gezinnen en de eerste veertig wagens, die aan de rand hun kamp hadden

opgeslagen, door de „opening” gebracht worden. De anderen die nog in Fifty-Mile Spring waren zouden later volgen. Kumen Jones heeft een beschrijving nagelaten van de manier waarop er afgedaald werd. Twintig mannen en jongens hielden lange touwen aan de achterkant van de wagens vast. De wielen werden met kettingen vastgezet, anders zouden de draaiende wielen ongecontroleerd op het zwoegende span inrijden. Op 26 januari 1880 schreef Platte D. Lyman in zijn dagboek: „Vandaag hebben we alle wagens uit dit kamp door de opening gewerkt en er 26 over de rivier gevaren. Het vlot wordt door één paar vaarbomen voortbewogen en werkt erg goed.”

Het gezin van Joseph Stanford Smith en zijn vrouw Arabella was het laatste dat die dag de afdaling maakte. Een kleinzoon, Raymond Smith Jones, beschreef hun ervaring en ik betwijfel of een moderne filmploeg, die miljoenen kan besteden en de middelen heeft, dit epos zou kunnen filmen.

Stanford Smith had die hele dag de andere wagens geholpen bij hun afdaling. Zijn wagen was duidelijk vergeten. In hoge mate verontrust klom hij de 600 meter weer naar boven. Hij vond daar Arabella geduldig op een deken zitten te wachten met de baby in haar armen. Zijn uitrusting zat samen met hun andere twee kinderen in de wagen en die was verborgen achter een gigantisch rotsblok. Stanford Smith bracht zijn wagen naar de rand. Er werd een derde paard aan de achteras vastgemaakt. Stanford en Arabella keken naar beneden door de „opening”. Hij zei: „Ik ben bang dat we het niet redden.” Zijn vrouw antwoordde: „We moeten het halen.” Hij zei: „Als we maar een paar mannen hadden om de wagen tegen te houden dan zouden we het wel kunnen redden, Belle.” Maar zijn vrouw antwoordde: „Ik zal hem tegenhouden.”

Ze spreidde een deken op de grond en legde daarop de baby neer tussen de benen van Roy die drie was. „Houd je broertje vast totdat papa je op komt halen,” zei ze. Ada, het grotere meisje, werd voor hen neergezet. Achter de wagen pakte Belle Smith de teugels van het paard daar was vastgemaakt. Stanford begon het span door de „opening” te leiden. De wagen schoot naar beneden. Het paard achter de wagen en Belle werden van hun voeten getrokken. Terwijl ze zich herstelde ging ze achterover hangen waarbij ze met al haar kracht en

moed aan de touwen trok. Een puntig stuk rots sneed haar been gemeen open vanaf de heup tot aan de voet. Het paard achter de wagen viel op zijn zij. Het halfdode dier werd het grootste deel van de weg naar beneden gesleurd. De dappere vrouw wier kleren gescheurd waren en die een pijnlijke wond had zei later: „Ik sprong de hele weg als een kikker!”

Toen ze beneden waren hoorden Joseph en Arabella vaag de kinderen roepen. Joseph Stanford Smith klom omhoog om ze te halen. Ze waren veilig op hun plaats blijven zitten. Hij droeg de baby en de andere kinderen hielden hem vast toen ze door de rotsspleet naar beneden

liepen. Toen ze de rivieroever naderden zagen ze in de verte vijf mannen aankomen, die kettingen en touwen droegen. De familie Smith werd gemist en de mannen waren gekomen om ze te hel-

„Er staan elk lid en elke unit van de kerk uitdagingen en een nog grootsere kerkgeschiedenis te wachten.”

pen. Stanford riep: „Vergeet het maar jongens (. . .) Mijn vrouw hier is alle hulp die een man nodig heeft.” (Zie David E. Miller, *Hole-in-the-Rock: An Epic in the Colonization of the Great American West.*)

De geschiedenis van de kerk staat vol met zulke aangrijpende verhalen. Deze geschiedenis is het erfdeel van elke bekeerling of die nu in Azië, Afrika of elders in de wereld woont. Want zoals Paulus aan de Galaten schreef: „Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen.” (Galaten 3:27, 29.)

Wij staan tegenwoordig voor moeilijke opgaven. Brengen de gezinnen van onze heiligen der laatste dagen over de gehele wereld moedige mannen en vrouwen en gehoorzame kinderen voort? Zullen onze kinderen standvastig blijven en niet op de gevaarlijke klippen van het leven stranden? Wat voor geschiedenis wordt er nu door de heiligen der laatste dagen

gemaakt? Hoe zal de toekomstige geschiedenis van de kerk eruit zien?

De vlakten en oceanen zijn overgestoken. De opening-in-de-rots is overwonnen. Hoe werken we tegenwoordig?

Er liggen grote gebeurtenissen op ons te wachten, die naar de wederkomst van Christus leiden. Wat is de betekenis van de vele nieuwe tempels die aangekondigd zijn? Wat ligt besloten in de openbaring aan de profeet Joseph Smith van 1831: „De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de einden der aarde.” (Leer en Verbonden 65:2.)

Er ligt een grootse kerkgeschiedenis achter ons. Er staan elk lid en elke unit van de kerk uitdagingen en een nog grootsere kerkgeschiedenis te wachten. Op de één of andere manier wordt er dagelijks geschiedenis gemaakt in Korea, in de Filippijnen, in het Andesgebergte en in elke ring.

Het visioen van het nieuwe Jeruzalem heeft generaties van de mensheid bewogen. Het beweegt onze mensen. Wij kijken uit naar de dag waarop „Christus in eigen persoon op aarde zal regeren”. (Tiende Artikel des Geloofs.) Maar, zoals Maleachi zegt: „Doch wie kan de dag van zijn komst verdragen, en wie zal bestaan, als Hij verschijnt?” (Maleachi 3:2.) Laten wij ons voorbereiden om de dag van zijn komst te verdragen door Zion in onze harten en in onze gezinnen op te bouwen terwijl we de toekomstige geschiedenis van de kerk maken. President Kimball heeft ons herhaaldelijk gevraagd om ons leven en onze huizen mooier te maken. Hij heeft ons aangespoord om meer dienstbaar te zijn zoals Christus dat was.

Ik getuig tot u dat het evangelie van

Jezus Christus zoals het door de profeet Joseph Smith is hersteld de macht van God tot zaligheid is, dat Hij onze Heiland en Verlosser is, dat God de Vader leeft, en dat president Spencer W. Kimball heden de levende profeet van de Heer is. Als wij gehoor geven aan zijn profetische leiderschap zoals de pioniers uit de opening-in-de-rots deden aan de oproep van president Taylor, helpen wij mee aan de voorbereiding van de tijd waarop Christus zal regeren: „Koningen

der koningen en Here der heren.” (Openbaring 19:16.)

Wij moeten ons nu voorbereiden om „de dag van zijn komst te verdragen”. De toekomstige geschiedenis van de kerk kan dan gemarkeerd worden door het succes waarmee de weg van moeilijkheden en tegenstand is overwonnen. Dat wij allemaal ons deel zullen doen en daardoor van de Heer en onze medemensen zullen houden, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Liefde is de macht die het gezin zal genezen

*F. Enzo Busche
van het Eerste Quorum der Zeventig*

In de gehele geschiedenis van de mensheid is er nimmer een tijd geweest waarin het huwelijk en het gezin zoveel gevaren te verduren heeft gehad als juist deze generatie. Welhaast alle omstandigheden die in het verleden het gezinsleven tot de natuurlijkste vorm van samenleving voor de mensen hadden gemaakt,

zijn veranderd en dat alles is gebeurd in de korte spanne tijds van de laatste zeventig jaar.

Niet veel langer dan een generatie geleden, moesten de leden van een gewoon gezin lange dagen werken om op eenvoudige wijze in hun levensonderhoud te voorzien, en de donkere avonden brach-

ten ze tezamen door rond de haard, waar zij genoten van elkanders gezelschap, door samen te zingen of persoonlijke belevenissen te vertellen. Dit was de vanzelfsprekende manier om kennis bij te brengen en zich te vermaken, en tevens een bijna volmaakte omgeving voor een harmonieus gezinsleven.

Heden ten dage zijn de invloeden van buitenaf door middel van radio, televisie en kranten letterlijk onbeperkt en tezamen met de talrijke uitvindingen van de moderne tijd, hebben zij op drastische wijze de historische culturele achtergrond van het gezin veranderd. In deze voor het huwelijk en het gezin bijzonder moeilijke tijd, heeft de Heer, door middel van zijn profeten in deze laatste dagen, de eeuwige dimensie van dat heilige verbond tussen man en vrouw hersteld en ons een nieuw bewustzijn

„De enige manier om niet aan die hardheid onzer harten te gaan lijden, is om binnen in onszelf die macht van de liefde te ontwikkelen, door letterlijk onze Hemelse Vader te vragen om de gave van de liefde.”

gegeven van het werkelijke doel van het gezin.

De rechtschapenheid van dit verbond werd het middelpunt van de in deze laatste dagen geopenbaarde evangelie-waarheden, hetgeen goed werd samengevat door wijlen president David O.

McKay, die zei: „Geen enkel succes weegt op tegen het falen in eigen gezin.” (*Conference Report* van april 1964, blz. 5.) Het is duidelijk dat wij heden ten dage in het huwelijk niet louter kunnen vertrouwen op gewoonten uit het verleden, maar dat wij die macht, die de Heer ons heeft gegeven als het grootste gebod, het gebod om elkander lief te hebben, moeten ontwikkelen, vervolmaken en in werking stellen.

Na bijna tweeduizend jaar weigeren de mensen van de wereld nog altijd de woorden van de Heiland te aanvaarden die te vinden zijn in Matteüs, hoofdstuk 5:

„Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is.” (Matteüs 5:43-44.)

Deze liefde die Christus ons onderwijst is niet dezelfde als de liefde van de wereld. Het betekent niet alleen maar van diegenen te houden die aardig zijn, die zich goed gedragen, en die gerespecteerd, machtig en invloedrijk zijn. Onze Hemelse Vader roept ons door middel van zijn profeten in deze laatste dagen op om de liefde van God te ontwikkelen als een macht van omhoog die niet bedreigd kan worden door uitwendige omstandigheden. Volgens de profeet Nephi uit het Boek van Mormon moet deze liefde Gods bereikt worden en is ze „begeerlijk boven alles” (1 Nephi 11:22).

Zoals koning Benjamin, een ander groot leider uit het Boek van Mormon ons leert, zal deze liefde Gods echter niet in ons zijn, zolang wij in onze natuurlijke staat blijven. „Want de natuurlijke mens is een vijand van God,” legt hij uit

(Mosiah 3:19). Wij moeten deze „natuurlijke mens” - deze „vijand van God” - ofwel onze natuurlijke aard, overwinnen. Volgens koning Benjamin moeten wij leren naar de influisteringen van de Heilige Geest te luisteren en letterlijk een verbond sluiten met God, waarbij wij de verzoening van de Heiland aanvaarden en als een kind worden, „nederig, geduldig, vol liefde en gewillig zich aan alles te onderwerpen,” zoals een kind zich onderwerpt aan zijn vader (zie Mosiah 3:19).

Wat een krachtige boodschap en wat een grote opgaaf. Wij moeten leren om ons iedere dag opnieuw volkomen in te zetten, om ons leven gevestigd te laten zijn op dit, het sleutelgebod van God aan zijn kinderen.

Moroni, een andere profeet uit het Boek van Mormon, vertelt ons hoe wij deze liefde kunnen bereiken:

„Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wel zijn. Daarom, mijn geliefde broeders, bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort, opdat gij de zonen van God moogt worden.” (Moroni 7:47-48.)

Onze Hemelse Vader wil dat wij ons vullen met deze liefde - deze liefde die onvoorwaardelijk is. Vervuld van deze liefde, zijn wij bereid de vermaning te aanvaarden om het kruis van ons dagelijks leven op ons te nemen en in nederigheid te leren in zijn voetstappen te gaan, volgens de woorden van de Heiland die wij in Matteüs, hoofdstuk 10 kunnen vinden:

„En wie zijn kruis niet opneemt en achter Mij gaat is Mij niet waardig.

Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijnen wil, zal het vinden.” (Matteüs 10:38-39.) Een huwelijk dat gebouwd is op deze fundering van onvoorwaardelijke liefde in het verbond en de eed met die eeuwige dimensie, kent niet die twee samenwonende egocentrische wezens, zoals zo dikwijls het geval is in de tegenwoordige maatschappij. In het huwelijk dat gebouwd is op de hoeksteen van onvoorwaardelijke liefde, die de liefde Gods is, is echtscheiding ondenkbaar en veroorzaken zelfs korte scheidingen veel pijn. Scheidingen van tafel en bed en echtscheidingen zijn een teken van zwakte en soms van goddeloosheid.

De Heer heeft ons duidelijk geleerd hoe heilig het verbond van het huwelijk is. In Matteüs 19 vinden wij de woorden van de Heiland tot de Farizeeën:

„Is het geoorloofd zijn vrouw weg te zenden om allerlei redenen? Hij antwoordde en zeide: Hebt gij niet gelezen, dat de Schepper hen van den beginne als man en vrouw heeft gemaakt? En Hij zeide: Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn. Zo zijn zij niet meer dan twee, maar één vlees. Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidde de mens niet.

Zij zeiden tot Hem: Waarom heeft Mozes dan bevolen een scheidbrief te geven en haar (daarmede) weg te zenden?

Hij zeide tot hen: Mozes heeft u *met het oog op de hardheid uwer harten* toegestaan uw vrouwen weg te zenden, maar van den beginne is het niet zo geweest.” (Matteüs 19:3-8; cursivering toegevoegd.)

De enige manier om niet aan die hardheid onzer harten, waarover Christus sprak, te gaan lijden, is om binnen in onszelf die macht van liefde te ontwikkelen, door letterlijk onze Hemelse Vader te vragen om de gave van de liefde - en een heilige te worden door de verzoening van Christus de Heer. Wij moeten zo nederig worden als een kind, waarna wij vervuld kunnen worden van deze onvoorwaardelijke liefde, en in deze liefde, zullen wij de Geest met ons hebben die ons zal leiden in alle problemen van ons leven.

Wij weten dat wij in ons onvolmaakte lichaam en in ons streven naar volmaaktheid, geconfronteerd worden met situaties waarin leden van ons eigen gezin, of zelfs onze echtgenote of echtge-

noot, als een vijand tegen ons kunnen optreden. Dat is het moment waarop liefde als een macht nodig is en beproefd wordt, want degeen die liefde het minst verdiend heeft, heeft haar het hardst nodig.

Tot besluit wil ik u een persoonlijke ervaring vertellen. Op zekere dag, toen ik door omstandigheden daartoe gedwongen thuiskwam op een ongebruikelijke tijd, hoorde ik vanuit een andere kamer onze elfjarige zoon lelijke woorden gebruiken tegenover zijn jongere zusje. Het waren woorden die mij grieffden, woorden die ik nooit verwacht had uit de mond van mijn zoon te zullen horen. Mijn eerste, natuurlijke reactie was om in mijn boosheid op te staan en erop af te gaan. Gelukkig moest ik eerst de kamer doorlopen en een deur openen voordat ik bij hem was, en ik herinner mij dat ik in die paar seconden vurig tot mijn Hemelse Vader bad om mij te helpen in deze situatie op de juiste wijze te handelen. Er kwam een vredig gevoel over mij. Ik was niet langer boos.

Onze zoon, die schrok toen hij merkte dat ik thuis was, werd bang toen ik op hem toeliep. Tot mijn verbazing hoorde ik mijzelf zeggen: „Hallo, jongen!” en ik stak hem mijn hand toe om hem te begroeten. Toen nodigde ik hem formeel uit om even dicht bij mij te komen zitten in de huiskamer om eens met elkaar te praten. Ik hoorde mijzelf zeggen dat ik van hem hield. Ik sprak over de strijd die ieder van ons elke dag weer met zichzelf moet leveren.

Terwijl ik mijn vertrouwen in hem uitsprak begon hij te huilen, waarbij hij zijn onwaardigheid erkende en zichzelf op krachtige wijze veroordeelde. Nu werd het mijn taak om zijn overtreding in het juiste perspectief te stellen en hem

te troosten. Er heerste een geweldige geest tussen ons en wij waren allebei tot tranens toe bewogen en omhelsden elkaar vol liefde en vreugde. Wat een rampzalige confrontatie had kunnen zijn tussen vader en zoon werd, door de hulp van hemelse machten, één van de mooiste ervaringen die wij samen gehad hebben en die zullen wij nooit vergeten. Broeders en zusters, ik weet dat God

leeft, dat dit zijn kerk is, dat dit de dagen van voorbereiding en waarschuwing zijn. Ik getuig tot u dat wanneer wij niet ten volle de liefde Gods als een macht gebruiken, zoals Hij ons geboden heeft te doen, ons huwelijk niet sterk zal zijn, onze gezinnen zwak zullen zijn, en onze eigen verlossing in gevaar zal komen. Ik geef u dit getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Waar tempels voor zijn

*Ouderling W. Grant Bangerter
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Anderen hebben hier vandaag over de tempel gesproken, maar bij de inwijding van de tempel te Jordan River afgelopen november hielden we vijf dagen lang drie diensten per dag en bespraken we niet alles. Dit is een goed moment om over tempels te praten en ik wil graag uitleggen waar tempels voor zijn. Als volk hebben de heiligen der laatste dagen een grandioos werk in de tempels verricht. Zij werken met aanbevelingswaardige toewijding om namen te vinden van

overleden familieleden, om dan de verordeningen voor de verlossing van de doden zowel als voor henzelf te verrichten. Meer dan zestienduizend tempelwerkers dienen vrijwillig in de tempels en benaderen in aantal dus de full-time zendingen die het evangelie verkondigen.

Dit is een dag van profetische vervulling. Zoals Jesaja zevenentwintighonderd jaar geleden zei: „En het zal geschieden in het laatste der dagen: dan zal de berg

van het huis des Heren vaststaan als de hoogste der bergen, en hij zal verheven zijn boven de heuvelen. En alle volkeren zullen derwaarts heenstromen en vele natiën zullen optrekken en zeggen:

„Zonder de zegeningen van de tempel is er geen volheid van het evangelie.”

Komt, laten wij opgaan naar de berg des Heren, naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen. Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heren woord uit Jeruzalem.” (Jesaja 2:2-3.)

De betekenis, de diepte en de kracht van die uitdrukking kan alleen begrepen worden door hen, die het één en ander over tempels weten.

Wij maken nu wat tempels betreft een merkwaardige tijd door. Vorige week werden er vier nieuwe tempels aangekondigd. De afgelopen twee jaar hebben we het aantal tempels - zowel de in gebruik zijnde als die welke in aanbouw of gepland zijn - zien uitgroeien van eenentwintig tot eenenveertig. Drie daarvan zijn in diezelfde periode ingewijd en in gebruik genomen. In de hele geschiedenis van de kerk heeft zich iets dergelijks niet eerder voorgedaan. De ringconferenties die nu overal gehouden worden zijn bedoeld om de heiligen der laatste dagen meer te leren over onze zending om in het huis van de Heer te dienen.

Toch denk ik dat het goed is om enige misverstanden over tempels te bespreken. Misverstanden die zich in de loop der jaren hebben ontwikkeld en die een onvolmaakt begrip tonen. Zo wordt er bijvoorbeeld wel eens gezegd:

1. Ik ben klaar met mijn genealogie.
2. Computers zullen het werk van mij overnemen.
3. Tempelwerk is voor de doden.
4. Tempelwerk is voor oude mensen.
5. Wij gaan naar de tempel om een naam te „doen”.
6. Naar de tempel gaan moet niet persé. Bij het bestuderen van de Schriften zien we dat de tempelleer het volgende van de heiligen der laatste dagen verwacht:
Ten eerste: het bouwen van tempels.
Ten tweede: naar de tempel gaan voor onze eigen zegeningen.
Ten derde: terugkeren om de verordeningen voor overleden familieleden te verrichten.
Ten vierde: ook het werk voor anderen verrichten.
Ten vijfde: regelmatige aanwezigheid ten behoeve van onze eigen geestelijke groei.
Waar zijn al deze tempels voor?
Ten eerste: *Tempels zijn voor de levende leden van de kerk. We zijn niet vrij om al dan niet naar de tempel te gaan. Tempels zijn „een plaats van onderricht van allen, die zijn geroepen tot het werk der bediening . . . opdat zij mogen worden vervolmaakt in het begrijpen . . . in alle dingen die betrekking hebben op het koninkrijk van God op aarde.”* (Leer en Verbonden 97:13-14.) „Voorwaar zeg Ik u daarom, dat uw zalvingen, uw wassing . . . uw plechtige bijeenkomsten . . . en . . . uw orakelen in uw heilige plaatsen . . . (zijn) voor de heerlijkheid, eer en begiftiging van alle inwoners van Zion, vastgelegd . . . door de orde van Mijn

heilig huis, dat Mijn volk altijd is geboden ter ere van Mijn heilige naam te bouwen." (Leer en Verbonden 124:39.) Het endowment in de tempel is een even noodzakelijke en heilige zegening voor de leden van de kerk als de doop. Daarna komen de verzegelingen van vrouwen aan hun echtgenoten en kinderen aan hun ouders. Zonder deze zegeningen is er geen volheid van het evangelie. Zonder hen, zegt Moroni, „zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest." (Leer en Verbonden 2:3.)

Ontelbare gezinnen in verre gebieden hebben dit voorrecht nooit gehad. Zelfs in de gebieden waar al generaties lang tempels staan is de helft van de gezinnen nooit aan elkaar verzegeld. *Tempelwerk is voor de levende leden van de kerk.*

Ten tweede: *Tempelwerk is voor de verlossing van de doden.* De Schriften en leerstellingen verwijzen echter naar een bepaalde groep doden. Maleachi sprak over het „terugvoeren" van de vaders tot de kinderen en de kinderen tot de vaders (zie Maleachi 4:6). Joseph Smith benadrukt de tempelzegeningen voor onze overleden *familieleden, onze doden* (Leer en Verbonden 124:32-36; 127:5-6; 128:8; 14-15). De nadruk ligt op onze familieleden. Het uitzoeken van onze eigen overleden familieleden heeft voorrang.

U bent nooit klaar met uw genealogie. Mijn eigen grootouders hebben „al" het tempelwerk voor hun overleden bloedverwanten gedaan. Wel vijftig jaar geleden. Na die tijd heeft onze familie zestienduizend anderen ontdekt. In gebieden waar nieuwe tempels worden gebouwd begint dit werk pas. Het gecontroleerde extractieproces dat in vele ringen van de kerk met grote toewijding

en succes wordt uitgevoerd bereikt niet de meer recente generaties en redt evenmin de mensen waarmee wij een nauwe verwantschap hebben. Maar het heeft onmetelijke waarde dat de verderaf liggende generaties bereikt worden.

En mogen we er alstublieft aan denken dat we de tempelverordeningen niet voor namen maar voor mensen verrichten. Degenen, die we „dood" noemen zijn levend in de geest en in de tempel aanwezig.

Daarom is het doel van de kerk om de mensen voor te bereiden, zodat ze voorbereid zijn als de tempels voltooid zijn. Het zou erg ongelukkig zijn als we over de gehele wereld tempels zouden bou-

wen en die dan ongebruikt moesten laten. Een manier om mensen voor te bereiden is een pittige toespraak te geven. Soms is het gevolg van zo'n toespraak dat wij ons schuldig voelen. Na zo'n week of twee ebt dat gevoel wel weer weg en denken we er niet meer aan. Het antwoord op hoe we een volk voorbereid krijgen ligt bij de priesterschapleiding.

In Chili bijvoorbeeld, waar ik was toen de tempel in Santiago werd aangekondigd, bleek dat van de honderdduizend leden slechts drieduizend broeders tot het priesterschap geordend waren. Daarom zou dus maar een klein aantal leden naar de tempel kunnen gaan omdat ze daarvoor het priesterschap moeten dragen. We besloten daarom dat we tenminste tienduizend mannen zouden gaan voorbereiden op het priesterschap zodat ze samen met hun getrouwe echtgenotes naar de tempel zouden kunnen gaan.

De Chileense heiligen hebben ook de verantwoording op zich genomen om honderdduizend namen van hun overleden bloedverwanten te zoeken om mee naar de tempel te nemen zodra deze klaar is. In andere gebieden worden soortgelijke voorbereidingen getroffen. Waar al lang tempels staan is de tijd aangebroken voor een nieuw en voortgezet programma. Dat is het werk voor de huisonderwijzers, quorumpresidenten, bisschoppen en vooral hogepriesters en anderen die het evangelie onderwijzen. Ik herinner me een quorumpresident ouderlingen die besloot te bewerkstelligen dat alle leden van zijn quorum hun tempelendowment zouden ontvangen. Zijn aanvankelijk verslag gaf aan dat zes leden niet naar de tempel waren geweest. Later schreef hij dat vlak voordat hij

ontheven werd nog maar drie broeders niet geweest waren. Maar na zijn onthefing werden die drie ook geholpen en gingen naar de tempel.

Ik heb het voorrecht om elke dag mee te werken aan het besturen van de tempels en ik ben doorlopend onder de indruk van de rijkdom, de heiligheid en de heerlijkheid van de zegeningen, die daar gegeven worden. Er worden ons vragen gesteld over de verordeningen, die in de tempel verricht worden. Door hun geheiligde aard mogen we ze natuurlijk niet buiten de tempels bespreken. Anderen vragen om een voorbereidende oriëntatie, zodat de mensen, die naar de tempel gaan niet in verwarring kunnen raken. Ik wil benadrukken dat *de voorbereiding op het betreden van de tempel in het evangelie ligt*. Er wordt niets in de tempel gezegd of gedaan dat zijn grondslag niet in de Schriften heeft. Het evangelie is *geloof in de Heer Jezus Christus*. Dat houdt in gewillig te zijn zijn leer te aanvaarden en zijn naam op ons te nemen en gehoorzaamheid aan zijn geboden. *Het evangelie is bekering en reiniging van alle ongerechtigheden. Het is de doop* waarbij we het verbond hebben gesloten en belofte gegeven. Het is het recht op *het gezelschap van de Heilige Geest* Die, als we de juiste instelling hebben ons zal onderrichten als we door de tempel gaan. *Het evangelie is de Schriften*. Het antwoord op bijna alle gepaste vragen over de tempel kan voor de mensen die ernaar zoeken in de Schriften gevonden worden. *Het evangelie is gebed, nederigheid, open staan voor onderricht, naastenliefde*. Het is *toewijding en verbond en verordeningen*. Het is ook *zegeningen*.

Nu mag ik misschien nog wat kwijt aan ringpresidenten, bisschoppen en leer-

krachten. Niemand zal natuurlijk alles over de tempel leren na één bezoek; maar als u uw mensen op het tempelbezoek wilt voorbereiden moet u ze het evangelie onderwijzen. Probeer ze niet te leren wat er in de tempel gebeurt: we gaan naar de tempel om dat te leren. Als de beginselen van het evangelie op de juiste manier in ons leven gevestigd worden, zullen we de tempel voldoende

begrijpen. Maar als de beginselen niet genoeg gevestigd zijn kan niets anders helpen en de mensen, die deze kennis nog niet hebben horen nog niet naar de tempel te gaan.

Moge God dit volk zegenen om de zegeningen van de tempel te ontvangen en de heilige verordeningen te verrichten. Dit is mijn oprecht gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Jezus is onze Heiland

*Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik ga u vragen een ogenblik stil te staan bij de gevoelens die u had toen u zoëven stond en het lied „Wij danken U, Heer, voor profeten” (*Heilige lofzangen*, nr. 176) zong, terwijl u naar onze levende profeet keek.

Ik heb nog nooit zo’n spontane uitstorting van liefde ervaren dan tijdens ons zingen van dit grootse lied. We voelden toen de liefde zoals die door de Heiland geleerd werd.

Ik hoop dat u allen aan deze ervaring

wilt terugdenken en hem zult opschrijven. Misschien zegt u dat woorden tekort schieten om uw gevoelens te beschrijven die u had terwijl u naar onze profeet keek. Misschien voelde u hetzelfde als ik - dat mijn hart zou barsten. Laat dat dan deel van uw geschiedenis worden.

In het hart van alle mensen, van welk ras of in welk levensstadium dan ook, leven onuitspreekbare verlangens naar iets, dat we nu niet bezitten. Dit verlangen is

door een liefhebbende Schepper bij de mensen ingeplant.

Het is Gods bedoeling dat dit verlangen van het menselijk hart zal leiden naar de enige, die alleen dit verlangen kan bevredigen. Die volheid vinden we uitsluitend in Jezus Christus, de Zoon van de Eeuwige Vader in de hemel. Paulus verklaarde: „Want het is *des Vaders* welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou.” (Kolossenzen 1:19; Statenvertaling.)

Jezus Christus werd gekozen en geordend om de enige Heiland en Verlosser van de wereld te zijn. Tegen de broeder van Jared zei Hij: „Zie, Ik ben het, Die sedert de grondlegging der wereld was bereid om Mijn volk te verlossen. Zie, Ik ben Jezus Christus . . . In Mij zal het ganse mensdom, namelijk zij, die in Mijn naam zullen geloven, licht hebben, en wel voor eeuwig.” (Ether 3:14.)

Hij onderwees zijn discipelen:

„Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die Mij gezonden heeft . . . dat een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.” (Johannes 6:38, 40.)

Vandaag viert het grootste deel van de wereld palmzondag - een herdenking van de intocht in Jeruzalem. De menigte, zoals door Matteüs en Johannes beschreven, „spredde hun klederen op de weg” (Matteüs 21:8) en „namen palmtakken en gingen uit Hem tegemoet” (Johannes 12:13).

Het was in de tijd van het jaarlijks terugkerende joodse paasfeest. Al een tijd lang hadden de overpriesters van het sanhedrin samengespannen om een excuus te bedenken om Jezus gevangen te nemen en Hem ter dood te veroordelen.

Ze hadden het gevoel dat hun kans nu gekomen was.

De dag voor de maaltijd van het paaslam vertelde Jezus zijn discipelen waar ze een kamer konden vinden om samen te komen en zijn instructies te ontvangen. In die kamer was Jezus samen met de Twaalf en aten zij. Na de maaltijd onderwees en bediende de Meester hen. Hij waste hun voeten en zei tegen ze: „Gij noemt mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het. Indien nu Ik, uwe Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen.” (Johannes 13:13-14.)

„Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen.”

(Jesaja 40:11.)

Daarna leerde Hij hun:

„Nu is de Zoon des mensen verheerlijkt en God is in Hem verheerlijkt. . . Kinderkens, nog een korte tijd ben Ik bij u; gij zult Mij zoeken en, gelijk Ik de Joden gezegd heb: Waar Ik heenga, kunt gij niet komen. . .

Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.

Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkaar.” (Johannes 13:31, 33-35.)

Hij leerde ze vervolgens:

„Uw hart worde niet ontroerd; gij

gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen - anders zou Ik het u gezegd hebben - want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben. En waar Ik heenga, daarheen weet gij de weg.” (Johannes 14:1-4.)

Tomas vroeg: „Here, wij weten niet waar Gij heengaat; hoe weten wij dan de weg?” (Johannes 14:5.) De Heiland antwoordde:

„Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij. Indien gij Mij kent, zoudt gij ook mijn Vader gekend hebben.” (Johannes 14:6-7.)

„Ik ben van de Vader uitgegaan en in de wereld gekomen; Ik verlaat de wereld weder en ga tot de Vader.” (Johannes 16:28.)

„Als gij tot de Vader om iets bidt, zal Hij het u geven in mijn naam.” (Johannes 16:23.)

Toen ze in die bovenzaal zaten stelde Jezus het avondmaal in, pakte het brood, brak het, bad ervoor en gaf het aan de discipelen en zei:

„Dit is mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot mijn gedachtenis.

... Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, die voor u uitgegoten wordt.” (Lucas 22:19-20.)

Nadat de Heiland het avondmaal had ingesteld zei Hij tot zijn discipelen: „Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.” (Johannes 16:7.)

De Heiland bad tot de Vader voor de apostelen en alle gelovigen:

„Vader, de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke, gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken. Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:1-3.)

Nadat Jezus zijn gebed tot zijn Vader had beëindigd, verliet Hij met zijn discipelen de bovenzaal en ging de hof van Getsemane binnen om afzondering te zoeken en te bidden:

„Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.” (Matteüs 26:39.)

Over zijn lijden in de hof zegt de Heiland Zelf:

„Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen - Niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk de beker en voleinde Mijn voorbereidingen voor de kinderen der mensen.” (Leer en Verbonden 19:18-19.)

„Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren.” (Leer en Verbonden 19:16.)

Toen de soldaten en Judas eraan kwamen zei de Heer: „Zie, die Mij overlevert, is nabij.” (Matteüs 26:46.)

Judas kuste Hem. Jezus vroeg: „Vriend, waartoe zijt gij hier?” (Matteüs 26:50.)

„Wie zoekt gij?” (Johannes 18:4.)

Een soldaat antwoordde: „Jezus de Nazoreeër.” De Heiland zei: „Ik ben het.” (Johannes 18:5.)

De soldaten leidden Jezus weg naar de

joodse raad en naar Kajafas, de hogepriester (zie Matteüs 26:57).

„Ik bezweer U bij de levende God,” zei Kajafas, „dat Gij ons zegt, of Gij zijt de Christus, de Zoon van God.” (Matteüs 26:63.)

„Ik ben het, en gij zult de Zoon des mensen zien, gezeten aan de rechterhand der Macht en komende met de wolken des hemels.” (Marcus 14:62.)

Daarna werd Jezus voor Pilatus gebracht, die vroeg: „Zijt Gij de Koning der Joden?” (Johannes 18:33.)

Jezus antwoordde: „Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld; indien mijn Koninkrijk van deze wereld geweest was, zouden mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden zou worden overgeleverd.” (Johannes 18:36.)

Pilatus zei tegen de menigte: „Ik vind geen schuld in Hem. Maar bij u bestaat het gebruik, dat ik u op Pascha iemand loslaat: wilt gij dan, dat ik u de Koning der Joden loslaat?” (Johannes 18:38-39.)

De menigte schreeuwde: „Nee! Nee! Niet deze man, maar Barabbas.” (Zie Johannes 18:40.)

Toen nam Pilatus Jezus en geselde Hem. En de soldaten vlochten een doornenkroon en zetten die op zijn hoofd en ze gaven Hem een purperen mantel (zie Marcus 15:15-17).

Pilatus zei: „Ik vind niets strafbaars in deze mens.” (Lucas 23:4.)

De menigte schreeuwde: „Kruisig Hem! Kruisig Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem!” (Zie Lucas 23:21.)

En ze namen Hem, de Meester - Hem, Die door Petrus tot drie keer verloochend werd - en brachten Hem weg. Hij droeg zijn eigen kruis. Hij begon de lange weg naar de heuvel, langs de menigte, die opgesteld stond langs de weg, langs huilende vrouwen, langs de

moordzuchtige bende, die om zijn kruisiging had geschreeuwd, en door de poorten van de stad, naar de heuvel die Golgota genoemd werd, of „Schedelplaats” (zie Johannes 19:17). En daar kruisigden ze Hem. Tegen de boetvaardige die naast Hem hing zei Jezus: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” (Lucas 23:43.)

De laatste woorden van Jezus in zijn sterfelijkheid waren: „Vrouw, zie uw zoon.” (Johannes 19:26.)

En daarna tegen Johannes: „Zie, uw moeder.” (Johannes 19:27.)

En daarna: „Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.” (Lucas 23:46.)

„Het is volbracht.” (Johannes 19:30.)

„Op de eerste dag der week gingen de vrouwen reeds vroeg in de morgenstond met de specerijen, die zij gereedgemaakt hadden, naar het graf, en zij vonden de steen van het graf afgewenteld.” (Lucas 24:1-2.)

De stem van een engel vroeg: „Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.” (Lucas 24:5-6.) Deze woorden verkondigden de meest glorieuze gebeurtenis sinds de schepping.

Maria hoorde een stem vragen: „Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij?” Ze zei: „Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.” (Toen hoorde ze iemand zeggen: „Maria”. Ze herkende Hem en zei: „Meester!” „Houd Mij niet vast,” zei Hij, „want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.” (Zie Johannes 20:15-17.)

Later verscheen Jezus aan de apostelen in de bovenzaal waar Hij de avond voor zijn dood met hun had doorgebracht. Ze waren bang. Toen hoorden ze de stem van de Meester:

„Vrede zij ulieden . . .

Waarom zijt gij ontsteld en waarom komen er overwegingen op in uw hart? Ziet mijn handen en mijn voeten. dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb.” (Lucas 24:36, 38-39).

Toen de Heiland en de discipelen later aan het meer van Galilea vis zaten te eten vroeg Jezus aan Petrus: „Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?”

„Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb.”

„Weid mijn lammeren.”

„Simon, zoon van Johannes, hebt gij mij waarlijk lief?”

„Ja, Here, Gij weet het, dat ik U liefheb.”

„Hoed mijn schapen.”

„Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief?”

„Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb.”

En de Heiland antwoordde nogmaals: „Weid mijn schapen.” (Zie Johannes 21:15-17.) Petrus had de Heer drie keer openlijk ontkend. Nu vroeg Jezus drie keer om de verzekering van zijn liefde en trouw.

Voor Jezus was de tijd aangebroken om naar zijn Vaders troon op te varen. Voor zijn dood had Hij zijn Vader verklaard: „Ik heb het werk voleindigd, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.” (Johannes 17:4.) Na zijn opstanding bleef Hij zo'n veertig dagen op aarde, zodat zijn discipelen zijn verzezen en verheerlijkte wezens beter zouden begrijpen en instructies konden krijgen over het koninkrijk van God.

Nu was Hij klaar om te vertrekken. De apostelen wisten dat Hij de Heiland was. Zijn discipelen zouden Hem niet langer met het graf vereenzelvigen. Ze zouden over Hem getuigen als verheerlijkt zijnde.

Als plaats voor zijn hemelvaart koos Jezus de Olijfberg, die Hij zo goed kende; want dichtbij, op de helling van de berg bij Betanië had Hij rust en liefde gevonden bij Maria en Marta en Lazarus. Dichtbij was ook de hof van Getsemane, waar Hij alleen had gebeden en geleden. Hij koos de Olijfberg om daarvandaan op te varen en zijn voeten zullen op de top van die berg rusten wanneer Hij terugkomt - niet als een

man van verdriet, maar als een verheerlijkte en zegevierende Koning.

Daar op de Olijfberg onderrichtte de Heiland de apostelen en allen die willen geloven: „Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.” (Matteüs 28:19-20.)

Ik getuig door de macht van de Heilige Geest dat deze zelfde Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, gekruisigd voor de zonden van de wereld „om

hem van alle ongerechtigheid te reinigen; dat allen zalig mochten worden door bemiddeling van Hem.” (Zie Leer en Verbonden 76:41-42.) „Hij zal als een herder zijn kudde weiden, in zijn arm de lammeren vergaderen en ze in zijn schoot dragen.” (Jesaja 40:11.)

Hij is onze Verlosser, onze Heer, onze Koning. Zijn koninkrijk is weer op aarde gevestigd, welke De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is. Deze kerk bereidt, door goddelijke leiding, de wereld voor op zijn wederkomst - want Hij zal terugkomen. Dit verklaar ik nederig in zijn heilige naam. Amen. □

Laten wij onszelf verbeteren

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Voordat wij deze vergadering sluiten, wil ik bijzonder graag nog enkele woorden tot u spreken. Zo naast onze president (president Spencer W. Kimball) gezeten vanmiddag - en geen woorden kunnen uitdrukken hoezeer ik hem mis

als hij niet bij ons is - voel ik mij zeer gezegend. Dat hij de vergaderingen van het Eerste Presidium en van de Raad der Twaalf heeft bijgewoond hebben wij ten zeerste gewaardeerd. Toen afgelopen donderdag alle algemene autoriteiten

van de kerk op ons verzoek in de tempel bijeen waren, kwam president Kimball ons zijn liefde en waardering betuigen. Hij leidt ons nog altijd.

Voordat ik verder ga, wil ik u vertellen dat ik het voorrecht heb gehad een aantal van de vergaderingen bij te wonen die onder leiding van de zusters stonden. En ik wil hun zeggen dat ik het geweldig vind zoals zij het werk volvoeren. Moge de Heer hen daarbij zegenen.

Welnu, zoals wij hier bijeen waren in deze conferentie, hebben wij het grote geluk gehad te horen van alle algemene autoriteiten, die hun getuigenis hebben gegeven, die profetieën en zegeningen hebben aangehaald, en die de vorderingen van deze kerk uiteen hebben gezet. Ik wil ieder van u erop wijzen dat al deze goede mannen een getuigenis van het evangelie hebben. Zij zullen u niet iets voorliegen. Zij vertellen u de waarheid, en wel in een geest die wij onmogelijk kunnen vergeten. Ik weet zeker dat de meesten van u al luisterend innerlijk hebben gevoeld dat wat zij zeiden juist was en dat u het met hun woorden eens was.

Welnu, bepaal - wanneer u hun woorden nogeens de revue laat passeren - van welke van uw zwakheden u zich gaat proberen te ontdoen, ten einde de aanwezigheid en de zegeningen van onze Hemelse Vader te kunnen genieten.

Ik heb het grote voorrecht gehad als raadgever zeer nauw samen te werken met vier van onze presidenten. Deze profeten waren qua persoonlijkheid volkomen verschillend en te mogen zien hoe de Heer door middel van hen werkt is een groot voorrecht. Men kan zich voorstellen waarom zij werden gekozen. Houd u zich aan hun leringen.

Het is mijn nederig gebed dat ieder van

ons naar huis zal gaan met slechts één gedachte: zichzelf te verbeteren en de zegeningen die wij genieten waardig te zijn. Aan de lunch vroeg ik één van mijn kleinzoons een zegen uit te spreken voor

Wat wij nodig hebben is een duidelijk beeld van de punten waarop wij ons behoren te verbeteren ten einde de Heer te dienen.

het eten en ik was zeer verheugd hem te horen zeggen: „En help ons hetgeen wij op deze conferentie leren indachtig te zijn, help ons zo te leven dat wij deze leringen waardig zijn en ze kunnen toepassen in ons leven.”

Broeders en zusters, moge de Heer ons een duidelijk beeld geven van de punten waarop wij ons behoren te verbeteren ten einde Hem te dienen. Begin nu, zoals ook ik heb gedaan, u vast voor te nemen om een aantal van de dingen die ons vandaag zijn geleerd in praktijk te brengen.

Ik ben heel blij dat ik vanmiddag hier mocht zijn. De manier waarop de conferentie voortgang heeft gevonden doet mij deugd. Het is een grootse conferentie en wij zijn uitermate gezegend dat onze president twee zittingen heeft bijgewoond. Dat de Heer ons moge zegenen zodat wij zijn wil zullen doen en zijn geboden zullen onderhouden, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Heer staat aan het roer

President Spencer W. Kimball

Mijn geliefde broeders en zusters, dit is voor mij een grootse ervaring. Ik heb op deze dag gewacht, ernaar uitgezien en erin geloofd. Ik houd veel van de leden van deze kerk en ben dankbaar voor de liefde die zij, en alle anderen, mij hebben betoond. Dus wil ik die liefde voor hun tot uitdrukking brengen en voor de

herinnering aan de geweldige ervaringen die ik met u heb gedeeld. Ik geef u mijn getuigenis: Dit werk is goddelijk, de Heer staat aan het roer, het evangelie is waar en alles is in orde. God zegene u, broeders en zusters. Dit bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

De waarde van werken

Bisschop J. Richard Clarke
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschap

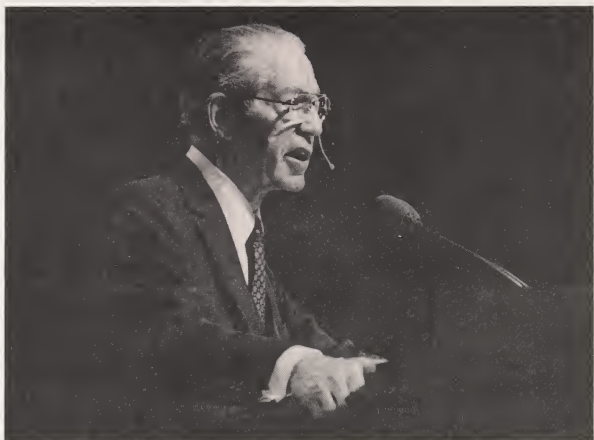

Slechts weinige schrijvers van onze generatie hebben zo'n groot aantal bestsellers van zo'n goede kwaliteit geproduceerd als James Michener (Amerikaans schrijver, 1907-... , winnaar van de Pulitzerprijs). Ik verwonder mij over zijn brede belangstelling en zijn voortdurend streven naar uitmuntendheid. Zijn welslagen komt niet uit de lucht vallen. Het is niet slechts een gevolg van een natuurlijke begaafdheid. Zijn succes is het resultaat van het feit dat hij zich heeft aangewend om hard te werken.

Hij werd in een arm gezin grootgebracht door een moeder die weduwe was. Vanaf zijn elfde jaar werkte James 's zomers zes dagen in de week, terwijl hij 's winters kranten bezorgde. Op veertienjarige leeftijd werd hij leerjongen bij een loodgieter en werkte hij 's zomers veertien uur per dag en 's winters vier. Daarop terugziend zegt hij: „In plaats van mij een afkeer van werk te bezorgen, werd

juist de houding ingeworteld dat verstandige mensen hard werken om verstandige doelen te bereiken – een filosofie die ik nog steeds huldig.” (Uit „An Authentic Work Ethic: I. The Path to Achievement”, *Reader's Digest* van januari 1977, blz. 149.)

Werk is een zegen van God. Het is een fundamenteel beginsel van zaligmaking, zowel geestelijk als aards. Toen Adam werd verdreven uit de hof die tot op dat moment zijn thuis was geweest, werd hem gezegd dat zijn brood moest worden voortgebracht door middel van lichamelijke arbeid, door het zweet zijns aanschijns. Let vooral op de woorden: „Zo zij het aardrijk *om uwentwil* vlovloekt” (Mozes 4:23; cursivering toegevoegd), dat wil zeggen, voor zijn welzijn of tot zijn voordeel. Het zou geen gemakkelijke taak zijn om de aarde te bedwingen, maar dat was zijn opgaaf en zijn zegen, en ook de onze.

President N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium.

Wij zijn medescheppers met God. Hij gaf ons de capaciteiten om het werk te verrichten dat Hij ongedaan had gelaten, om de energie te temmen, om erts te winnen, om de schatten der aarde voor ons welzijn te transformeren. Maar bovenal wist de Heer dat uit de smeltkroes van de arbeid de harde kern van karakter tevoorschijn komt.

Werk is een mormoons handelsmerk geworden. Wij staan over de gehele wereld bekend als een zeer gemotiveerd, nijver volk.

Deze intense toegedaanheid aan de ethiek van het werken is onze traditie. Mormoonse vlijt heeft haar sporen achtergelaten op elk stuk grond dat wij ooit bewoonden. Missouri, Nauvoo, het Grote Bekken en alle valleien waar de heiligen zich hebben gevestigd, zijn tot

beroemde gedenktekens van mormoonse inspanning geworden.

President J. Reuben Clark heeft over deze periode gezegd: „Wij vorderden onder onze eigen stoom, zonder subsidies, zonder leningen, op onze reis slechts vergezeld van de verwensingen van hen die ons van huis en haard hadden verdreven en die zich vervolgens, zonder ervoor te betalen, de bezittingen die zij ons hadden gedwongen achter te laten, toeëigenden. . .

En dus zetten wij onze strijd tegen gebrek en ellende voort; zwoegen en ontberden waren ons dagelijks lot. . .

Maar de kerk overleefde het; de mensen hadden voorspoed. *Karakter hield ongeschonden stand.* Wij zorgden voor onze eigen armen. In tijden van schaarsheid hielpen burens elkaar.

Keer op keer gingen wij door de vurige oven heen; iedere keer weer kwamen wij er gelouterd uit: de afvalstoffen weggebrand, opnieuw beziel en geheiligd.” (*Church Welfare Plan*, pamflet, 1939, blz. 8-9: cursivering toegevoegd.)

Bij deze toegedaanheid gingen onze profeten ons door hun voorbeeld voor. Er wordt gezegd dat president Wilford Woodruff werken heerlijk vond. „Voor hem was 't een zegen, een voorrecht (. . .) Zijn arbeiden in de canyons, zijn zweten bij het oogsten, (. . .) waren alle belangrijke onderdelen in de goddelijke economie. . .

Zweten was evenzeer een goddelijk gebod als bidden.” (Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors*, Salt Lake City: Desert News, 1909, blz. 644-645.)

In onze tijd ken ik geen beter voorbeeld van gehoorzaamheid aan de goddelijke wet van werken dan president Kimball. Als personificatie van zijn leus, „Doe het”! heeft president Kimball zich niet alleen gewijd aan het streven naar geluk, maar ook aan het geluk van het streven. Toen zijn arts, dr. Wilkinson, op een keer bezorgdheid toonde over president Kimballs gezondheid en de toenevende eisen die hij aan zijn lichaam stelde, zei de president vriendelijk: „Uw taak, broeder Wilkinson, is mijn lichaam aan de gang te houden in het tempo dat ik bepaal.”

Dit doet mij denken aan de boer die zich niet zo fit voelde en naar zijn dokter toe ging. Na hem te hebben onderzocht, vertelde de dokter hem dat zijn probleem was dat hij bezig was zijn kaars aan twee kanten te branden. De boer antwoordde: „Dat wist ik al voor ik hier kwam. Ik verwacht bij u meer was voor mijn kaars te krijgen.”

Door president Kimballs afgehele toewijding aan zijn werk wordt ons een hele hoge norm gesteld. Wij hebben een morele plicht om onze verstandelijke, lichamelijke en geestelijke vermogens op een wijze uit te oefenen waardoor de Heer, ons gezin en de maatschappij de vruchten kunnen plukken van onze beste inspanningen. Minder doen dan dat voert tot een onvervuld leven en houdt in dat wij onszelf en degenen die van ons afhankelijk zijn kansen en voordelen in het leven onthouden. Wij werken weliswaar om ons brood te verdienen; maar laten wij al werkend bedenken dat wij bezig zijn een leven op te bouwen. Ons werk bepaalt wat voor leven dat zal zijn.

Werk is eervol. Het is een therapie voor de meeste problemen. Het is het tegengif voor piekeren. Het is de gelijkmaker voor een tekort aan natuurlijke gaven. Door werken kan de middelmatige mens het genie benaderen. Wat ons ontbreekt aan aanleg, kunnen wij goedmaken met werk.

Zoals door Korsaren wordt aanbevolen: „Als u arm bent, werk. Als u gelukkig bent, werk. Lediggang geeft ruimte voor twijfel en angst. Als er teleurstellingen komen, ga voort met werken. Als het verdriet u verplettert, werk. Wanneer geloof wankelt en het verstand te kort schiet, werk dan gewoon door. Wanneer dromen in duigen vallen en de hoop schijnt te zijn vervlogen, werk. Werk alsof uw leven ervan af hangt. En dat is het ook. Ongeacht wat u scheelt, werk. Werk nauwgezet . . . Werk is het geweldigste geneesmiddel beschikbaar voor zowel geestelijke als lichamelijke ellende.” (Uit *The Forbes Scrapbook of Thoughts on the Business of Life*, New York: Forbes Inc., 1968, blz. 427.)

Sta mij toe nog enkele andere belangrijke aspecten van de ethiek van het werken naar voren te brengen:

1. Als wij, als heiligen der laatste dagen, trouw aan onze godsdienst willen zijn, moeten wij uitstekend werk leveren. Het is een kwestie van integriteit. Elk werk dat verricht wordt is een afbeelding van degeen die ervoor verantwoordelijk is. Wij maken ons in toenemende mate zorgen over de steeds afnemende kwaliteit van het werk in onze maatschappij. Wij zien alom ondeugdelijk werk, waarvoor de volle prijs wordt verwacht, ongeacht of het produkt voldoet aan aanvaardbare maatstaven of niet. Wij moeten worden gemotiveerd door een

hoger ideaal dan alleen maar voldoen aan de kunstmatige norm van een maatschappij, die heeft toegestaan dat inferieur werk acceptabel is. Dat is niet de mormoonse ethiek. In tijden van werkloosheid behoren heiligen der laatste dagen, die de beginselen van onze godsdienst met betrekking tot werk in praktijk brengen, zeer in trek te zijn.

2. Laten wij ons volledig en oprecht inspannen voor ons werk, alsof het bedrijf ons eigendom is. In een zeer wezenlijke zin is ieder van ons eigen baas, ongeacht door wie wij worden betaald. Wees eerlijk tegenover uw werkgever. Verzekeer u ervan dat „de arbeider (. . .) zijn loon waardig (is).” (Leer en Verbonden 84:79.) Onze werkgever behoort het beste wat wij te bieden hebben te krijgen, en niet net genoeg om ons baantje te kunnen houden of om te voldoen aan de algemene norm. Ieder van ons behoort een persoonlijke norm te stellen, gebaseerd op onze capaciteiten. Laten wij als voorbeeld dienen van de leuze van de pioniers: Een hele dag werk voor een hele dag loon.

3. Ga door met uw persoonlijke ontwikkeling. Verhoog uw vakbekwaamheid door steeds verder te leren. Maak een verstandig gebruik van uw vrije tijd. Als wij iedere dag dertien minuten verloren laten gaan, komt dit neer op veertien dagen per jaar zonder doorbetaling. Beschouw uw huidige betrekking als een stap naar iets beters in uw loopbaan. Neem de tijd om na te denken. De omvang van de meeste betrekkingen wordt alleen door de geest van de niet-creatieve werker beperkt. De uitspraak van een zekere zakenman bevalt mij: „Als 't je wèl meteen lukt, probeer dan iets wat moeilijker is!”

4. Onze kinderen leren werken is een

primaire plicht van het ouderschap. Onze kinderen hebben een ongekende welvaart ondervonden, die tot stand is gebracht door ouders die hard hebben gewerkt voor hetgeen wij zelf als jonge

Onze verstandelijke, lichamelijke en geestelijke vermogen uitoefenen is de sleutel tot een zinvol leven.

mensen niet hebben gehad. Willen wij onze kinderen in dit leven en in het hiernamaals behouden, dan moeten wij hun leren werken. Zij moeten aan de hand van het hun gegeven voorbeeld leren dat werk geen noodzakelijk kwaad is, maar een zegen.

Gelukkig de jonge man of vrouw die geleerd heeft goed te werken. Wijs de ouder van wie de kinderen moeten leren verantwoordelijkheid te dragen en om aanvaardbare arbeidsprestaties te leveren.

In een huldeblijk ter gelegenheid van moederdag, drukte een charmante HLD-moeder, Beverly Graham, haar dank voor de opvoeding die zij had genoten, als volgt uit:

„Mijn moeders liefde omvatte strenge discipline, duidelijk omschreven regels, en voorschriften waaraan onverbidde-lijk de hand werd gehouden. Wij gebruikten deze regels voor het sterken van ons karakter.

Mijn moeder vond het heerlijk moeder en vrouw te zijn en genoot van de vaardigheden die een goede huisvrouw

sieren, en die zij dan ook heeft doorgegeven aan mij en mijn zuster. Met oneindig geduld leerde zij ons naaien, koken, schoonmaken, strijken enzovoorts. Kan het een zegen zijn één van vaders witte overhemden alsmaar over te moeten strijken totdat het er onberispelijk uitzag? Of om voor schooltijd te moeten wassen en strijken? Of om bietjes te pellen, urenlang erwtes te doppen, kilo's en nog eens kilo's maïskolven van hun korrels te ontdoen om te worden ingemaakt? Of om bij het kriecken van de dag, voordat de zon te warm wordt, bessen te plukken? Destijds had niemand mij daarvan kunnen overtuigen, maar nu wel. Zo heb ik op weergaloze wijze de waarde geleerd van zuinigheid, werk en verantwoordelijkheid.”

Laten wij, bij het onderwijzen van deze waarden aan onze kinderen, het beginsel van gedeelde verantwoordelijkheid onderstrepen. Laat u niet in de war brengen door pogingen om bepaalde werkzaamheden specifiek mannelijk of specifiek vrouwelijk te noemen. Over 't algemeen gesproken moet ieder kind een beetje kunnen koken, kunnen afwassen, schoonmaakklusjes in huis kunnen doen, het gras kunnen maaien, op de baby kunnen passen en wat dies meer zij. Deze vaardigheden zullen er zeker toe bijdragen dat hun leven als volwassene gelukkiger en produktiever zal zijn.

Welnu, hoe staat het met onze vrije tijd? Hoe wij die gebruiken is even belangrijk voor ons levensgeluk als onze beroepsmatige werkzaamheden. Een goed gebruik van onze vrije tijd vergt onderscheidingsvermogen. Onze vrije tijd biedt ons de mogelijkheid ons naar lichaam en geest te vernieuwen. Dit is een tijd voor onze godsdienst, voor het gezin, voor dienstbetoon, voor studie en

voor gezonde ontspanning, waardoor er harmonie in ons leven wordt gebracht. Vrije tijd hebben en besteden is geen tijdsverbeuzeling, een gang van zaken die door de Heer als volgt wordt veroordeeld: „Gij zult uw tijd niet verbeuzelen, evenmin zult gij uw talent begraven.” (Leer en Verbonden 60:13.) Tijdsverbeuzelingen in welke vorm dan ook, voert tot verveling, strijd en ellende. De leemte die erdoor geschapen wordt, heeft een negatief effect op het gevoel van eigenwaarde en is een broeinest van onheil en kwaad. Tijdsverbeuzeling is de vijand van vooruitgang en zaligmaking.

Werk is een onmisbaar onderdeel van het welzijnsplan van de Heer; maar het is een bijzonder soort werk. Het werk van de leden, geheiligd door de liefde, levert de gebruiksartikelen op waardoor aan de stoffelijke behoeften van onze waardige armen tegemoet wordt gekomen. De arbeider wordt door middel van zijn onbaatzuchtig dienstbetoon gezegend en geheiligd. Het behoeftige lid van de kerk ontvangt de hulp in een geest van liefde en dankbaarheid. Hij weet dat die hulp werd verschaft door middel van de arbeid en offervaardigheid van de leden van de kerk. Het behoeftige lid werkt naar vermogen voor hetgeen hij ontvangt, zoals door de bisschop wordt bepaald, waardoor zijn gevoel van eigenwaarde in stand wordt gehouden.

Des Heren plan draait om de individuele mens. Ieder systeem dat geen initiatief vergt en er niet vanuit gaat dat wij op onszelf moeten vertrouwen en dat er moet worden gewerkt voor hetgeen wij ontvangen, mits wij daartoe in staat zijn, zal zijn rechtschapenheid niet kunnen bewaren. De opzet van het kerkelijk welzijnsplan is dat er een eind wordt gemaakt aan de bedeling. Steuntrekkerij

is verderfelijk voor elk welzijnssysteem en moet evenzeer worden gevreesd als een kwaadaardig gezwel in het menselijk lichaam.

Brigham Young heeft gezegd: „Niemand is ooit gebaat door het uitdelen (...) aan man of vrouw van geld, levensmiddelen, kleding, of wat dan ook, wanneer zij gezond van lijf en leden zijn en kunnen werken en verdienen wat zij nodig hebben. . .

Iets geven aan de leegloper is even slecht als wat dan ook. Geef nooit wat aan de leegloper.

Zet de armen aan het werk.” (*Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954, blz. 274-275.)

President Clark voegde daaraan toe: „Broeders, (...) zorg er naar beste vermogen voor dat zij (...) die consumeren zich onder degenen zullen bevinden die produceren. Het is een beginsel (...) waardoor karakter en initiatief worden vernietigd, om het gewoon te gaan vinden dat onze levensbehoeften ons cadeau worden gedaan.” (Uit een toespraak gehouden in een welzijnsvergadering, april 1960.)

In bredere zin is werk het middel tot het verkrijgen van geluk, welvaart en zaligheid. Wanneer werk, plicht en vreugde samenvallen, dan is de mens op z'n best. Tagore (Sir Tabindranath Tagore, 1861-1941, Hindoe dichter en Nobelprijswinnaar voor literatuur) schreef:

*Ik sliep en droomde
Dat leven vreugde was
Ik ontwaakte en zag
Dat leven plicht was
Ik handelde, En zie!
Plicht was vreugde!*

(Vrij vertaald naar Earl Nightingale in „Our Changing World”.)

Werk werd vanaf het begin ingesteld als het middel waardoor de kinderen van God hun aards rentmeesterschap moesten nakomen. Werk is ons goddelijk erfgoed. Ouderling Stephen L. Richards leerde: „Met geloof werken is een fundamenteel punt van onze theologie en onze toekomstige staat – onze hemel – wordt gezien in termen van eeuwige vooruitgang door middel van voortdurende arbeid.” (Uit *Conference Report* van oktober 1939, blz. 65, 68.)

De Heer zegt tot dit geslacht:

„Ziet, Ik zeg u, dat het Mijn wil is, dat gij uitgaat en niet toeft, noch werkeloos zijt, doch dat gij uit alle macht arbeidt – En aldus zult gij, indien gij getrouwd zijt, met vele schoven worden beladen, en gekroond met eer, en heerlijkheid, en onsterfelijkheid en het eeuwige leven.” (Leer en Verbonden 75:3, 5.)

Hiervan getuig ik, in de naam van Jezus Christus, Amen. □

„Haar zonen staan op en prijzen haar gelukkig”

Barbara B. Smith

Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

In het boek Spreuken, schrijft koning Lemuël over hetgeen zijn moeder hem heeft geleerd. De aanwijzingen die zij hem had gegeven waren zo indrukwekkend, dat zij in bijzonderheden zijn opgetekend. Zij had zich er vooral op toegelegd hem te wijzen op de kwaliteiten en geesteshouding waarop hij attent moest zijn in een vrouw en moeder, wilde hij een zo goed bestierd huisgezin heb-

ben, dat haar kinderen mettertijd op zouden staan en hun moeder gelukkig, ofwel gezegend, prijzen (zie Spreuken 31:28).

Wij hebben dergelijke vastomlijnde raad nodig in deze tijd, waarin er zoveel interessante wegen open staan voor de vrouw, en ons steeds meer mogelijkheden worden voorgehouden. Wij moeten niet alleen hetgeen geboden wordt heel

nauwkeurig bekijken, maar ook de behoeften van ons eigen gezin, willen onze kinderen uiteindelijk hier in de sterfelijkheid de eeuwige zegeningen ontvangen uit handen van een moeder, die daartoe in staat is.

Elke moeder zal moeten bepalen hoe zij een zegen kan zijn voor haar kinderen. Omdat een vrouw uit zoveel mogelijkheden kan kiezen, is het belangrijk dat zij bij die keuze uitermate zorgvuldig te werk gaat.

Voor de vrouw die thuis kinderen heeft wordt die keus niet alleen belangrijk, maar beslissend. Om daarin te worden geleid zal zij onfeilbare bronnen moeten kunnen raadplegen – de Schriften, de leringen van de leiders van de kerk, en persoonlijke bevestiging van haar smeebeden – want „allerlei wind”,

waarvoor wij in Efeziërs (4:14) worden gewaarschuwd, is misschien nergens duidelijker waarneembaar dan in de uitdagingen en beslissingen waar de vrouw tegenwoordig voor staat.

Wij zouden gemakkelijk „heen en weder geslingerd” kunnen worden, ware het niet dat wij „het profetische woord (. . .) des te vaster (achten), en gij doet wèl, er acht op te geven als op een lamp, die schijnt in een duistere plaats.” (2 Petrus 1:19.)

In dat waarachtige licht kan iedere vrouw met vertrouwen wandelen, wetende wat voor haar het juiste is. Het beperkt zich niet tot slechts één weg die van toepassing is op alle omstandigheden. Sommige vrouwen moeten tot de ene oplossing besluiten, sommige tot een andere.

Zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de zustershulpvereniging.

Ideaal voor een gezin is, en is het ook altijd geweest, dat de moeder thuis bij haar kinderen kan zijn, om hen te verzorgen en op te voeden, om de gezinsactiviteiten te plannen en te plooien en om te voorkomen dat er ongerechtigheid binnensluipt. Er kunnen zich echter weleens ongewone omstandigheden voordoen waarin een moeder, ten einde te voorzien in de primaire behoeften van haar gezin, gedwongen wordt een betrekking buitenshuis te aanvaarden. Zoals president Ezra Taft Benson heeft gezegd: „Velen van u bevinden zich dikwijls in omstandigheden die niet altijd ideaal zijn (. . .) die, uit bittere noodzaak, buiten de deur moeten werken en de kinderen aan andermans zorg over moeten laten.” (Uit „De eervolle positie van de vrouw,” *De Ster* van april 1982, blz. 206.)

Wij wenden ons vandaag in 't bijzonder tot die moeders. Wij sporen de leidsters van de zustershulpvereniging aan erop toe te zien dat zij bij de functies in de zustershulpvereniging deze zusters vooral niet over 't hoofd zien en dat de lessen en programma's ook in hun behoeften voorzien. Wij hopen dat echtgenoten, huisonderwijzers en huisbezoeksters hen bij hun veeleisende taak zullen bemoedigen en steunen, want wij weten dat zij, ondanks hun extra belasting als werkende moeder, nog steeds de geestelijke steun moeten verschaffen waar kinderen zo'n behoefte aan hebben. Naast de voor de hand liggende lichamelijke behoeften van een kind, zijn er andere aspecten van zijn leven die niet mogen worden verwaarloosd, ook al heeft de moeder er nog ander werk bij.

De werkende moeder van kleine kinderen wordt met problemen van velerlei aard geconfronteerd. In de eerste plaats

moet zij iemand vinden die goed voor haar kinderen zal zorgen. Vervolgens moet zij bepalen wat te doen in geval van nood, zoals wanneer een kind iets overkomt of ziek wordt. In die buitengewone omstandigheden zal zij moeten vertrouwen op de hulp van, bijvoorbeeld, een begrijpende werkgever, een familielid, een buurvrouw of een leerkracht.

Wij zien dat de meeste werkende moeders hun tijd organiseren door vooruit te plannen, boodschappen te doen, roosters te maken en de huishoudelijke taken onder alle gezinsleden verdelen. Zij beseffen hoe belangrijk het is goed uitgebalanceerde maaltijden op tafel te brengen en te zorgen voor een plezierige sfeer aan tafel, ook al is het verleidelijk ergens iets kant-en-klaar te gaan halen en er restaurants zijn die inspelen op de behoefte van werkende moeders door meeneemaaltijden te verschaffen als een eenvoudiger oplossing dan zelf te moeten koken.

Wij zijn ons er echter terdege van bewust, dat de werkelijke moeilijkheden voor veel werkende moeders liggen in hun verantwoordelijkheid om hun kinderen door perioden vol met vragen en beslissingen en door perioden van onrust en verwarring heen te loodsen, wetende dat zij in staat zijn de onuitgedrukte behoeften van hun kinderen aan te voelen, alsmede de moeilijkheden waarvan jonge mensen zich geenszins zelf bewust zijn, vanwege hun gebrek aan ervaring. De moeder zal misschien niet altijd in de buurt zijn op momenten dat haar kind haar 't hardst nodig schijnt te hebben. Wij zien echter dat veel werkende moeders iedere kans om bij hun kinderen te zijn benutten, dat zij met hen meewerken in huis; dat zij, wanneer het te pas komt, samen gaan

winkelen, samen plannen maken en zich samen ontspannen; of dat zij er weleens voor zorgen zomaar in hetzelfde vertrek te vertoeven, zodat de kinderen het gevoel hebben iemand bij zich te hebben die van hen houdt.

Het kan voor een werkende moeder verleidelijk zijn om steeds bijzondere uitjes en activiteiten te plannen als zij in de gelegenheid is samen met haar kinderen te zijn. Velen beseffen echter dat hierin het gevaar schuilt dat altijd samen iets leuks doen kinderen een vervormd beeld van het leven geeft. Het is belangrijk dat kinderen de noodzaak voor een evenwicht tussen werk en ontspanning gaan begrijpen. Zij moeten weten dat

bijzondere gebeurtenissen veel zinvoller zijn wanneer er een dagelijkse gang van zaken bestaat en wanneer opgedragen taken zijn afgemaakt.

Een zekere grootmoeder leerde haar kleinkinderen dit feit onder ogen zien. Wanneer zij bij haar kwamen, zorgde zij ervoor werkjes te hebben die zij samen konden doen; daarna deden zij een spelletje. Nog een klusje werd door weer een spelletje gevolgd. Zo leerden de kinderen, zoals zij ook had gehoopt, het verband tussen werk en ontspanning en hoe prettig het is zich te ontspannen wanneer het werk is gedaan.

Ook het schoolwerk, of het oefenen ter ontwikkeling van muzikale of andere talenten, kan een onderdeel worden van de dagelijkse routine. Een moeder die streeft naar succes, kan haar kinderen bijbrengen welke prijs er voor succes moet worden betaald door, wanneer dat nodig blijkt, met hen te werken en hen zo te helpen ergens in uit te munten. Een moeder kan een beslissende rol spelen bij het succes van een kind. Zij kan hem steunen door erop toe te zien dat opdrachten goed en op tijd worden nagekomen. Zij kan een kind helpen de vruchten te oogsten van aanhoudende inspanning.

Ook als een werkende moeder niet het full-time voorbeeld kan zijn dat zij had kunnen zijn als zij niet hoefde te werken, kan zij haar kinderen de zelfdiscipline aanleren die voortvloeit uit het nakomen van de dagelijkse taken en hen daarna het prettige gevoel laten ervaren dat volgt op het ontvangen van een complimentje voor werk dat goed is verricht. Een moeder moet overwegen wat het wezenlijke doel van het leven is. Leo Rosten, schrijver en hoogleraar, heeft een uitspraak gedaan waarin ons een

aantal doelen ter overdenking zijn gegeven:

„Waar is het ons ooit beloofd dat het leven op aarde ooit eenvoudig zou zijn, vrij van strijd en onzekerheid, zonder smart en verwondering en pijn? . . .

Het doel van het leven is om iets te *betekenen*, om produktief te zijn, om het wat uit te laten maken dat u überhaupt heeft geleefd. Geluk, in de oude, edele zin van het woord, betekent zelfverwezenlijking, en wordt geschonken aan hen die de talenten die God hun heeft gegeven, ten volle gebruiken.”

Hij vervolgt: „Voor mij ligt geluk in het verruimen van de vermogens van de geest en het hart tot de uiterste grenzen waartoe wij in staat zijn.” (*This Week Magazine* van januari 1963, blz. 2.)

Een vrouw die moet werken om te voorzien in de behoeften van haar kinderen, behoort het wezenlijke doel van het leven te leren kennen, de Heer te leren kennen en zijn liefde en leiding te voelen. Daarna kan zij haar kinderen helpen Hem te leren kennen en zich geborgen te gaan voelen in de liefde van onze Hemelse Vader.

Een vrouw die tot dit inzicht was gekomen schreef:

„Onmiddellijk na mijn scheiding nam ik mij voor mijn kinderen van alles het *allerbeste* te geven (. . .) Ik zou goed in hun levensonderhoud voorzien . . . Ik zou op iedere manier hun vader vervangen. Ik zou met ze gaan picknicken, een hut voor ze bouwen in een boom, en baseball met ze spelen. Ik zou niet toestaan dat zij onder onze scheiding leden.

Ik bakte, naaide, rende, speelde, deed mee aan worstelwedstrijden. Ik boende, streek en had 't druk met zowel vader als moeder voor hen te zijn.

Op een avond zette ik ze alle drie samen in bad en maakte intussen een klusje af. Toen ik terugkwam, waste ik de jongste, spoelde hem af, tilde hem uit bad en zette hem op de mat terwijl ik hem in een handdoek wikkelde. Daarna droeg ik hem naar de slaapkamer om zijn pyjama aan te doen en hem in zijn bedje te stoppen. Ik herhaalde deze handelingen met zijn broertje en vervolgens met zijn zusje.

Terwijl ik mij over hen heen boog voor een nachtzoen, zei mijn oudste zoon: „Mam, zing alsjeblieft een liedje voor ons.”

„Welk liedje?” vroeg ik.

„„Rudolph”!” zei de jongste gelijk.

„Nee, hoor, „Johnny Appleseed,”” zei z'n broertje.

Toen zei hun grote zusje: „Zing „Sta Awake”, mam.”

„Ik heb 't al door – als ik blijf om één liedje te zingen, moet ik een uur lang zingen en dat kan ik me niet permitteren. Welterusten dus.” Ik deed het licht uit.

„Mam, alsjeblieft, zing één liedje voor ons. Jij mag zelf kiezen.”

„We moeten nog bidden, mam.”

Resoluut antwoordde ik: „Ik heb welterusten gezegd en daar blijft 't bij.”

Terwijl ik terugliep naar de badkamer om op te ruimen, dacht ik hoe dankbaar zij eens zouden zijn wanneer zij oud genoeg waren om in te zien hoeveel ik voor hen had gedaan!

Toen ik de badkamer binnenliep zag ik iets waardoor ik plotseling stokstijf bleef staan: daar op de badmat waren drie volmaakte stellen vochtige voetafdrukken. Heel even meende ik in die voetafdrukken de geesten te zien staan van die kostbare kinderen die ik net onder de dekens had gestopt. Op dat ogenblik begreep ik dat ik een dwaas beleid

volgde. Ik had het zo druk met het voorzien in de behoeften van hun aardse lichaam, dat ik bezig was hun geest te verwaarlozen. Toen besepte ik dat het mijn heilige plicht was beide te voeden. Als ik hen volgens de laatste mode zou kleden en hun alles zou geven wat geld maar verschaffen kon, maar tekort zou schieten op het gebied van hun geestelijke behoeften, zou ik geen behoorlijke rekenschap kunnen afleggen van mijn ontzagwekkende verantwoordelijkheid als hun moeder.

Verootmoedigd ging ik terug naar de slaapkamer. Samen knielden wij neer om te bidden, waarna wij alle vier op het grote jongensbed klommen en het ene liedje na het andere zongen, totdat ik als enige nog wakker was om te zingen.” De moeders in de kerk kunnen in de zustershulpvereniging programma’s vinden die hen zullen helpen voorzien in

„Een vrouw die moet werken om te voorzien in de behoeften van haar kinderen, behoort het wezenlijke doel van het leven te leren kennen, de Heer te leren kennen en zijn liefde en leiding te voelen.”

de vele behoeften van hun kinderen – niet alleen wat betreft hun gezondheid en veiligheid, hun voeding en kleding, hun sociale en gevoelsmatige behoeften, maar ook wat betreft hun geestelijke

groei en het opbouwen van goede gezinsbanden die ook na dit leven stand zullen houden.

Er is een overvloed van getuigenissen aangaande de buitengewone prestaties van alleenstaande ouders. Wij zijn ervan overtuigd dat de Heer zulke vrouwen in ’t bijzonder indachtig is en dat zij er in kunnen slagen, hoewel hun taak ongewone moeilijkheden met zich brengt. Maar ook zij moeten hun beslissingen nemen in het licht van de beginselen en doelstellingen van de Heer en van dat geloof dat inderdaad hoopt op dingen die waar zijn.

Met behulp van de Heer zal gezinnen de kracht worden gegeven om datgene te doen wat zij moeten doen om samen te werken en daarbij iedere vaardigheid aan te wenden om het gezin te organiseren en om verstandig te leven, ten einde de doelen die zij zich hebben gesteld te bereiken. Jonge kinderen reageren vlug op werkelijke noodzaak en zijn in staat met één of beide ouders samen te werken om er een goed gezin van te maken.

Van alle scheppingen van God zijn mannen en vrouwen degenen die moeten worden zoals Hij is. Wij zijn zijn kinderen. Hij heeft ons een plan, een model, gegeven, alsmede leringen die ons zullen helpen zijn eigenschappen te verwerven. Wij kunnen leren zoals Hij te worden naarmate wij zijn methoden gebruiken om onze kinderen te onderwijzen; zorgen voor regelmatig contact met hen; luisteren, leiden, aansporen; voortdurend over hen waken; beschermen maar niet manipuleren; hen toestaan door ervaring te leren; hen zo corrigeren dat zij leren gehoorzamen, niet omdat wij dat willen, maar omdat zij geleerd hebben het goede te doen ten einde in wijsheid toe te nemen.

Wij kunnen zelf de koers van ons leven bepalen en, tot op zekere hoogte, reeds bij het begin het eind vaststellen, door te bouwen op door God gegeven beginse- len die voeren tot de veiligheid van de waarheid.

Wij kunnen ernaar streven een voor- beeld van rechtschapenheid te zijn. Kin- deren leren wat het leven is door waar te nemen en zelf te doen.

Wanneer een moeder zorgt voor een voorbeeld van vreugde, is de wereld van haar kinderen blij. Wanneer zij verstan- dige keuzen doet, brengt zij hun onder- scheidingsvermogen bij en voorziet zij haar gezin van de verfijnde eigenschap die zo'n belangrijke rol speelt bij voor- uitgang die de moeite waard is. Wanneer zij van de Heiland leert liefhebben zoals Hij liefheeft, kan zij dit soort onbaat- zuchtige zorg aan de dag leggen waar- door haar gezin gezegend wordt en haar kinderen tegelijkertijd te zien krijgen hoe men lief moet hebben. Zoals ons in de Schriften wordt gezegd, door te arbeiden „met al (onze) lichaamskracht en met de bekwaamheid van (onze) ganse ziel”, kunnen wij gemoedsrust hebben en kun- nen wij onze „kinderen eveneens leren te bidden en opecht voor de Here te wandelen.” (Woorden van Mormon 1:18; Leer en Verbonden 68:28.)

Moeders hebben de bijzondere moge- lijkheid om kinderen in de wereld te brengen; zij kunnen daarnaast een be- langrijke rol spelen bij het verwezenlij- ken van hun welslagen en hun geluk naarmate zij hen voorbereiden op het eeuwige leven.

De economische omstandigheden van deze tijd leveren voor vrouwen en hun gezinnen problemen op die veelomvat- tend zijn en verreikende gevolgen heb- ben. Een vrouw kan oplossingen vinden

naarmate zij de behoefte onderkent waarin alleen zij inziet welke rol zij moet spelen om haar kinderen te laten worden zoals Christus. En naarmate zij zich door de Geest laat leiden, zal haar weg haar duidelijk worden gemaakt. Het kan zijn dat een echtgenote gedwongen is te helpen bij het vergroten van de inkom- sten van het gezin. Wij hebben dienaar- gaande aanwijzingen ontvangen. Presi- dent Kimball heeft gezegd:

„Sommige vrouwen moeten, wegens omstandigheden die zij niet in de hand hebben, uit werken gaan. Wij begrijpen dat. Maak, echter, niet de fout u te begeven in werkzaamheden op het twee- de plan die u uw eeuwige opdracht, zoals (. . .) het opvoeden van de geestelijke kinderen van onze Vader in de hemel, doen verwaarlozen. Bid zorgvuldig over al uw beslissingen.” („De rol van recht- schapen vrouwen,” *De Ster* van mei 1980, blz. 176-177.)

In „A Little Parable for Mothers” van Temple Bailey, werd een jonge moeder, die aan het begin stond van haar levens- pad, verteld dat de weg niet gemakkelijk zou zijn, maar dat het eind beter zou zijn dan het begin. Zij leerde haar kinderen dat het leven goed was. Zij gaf hun moed en kracht. En zij slaagde er tenslotte ook in hun te leren om hoger te kijken dan de wolken die de donkere schaduwen in dit leven brengen, en de heerlijkheid van God te zien. Nu zij wisten hoe zij hun Hemelse Vader door de duisternis heen konden vinden en in het licht van zijn heerlijkheid leefden, waren haar kinde- ren in staat alleen te wandelen. Moeders reis was voorbij, maar het eind was beter dan het begin vanwege hetgeen zij haar kinderen had kunnen leren. (Getypt manuscript, afdeling kerkgeschiedenis, Salt Lake City.)

Uiteindelijk zult u het zijn, u, die zulke geweldige moeders bent, u, die uw gezin op de eerste plaats stelt, die ieder kind heeft geholpen de aanvaarding van uw liefde en de liefde van onze Vader in de hemel te gaan voelen en de waarheid van

het evangelie te kennen door het getuigenis van uw eigen leven. Eens bent u het wier kinderen opstaan en u gelukkig prijzen (zie Spreuken 31:28). Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Arbeidsproblemen in de jaren tachtig

*Ouderling J. Thomas Fyans
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

In een tijd waarin kranten en tijdschriften de sombere situatie van onze economie belichten, doen wij er goed aan te denken aan de raad die ons de afgelopen jaren als kerk is voorgehouden. Die raad omvat zaken als een jaarvoorraad voedsel aanleggen, schulden vermijden en zich op een taak in de maatschappij voorbereiden. Het opvolgen van deze raad is voor velen, die het afgelopen jaar zonder werk kwamen te zitten, de financiële redding geweest.

De Heer heeft ons geboden dat wij ons op onszelf kunnen verlaten, om aldus onze onafhankelijkheid te handhaven. Hij heeft gezegd:

„Ziet, dit is de voorbereiding, waarmede Ik u voorbereid, en de grondslag, en het voorbeeld, dat Ik u geef, waardoor gij de geboden moogt volbrengen, die u zijn gegeven; opdat door Mijn voorzienigheid de kerk onafhankelijk moge staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld, ondanks de moeilijkheden, die voor u zullen komen.” (Leer en Verbonden 78:13-14.)

Hoe kunnen wij onafhankelijk staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld? In 1946 uitte ouderling Albert E. Bowen enkele gedachten over bovenstaande tekst die een bekende snaar in mijn hart raakten. Hij zei:

„De enige manier waarop de kerk onafhankelijk kan zijn, is haar leden onafhankelijk te doen zijn. Het is niet mogelijk zich een onafhankelijke kerk voor te stellen die uit afhankelijke leden bestaat – leden die verplichtingen hebben waar zij niet onderuit komen en die ze afhankelijk maken. De Heer verlangt van zijn volk dat het vrij is van beperkingen, onverschillig of deze van buitenaf of door hun geweten worden opgelegd. Het is onmogelijk dat ongeacht wie of welk volk dan ook bij de gratie van aalmoezen kan leven – op anderen kan steunen voor bestaansmiddelen en tegelijkertijd vrij kan zijn op het gebied van denken en handelingen. Het ontbreekt in de geschiedenis aan dergelijke voorbeelden. Daarom acht de kerk het van belang dat de leden, die daartoe lichamelijk en geestelijk in staat zijn, overeenkomstig hun mogelijkheden werk leveren voor de hulp die zij ontvangen. Daarom is de kerk niet tevreden met welk systeem dan ook dat de mensen blijvend afhankelijk maakt, in tegenstelling daarmee meent de kerk dat de ware functie en het ware doel van geven zijn: de mensen naar een uitgangspunt brengen waar zij zichzelf kunnen bedruipen en dus onafhankelijk zijn.

Aarzeling om de fundamentele beginselen van de welzijnszorg tot deze voorheen ongedachte toepassing uit te breiden doet zich voor. Ongetwijfeld spruit dit voort uit een natuurlijke menselijke weerzin om afstand te doen van een ogenschijnlijk voordeel dat men kon pakken en kosteloos leek, hoewel dat laatste misleidend is, daar niemand ooit iets voor niets krijgt, de ontvanger betaalt altijd; als het niet in geld is, is het wel in de vorm van het verlies van een onschatbaar recht of een onschatbare

vrijheid.” (Albert E. Bowen, *The Church Welfare Plan*, (Gospel Doctrine Manual, 1946), blz. 77.)

De kerk kan nooit onafhankelijker zijn dan de gezamenlijke onafhankelijkheid van haar individuele leden. Wij vrezen dat sommigen de bedoeling van het welzijnsprogramma van de kerk verkeerd begrijpen en zich laten verleiden tot een verkeerd gevoel van veiligheid dat hen ertoe brengt zich minder in te spannen voor hun zelfstandigheid. Het is voor de kerk financieel onmogelijk en het is ook geen gezond beginsel om alle benodigde fondsen te vergaren om de kerkleden te verzorgen die lichamelijk wel tot werken in staat zijn. Alle inspanningen van het welzijnsprogramma zijn erop gericht de mensen te helpen zelfstandig te worden. De uitzondering hierop wordt natuurlijk gevormd door degenen die niet in staat zijn voor zichzelf te zorgen. Het programma voorziet in een korte, tijdelijke haven om voor de lichamelijk gezonden voor de storm te schuilen en is niet bedoeld als blijvende thuishaven. Het welzijnsprogramma van de kerk is geen garantie van de onafhankelijkheid van de kerk, maar een middel om mensen onafhankelijk te maken. Wil de kerk als organisatie onafhankelijk zijn, dan zou zij in feite de economische toestand van elk lid moeten verdubbelen. Dit is noch praktisch haalbaar, noch verstandig. Wij hebben allemaal geleerd dat een afhankelijkheid van de regering niet goed is. Afhankelijkheid van de kerk is evenmin goed – dat beginsel is even fundamenteel als de vrije wil.

Om onafhankelijk te worden, moeten de leden kunnen werken. De hedendaagse economie is niet bevorderlijk als het erom gaat gemakkelijk een baan te

krijgen. Hier volgen enkele problemen waarmee we te kampen hebben:

Door de financiële toestand is de huizenmarkt ineengestort, de hypotheekrente is hoog.

De financiële situatie veroorzaakt stagnatie in de verkoop van auto's, waardoor fabrikanten van auto's in moeilijkheden komen. Het gevolg hiervan is een toename van werkloosheid, terwijl de economen voorspellen dat deze nog zal toenemen alvorens er verbetering in komt.

De werkloosheid in de Verenigde Staten ligt rond 9 percent, in Canada 8,6 percent en in West-Europa 9 percent. In andere gebieden, zoals Zuid-Amerika, lopen enorme aantallen mensen zonder werk.

Deze woelige verschijnselen op economisch terrein behoeven kerkleden die hebben geluisterd, niet te overvallen. Deze verschijnselen behoeven evenmin het einde te betekenen voor hen die de raad opvolgden. De Schriften vertellen ons dat dit en nog veel meer te verwach-

Het kerkelijk systeem van vacatureinformatie kan helpen bij het zoeken naar lonend werk, met raad bijstaan en de ouders helpen hun gezinsleden te adviseren.

ten was, tegelijkertijd fluisteren zij: „Zwijg, wees still!” (Marcus 4:39.) „Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.” (Leer en Verbonden 38:30.) En „dit alles (zal) u ondervinding (. . .)

geven, en voor uw welzijn (. . .) wezen”. (Leer en Verbonden 122:7.)

Laten wij ons daarom in deze recessie verheugen over het herstelde evangelie dat ons de problemen waarmee wij worden geconfronteerd in de juiste verhouding laat zien. Laat de moeilijke tijden ons aanzetten bij onszelf te rade te gaan – en dat te laten volgen door een verbeterde geestelijke instelling. Wij dienen gevoeliger te zijn voor onze naasten die er misschien meer door aangepakt worden dan wijzelf en elkaar in deze moeilijke momenten helpen. Wij behoren deze problemen als volk het hoofd te bieden en erdoor te groeien. Wij moeten optimistisch voorwaarts blijven gaan en niet het slachtoffer worden van een negatieve, droefgeestige houding.

Verder zou ik graag iets zeggen over een programma dat bij onze strijd om het hoofd te bieden aan onze hedendaagse problemen van veel belang kan zijn. Ik spreek over het kerkelijk systeem van vacatureinformatie. Dit is geen nieuw programma, maar het wordt – zoals zo vaak het geval is – niet gewaardeerd of begrepen tot de tijd waarin het dringend nodig is.

In de verschillende raden van de kerk zult u hierover onderricht ontvangen. De bedoeling van het kerkelijk systeem van vacatureinformatie is: (1) individuele hulp bieden bij het zoeken naar lonend werk door snel inlichtingen over banen uit te wisselen met leden die elders wonen; (2) voorzien in advies en betere gelegenheden voor leden die verbetering van baan of rehabilitatie nastreven; (3) de ouders via de priesterschapsquorums en de zustershulpsvereniging helpen hun gezinsleden te adviseren over beroepsplanning.

Om deze inspanningen te bundelen wor-

Ouderling Yoshihiko Kikuchi van het Eerste Quorum der Zeventig en een conferentiebezoeker.

den er op ring- en wijkniveau arbeidsadviseurs geroepen. Er moet zorgvuldig worden gewikt en gewogen bij het kiezen van arbeidsadviseurs. U, bisschoppen, weet hoeveel tijd en energie er gaat zitten in het oplossen van problemen die direct dan wel indirect verwant zijn aan werkloosheid. Laat deze arbeidsadviseur u helpen bij het oplossen van een deel van deze problemen. Wij moedigen alle ringen en wijken aan om in de nabije toekomst bekwame arbeidsadviseurs te roepen.

Op verzoek van de plaatselijke priesterschapsleiders en na goedkeuring van de uitvoerend bestuurder en het algemeen comité welzijnszorg kan er een arbeidscentrum worden ingesteld. De doelen van deze arbeidscentra zijn: (1) het

coördineren van de arbeidsplaatsen; (2) het inschrijven van hen die zich aanmelden en die niet op wijkniveau geplaatst kunnen worden; (3) op uitnodiging van de priesterschapsleiders arbeidsadviseurs op ring- en wijkniveau opleiden; en (4) de arbeidsplaatsen in het bedrijfsleven coördineren.

Laten wij er de nadruk op leggen dat het welslagen van een dergelijk programma afhankelijk is van de leden zelf. Landelijke studies tonen aan dat in 80 percent van alle open plaatsen op de arbeidsmarkt wordt voorzien doordat het nieuws van mond tot mond gaat, in de andere 20 percent wordt dus voorzien door arbeidsbureaus of advertenties. Als 10 percent van onze leden werkloos is, heeft 90 percent van onze leden werk.

Via de kerkleden met werk komen de open plaatsen het eerst aan het licht. Wij dringen er bij u allen op aan om uit te kijken naar open plaatsen die mogelijk kunnen worden opgevuld door werkloze leden uit uw wijk. In deze tijd van grote arbeidsschaarste is assistentie door de priesterschap uiterst belangrijk.

Laten wij de macht van onze positie niet onderschatten. In hun contacten met het bedrijfsleven hebben arbeidsbureaus ontdekt dat de leden van de kerk als werknemer gewoonlijk een goede reputatie hebben. Een lid dat het geleerde in praktijk brengt is inderdaad een ideale werknemer. In tijden van grote werkloosheid kunnen werkgevers hun eisen aan de werknemers hoog opvoeren. Wij vinden dat onze leden goede kandidaten zijn voor het beperkte aantal banen dat er nu beschikbaar is.

Wij moedigen de quorumleden aan om samen te werken met hen die werkloos zijn en ze te helpen aan de vaardigheden die zij bij het zoeken naar werk nodig hebben. Veel mensen die werkloos zijn, zijn dat nu voor het eerst. Ze hebben misschien hulp nodig bij het schrijven

van een behoorlijke samenvatting van hun arbeidservaring en bij het voeren van een sollicitatiegesprek. De adviseurs in quorums kunnen veel doen om de leden te helpen de juiste sollicitatietechnieken aan te leren. Een volgend terrein waarop quorums en arbeidsadviseurs hulp kunnen bieden is het zoeken naar een baan voor iemand die meer in zijn mars heeft dan er in zijn huidige baan van hem verlangd wordt. Veel leden die wel een baan hebben zijn constant bang om op straat te worden gezet; anderen hebben werk dat ze niet bevredigt. Vandaar het bijkomende doel van dit programma: een baan zoeken die beter past.

Wij raden de bisschoppen aan in de wijk arbeidsadviseurs te roepen om tijdelijke banen voor werklozen en anderen die geholpen worden te coördineren. Wij kunnen veel meer doen als het erom gaat mensen een gelegenheid te bieden om te werken voor hetgeen zij ontvangen, terwijl zij tijdelijk werkloos zijn.

Dit programma is er één dat in de meeste landen toegepast kan worden. Natuurlijk dient er niets gedaan te worden dat in strijd is met de landswetten. Wij vinden dat een tewerkstellingsprogramma veel te bieden heeft als wij voor ogen houden hoe de huidige economische toestand is en dat wij onafhankelijk willen blijven. Niemand kan de afbraak aanzien die plaatsvindt in de geest van een werkloze, zonder ernaar te verlangen iets te doen om hem te helpen. Het is niet alleen wenselijk om de wanhoop van de mens te verlichten, maar ook om de oorzaak ervan, indien mogelijk, te voorkomen danwel weg te nemen. Er *kan* vooruitgang geboekt worden als de talenten, de tijd en de hulpbronnen van velen uitgebreid worden ingeschakeld. Het kerke-

lijk systeem van vacatureinformatie stelt de 90 percent van de kerkleden met werk in staat om die andere 10 percent zonder te helpen.

Mogen wij zijn toegewijd aan en betrok-

ken bij de hedendaagse reactie op het gebod van de Heiland: Hebt elkander lief, gelijk Ik u liefgehad heb (zie Johannes 13:34). Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het evangelie — de basis voor onze carrière

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Er is een steeds terugkerend thema in de openbaringen, het heeft met leren te maken. En, vanaf de begintijd hebben de kerkleiders ons geadviseerd alle opleiding te volgen die wij kunnen krijgen om ons voor te bereiden op onze loopbaan en deze te bevorderen. Bijvoorbeeld:

„(Gij) moet (. . .) ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door *studie* alsmede door *geloof*.” (Leer en Verbonden 88:118; cursivering toegevoegd. Zie ook Leer en Verbonden 90:15; 109:7.)

Het leren moet samengaan met geloof en, leren wij uit het Boek van Mormon,

„geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert”. (2 Nephi 9:29.)

Er is echter één overweging waaraan wij bij het begin van een gesprek over banen en loopbanen niet voorbij mogen gaan; daar wij deze als uiterst belangrijk beschouwen. Deze luidt:

Kleiner nooit iemand, ook jezelf niet, noem iemand nooit een mislukkeling, ook jezelf niet, omdat je inkomen bescheiden is. Kijk nooit neer op degenen die op plaatsen werken waar zij minder verdienen. Er kleeft waardigheid aan elke eerlijke baan. Gebruik nimmer de term *slavenwerk* voor enig werk dat de

wereld of de mensen die er leven verbeterd.

Geen enkel eerlijk werk is een schande en het geloofsbeginsel dat de Heer aan leren heeft gekoppeld is veel meer waard dan de technieken van de mens.

Velen hebben in dit leven te kampen met een gering inkomen, en zijn door een fatsoenlijke levenswandel tot de ontdekking gekomen wat de volgende tekst betekent: „Wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.” (Matteüs 23:11; zie ook de Leer en Verbonden 50:26.)

Hoewel *scholing* en *opleiding* over het algemeen samengaan, zijn er vormen van wijsheid die gewoonlijk niet in de leslokalen onderwezen worden.

Om te beginnen wil ik dit aantonen met het verslag uit het Oude Testament over Naäman die als legeroverste van Aram zijn land de overwinning had geschonken. Hij werd melaats en de koning van Aram vreesde dat hij zou sterven.

Een jong meisje uit Israël dat de slavin was van de vrouw van Naäman, sprak over de profeten in Israël die de macht hadden om te genezen.

De koning van Aram stuurde een boodschap aan de koning van Israël, waarin hij stelde: „Ik zend mijn dienaar Naäman tot u, opdat gij hem verlost van zijn melaatsheid.” De koning van Israël verdacht hem ervan een reden tot oorlog te zoeken en zei: „Hij zoekt een voorwendsel tegen mij . . . Ben ik God, om te kunnen doden en levend maken, dat deze man een boodschap tot mij zendt om een man van zijn melaatsheid te verlossen?”

Elisa hoorde over de ernstige zorgen van de koning en zond hem de volgende boodschap: „Laat hij toch tot mij komen.” Elisa zou Naäman genezen en hij zei erbij waarom: „Opdat hij wete, dat er een profeet in Israël is.”

Toen Naäman voor de deur stond, zond Elisa hem een bode met de opdracht: „Ga heen en baad u zevenmaal in de Jordaan, (. . .) en gij zult rein zijn.” Naäman was boos. Er waren genoeg rivieren in Aram en hij vond dat die even goed waren als de Jordaan. Hij had verwacht dat Elisa één of andere indrukwekkende ceremonie zou uitvoeren zoals zijn hand boven de plek heen en weer bewegen en hij „ging heen in grimmigheid”.

Maar één van zijn dienstknechten (er schijnen altijd dienstknechten te moeten zijn) bestrafte de legeroverste moedig met de woorden: „Had de profeet u iets

moeilijks opgedragen, zoudt gij het dan niet doen?"

Door de woorden van zijn dienstknecht nederig geworden ging Naäman heen en „dompelde zich zevenmaal onder in de Jordaan, naar het woord van de man Gods; (. .) en hij was rein.” (2 Koningen 5:1-14; cursivering toegevoegd.)

De menselijke natuur is in de loop van de jaren niet veranderd. Zelfs nu nog verwachten enkelen van ons verzoeken te krijgen om „iets moeilijks” te doen om de zegeningen van God te ontvangen. Wanneer wij gewone raad krijgen over gewone zaken, zijn we teleurgesteld en gaan heen, net als Naäman.

Laat mij u een hedendaags voorbeeld geven. President Kimball is nu acht jaar president van de kerk. In bijna elke conferentietoespraak heeft hij tenminste één zin gebruikt om ons aan te moedigen onze eigendommen te reinigen, te verven en te repareren. Velen van ons hebben zich weinig aan die raad gelegen laten liggen.

Waarom zou een profeet ons zo iets vertellen? Heeft hij geen grootse profetieën voor ons?

Is dat dan geen vorm van profetie? Hij heeft het immers keer op keer tegen ons gezegd: „Zorg goed voor je stoffelijke bezit, want er komt een dag waarop het moeilijk, zo niet onmogelijk, zal zijn om ze te vervangen.”

Er is al sprake van vervulling. Er zijn gezinnen die zich destijds een huis hadden kunnen permitteren, die zich nu wanhopig afvragen of zij er wel ooit één zullen krijgen.

Om één of andere reden verwachten wij, vooral in welzijnsvergaderingen, enkele onheilspellende uitspraken over naderend onheil. In plaats daarvan krijgen we de rustige raad over gewone zaken,

die ons in tijden van grote tegenspoed zal beschermen, mits zij opgevolgd wordt.

De profeet Alma heeft gezegd: „Door kleine en eenvoudige dingen (worden) grote dingen (. .) teweeggebracht; en kleine middelen beschamen in vele gevallen de wijzen.” (Alma 37:6.)

Welnu, dit alles diende om u erop voor te bereiden dat de raad die ik u ga geven heel gewoontjes lijkt en voor sommigen zelfs onbeduidend. Zij is echter in overeenstemming met de leerstellingen en beginselen die het Eerste Presidium heeft afgekondigd toen het welzijnsprogramma werd ingeleid:

Het hoofddoel was om zo mogelijk een systeem in werking te stellen, waardoor de vloek van ledigheid zou worden tenietgedaan, het kwaad van steuntrekken verbannen, en zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect weer onder onze leden gevestigd mochten worden. Het is het doel van de kerk de mensen te helpen zichzelf te bedruipen. Werk moet als het leidend beginsel in het leven van de leden der kerk zijn ereplaats herkrijgen. (Heber J. Grant, *Handboek welzijnszorg*, blz. 1.)

De nadruk op het kunnen voorzien in eigen behoeften wijst op iets dat met opleiding te maken heeft. Wij kunnen niet verwachten dat de kerk de opleiding van ons op zich neemt.

Eén van de vragen die de algemene autoriteiten bij hun bezoeken dikwijls te horen krijgen, begint zo: „Waarom heeft de kerk niet . . .?” En dan volgt de beschrijving van één of ander nuttig project dat, als het zou slagen, de kerk een goede naam zou geven en een zegen voor velen zou zijn.

Bijvoorbeeld, waarom sticht de kerk geen scholen om de leden meer financiële zekerheid te bieden?

Jaren geleden stond ik in mijn tuin hout voor te bereiden voor een afrastering. Er kwam een jongeman een bestelling afleveren. Hij was pas teruggekeerd van een dienstplicht overzee. Hij had met zijn leeftijd gesmokkeld en de school voortijdig verlaten om bij de marine te kunnen komen. Toen ik hem naar zijn toekomstplannen vroeg, wist hij niets te vertellen. Er waren weinig banen; hij had geen vaardigheden aan te bieden.

Ik gaf hem de raad terug te gaan naar de middelbare school en ervoor te zorgen dat hij een diploma kreeg. Hij dacht dat hij dat niet kon; hij was er nu te oud voor. „Als je dat doet,” hield ik hem voor, „zal je waarschijnlijk nergens precies op te plaats zijn. De andere leerlingen zullen je ‚ouwe heer’ of ‚opa’ noemen. Maar als je een vijand in oorlogsomstandigheden aan kunt, ben je zeker moedig genoeg om dat door te maken.”

De les is als volgt: Ik heb, zittend op een blok hout in mijn voortuin maar tien minuten met hem gepraat. Ik heb geen school voor hem gebouwd en ook de kerk niet gevraagd er één te bouwen. Ik heb zijn lesgeld niet betaald en zijn lessen niet voorbereid. Wat hij nodig had was iemand die hem de richting wees, wat raad gaf, hem aanspoorde en wat inzicht gaf. In dit geval nam hij de raad aan, hij ging terug naar de schoolbanken. Nu heeft hij een gezin en een baan.

Het enige wat ik gedaan heb is wat inzicht en aansporing geven. Er zijn geen extra kerkfondsen nodig om dat te doen. Het hoort onder de verantwoordelijkheid van elke priesterschapsleider de leden raad te geven op het gebied van hun loopbaan. Wij moeten de mensen helpen *zichzelf te bedruipen*.

Enkele jaren ontworstelde een zeker

land zich aan een lange periode van politieke en economische strubbelingen, en was er behoefte aan ervaren arbeidskrachten. Enkele van onze plaatselijke leiders voelden deze behoeften aan en

„Wij moeten de mensen helpen zichzelf te leren bedruipen en ze het inzicht en de motivatie daartoe te geven.”

koesterden de gedachte in onze kerkgebouwen beroepsonderwijs te gaan geven om de broeders vakbekwaamheid bij te brengen. Zij zouden dan beter werk kunnen krijgen. Het was een heel aantrekkelijk idee.

Zij wezen erop dat het geld dat erin geïnvesteerd zou worden gerechtvaardigd was, daar deze broeders meer tiendgeld op zouden gaan brengen dan het programma zou kosten. Zij waren diep teleurgesteld toen de algemene autoriteiten hun plan verwierpen.

Verskillende punten hadden zij niet in overweging genomen. Het belangrijkste was wel dat er al vakopleidingen waren voor degenen die er *echt* op uit waren. Het bedrijfsleven en de overheid hadden cursussen om nieuwe werknemers op te leiden en ervaren werknemers vooruit te helpen.

Wat onze broeders het hardste nodig hadden was raad en aansporing om gebruik te maken van de mogelijkheden die er al geboden werden.

Wij dragen zelf de verantwoordelijkheid

om elke gelegenheid om onszelf te verbeteren op te sporen en aan te grijpen.

Er zijn echter wel enkele zaken die de kerk *moet* regelen, want dat is haar geboden. Wij moeten het evangelie prediken. Wij moeten tempels bouwen. Wij moeten de heiligen vervolmaken. Dat kunnen anderen niet voor ons doen. De vele andere goede zaken (die niet nauw aan de grote opdracht van de kerk zijn verwant) moeten genoeg nemen met een tweede plaats. Want wij hebben geen middelen genoeg om alles te doen wat waard *is* gedaan te worden.

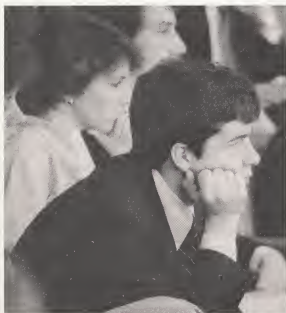
Hoewel wij niet voor iedereen scholen kunnen bouwen, is er een uiterst belangrijk facet dat de kerk wel aan onze loopbaan kan toevoegen, één dat wel nauw verwant *is* aan de opdracht van de kerk, namelijk het onderwijzen van morele normen.

Er zijn gewone deugden die onze loopbaan zelfs meer kunnen beïnvloeden dan een vakopleiding; daaronder vallen:

Onkreukbaarheid.

Betrouwbaarheid.

Hoffelijkheid.

Respect voor anderen.

Respect voor eigendommen.

Laat mij er een tweetal illustreren.

Het is waarschijnlijk dat onze kinderen en de uwe tenminste het eerste deel van hun huwelijksleven in een huurwoning doorbrengen.

Ik sprak eens een ringpresident die een groot aantal flats bezit. Hij verhuurt deze aan gezinnen met een modaal inkomen. Hij heeft ze me laten zien en daarbij beschreven hoezeer zijn eigendommen te lijden hadden, niet zozeer door gewone slijtage, maar duidelijk door vandalisme.

Een dergelijk gedrag is een heilige der laatste dagen onwaardig! Wij behoren beter te weten. Wij behoren bereid te zijn een spijker ergens in te slaan of een schroef in een scharnier te draaien als dat nodig blijkt.

Onze mensen dienen hun flat als hun eigen huis te beschouwen en deze schoon en in goede staat te houden. Heeft de profeet ons dat niet bevolen? Wanneer wij een woning verlaten, dient deze schoon te zijn en in grote lijnen klaar te staan voor de volgende huurder.

Welnu, wat dat met een loopbaan te maken heeft? U kunt zeker duidelijk het verband zien tussen ons huis en ons werk.

Jaren geleden toen mijn vader een jonge getrouwde man met een aantal kinderen was, ging hij zenuwachtig naar de bank in Brigham City (Utah) om er een lening te vragen om een zaak te beginnen. Men vroeg hem naar een onderpand. Hij had niets anders dan zijn bereidheid om te werken en wat technische aanleg.

In het gesprek dat daarop volgde en waarin het verzoek werd afgewezen vroeg de bankier zo terloops waar mijn vader woonde. „In die oude blokken-

doos op First West," kreeg hij ten antwoord. De bankier kwam daar op weg naar zijn werk dagelijks langs. Hij had gezien hoe de tuin daar opgeknapt was, zich afgevraagd wie er woonde en bewonderd wat er gebeurde.

Vader kreeg de lening om een zaak te beginnen. Dat had hij te danken aan de bloemen die moeder in de tuin van een heel eenvoudig huurhuis had geplant.

Wij hebben een groot gezin grootgebracht van een bescheiden inkomen en het ziet ernaar uit dat onze kinderen dat zelfde voorrecht krijgen. Om ze voor te bereiden, hebben we ze geleerd de gewone noodzakelijke zaakjes zelf op te knappen, dit als voorbereiding op hun loopbaan.

Wij hebben bijvoorbeeld een bepaalde hoek (soms een hoekje van een kamer in het souterrain) gereserveerd voor een werkbank, waar halfafgemaakt werk mag blijven liggen. Er kan best eens wat verf of zaagsel op de grond liggen. Ondanks de voortdurende schoonmaakcampagnes, is deze hoek doorlopend rommelig, maar dat heeft een doel.

Wij hebben nog een vaste gewoonte. Elk kerstfeest krijgen de jongens tenminste één stuk gereedschap. Als ze er oud genoeg voor zijn, krijgen ze een degelijke metalen gereedschapskist. Elke jongen heeft bij het verlaten van het ouderlijk nest zijn eigen gereedschap en wat kennis over het gebruik ervan meegenomen. Hij kan zijn auto opknappen, een spijker ergens inslaan, een schroef ergens indraaien, een stekker vervangen en het leertje van een kraan verwisselen.

De meisjes hebben op hun beurt leren koken en naaien en elk van hen heeft het huis met een eigen naaimachine verlaten. Deze opleiding is dubbel belangrijk – ten eerste kunnen zij er thuis zuiniger

door leven en bovendien vermeerderd dit hun waarde als werknemer. Naar wij hopen is hun kennis niet alleen goed, maar weten zij die ook goed te gebruiken.

Nu heb ik het gevoel dat er mensen zijn die zich er erg druk over maken dat wij onze jongens geen naaimachine en onze meisjes geen gereedschapskist hebben gegeven.

Dus haast ik me nu om u uit te leggen dat onze jongens goed genoeg kunnen koken om een zending te overleven en ook weten hoe ze een knoop moeten aanzetten. De meisjes kunnen op hun beurt het leertje van een kraan verwisselen en een spijker inslaan, beide kunnen typen en zelf een band van de auto verwisselen. Hoewel er heel veel beroepen zijn waarin zowel mannen als vrouwen het even goed doen, voel ik toch een grote bezorgdheid over de toenemende neiging van zowel mannen als vrouwen om loopbanen te kiezen die in zekere zin tegen hun natuur ingaan.

Wij hebben geprobeerd onze jongens voor te bereiden op mannelijk werk en onze meisjes op werk dat hun vrouwelijke staat waarschijnlijk met zich mee zal brengen. Ter verdediging kan ik alleen maar aanvoeren dat wij in deze kerk gewend zijn ons gezond verstand te gebruiken.

Er zijn er tegenwoordig nog maar weinig die bereid zijn om echt te werken. Wij moeten onze kinderen en onszelf aanleren om in ons werk het evenredige of zelfs iets meer te geven dan waarvoor wij betaald worden.

Er zijn er nog maar zo weinig die wat vroeger willen komen om hun spullen klaar te zetten en enkele minuten langer willen blijven om de werkbank of het bureau voor morgen op te ruimen.

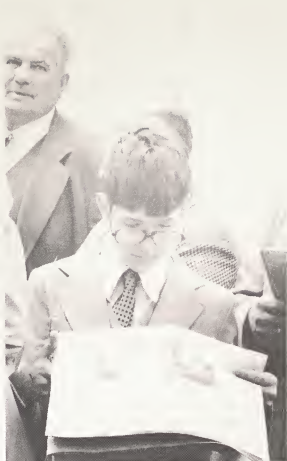
De houding die compensatie en voordelen vraagt naast de waarde van het werk is op het punt gekomen waar deze de economie van de wereld bijna vernietigt. Nu zijn echter veel werknemers tamelijk gewillig om genoeg te nemen met wat minder geld, als ze hun baan maar mogen houden. De gewilligheid om wat extra te doen, zou deze noodtoestand hebben voorkomen als die wat eerder naar buiten gekomen was.

De verantwoordelijkheden in het gezin en krappe begrotingen beletten ons soms de opleiding van onze keuze te volgen. Wij kunnen ons echter verbeteren. Het enige schoolgeld dat daaraan verbonden is, is de tijd die we ervoor moeten uittrekken, het werk dat we erin steken en het verlangen om de gewone deugden waar zoveel vraag naar is en die maar zo weinig voorhanden zijn, een deel van ons leven te maken.

Ik hoop dat u niet al te geleurgesteld bent dat ik u niets iets „moeilijks” heb opgedragen, één of andere ingewikkelde formule voor uw loopbaan heb gegeven, in plaats van de overduidelijke en overbekende zaken die zo vaak over het hoofd gezien worden.

Er is een formule voor. De Heer heeft gezegd: „Voorwaar, zeg Ik u, dat iedere man, die genoodzaakt is voor zijn eigen gezin te zorgen, dit moet doen; en hij zal geenszins zijn kroon verliezen; *en laat hij in de kerk arbeiden.*” (Leer en Verbonden 75:28; cursivering toegevoegd.)

Het evangelie van Jezus Christus is de formule om te slagen. Elk beginsel van het evangelie, heeft als het wordt nageleefd een positieve invloed op uw keuze van baan en wat u ermee bereikt. De raad om in de kerk te arbeiden is van grote waarde. Het naleven van het evangelie helpt u aan een perspectief en

een inspiratie die maken dat u zult slagen, hoe gewoon uw werk en hoe gewoon uw leven anderen mag toeschijnen.

God zegene de leden van zijn kerk, opdat zij gelukkig kunnen zijn met de omstandigheden waarin zij verkeren en dat zij, waar mogelijk, deze zullen verbeteren. Wij bidden dat God degenen zal zegenen die te kampen hebben met werkloosheid, met het verlies van hun baan of met de dreiging van dat verlies. Moge Hij ons zegenen opdat wij de beginselen vertrouwen en onkreukbaarheid, die vanaf het begin bij het evangelie hebben gehoord, tot een deel van ons leven kunnen maken, want het evangelie is waar.

Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Werk en welzijn: een historisch perspectief

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Toen de kerk zo'n vijftig jaar geleden haar welzijnsprogramma lanceerde, verklaarde president Heber J. Grant wat al door de vorige spreker is geciteerd:

Het hoofddoel was om zo mogelijk een systeem in werking te stellen, waardoor de vloek van ledigheid zou worden tenietgedaan, het kwaad van steuntrekken verbannen, en zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect weer onder onze leden gevestigd mochten worden. Het is het doel van de kerk de mensen te helpen zichzelf te bedruipen. Werk moet weer als het leidend beginsel in het leven van de leden der kerk zijn ereplaats herkrijgen. (*Handboek welzijnszorg*, blz. 1.)

We hebben dit al talloze keren gehoord, maar hebben we de boodschap goed begrepen? Bisschoppen, hebt u in uw wijk leeglopers? Zijn al uw leden zelfstandig, ijverig en zuinig en hebben ze allemaal zelfrespect? Ontvangen veel van uw leden bijstand in de vorm van een aalmoes? Helpen wij onze leden zichzelf

te bedruipen? Of zorgen we alleen maar voor onze mensen? Tot besluit, begrijpen al uw leden wat de betekenis van werk is? Als u geen volmondig ja op deze vragen kunt antwoorden, begrijpt u zeker wel waarom wij steeds op de verklaring van president Grant terugkomen.

Ik weet nog hoe mijn broer naar mij toekwam nadat hij als ringpresident was geroepen. Hij zei: „Leg me nu eens alles uit dat met het welzijnsprogramma te maken heeft.” Hij heeft me veel vragen gesteld. Na ze beantwoord te hebben, zei ik: „Je hebt toch tientallen vergaderingen bijgewoond waar ik al deze vragen heb behandeld?” Hij antwoordde: „Jazeker, ik ben ervan overtuigd dat dat waar is, maar toen was ik geen ringpresident.”

Ik geloof dat onze aandacht voor evangeliebeginselen op en neer gaat naar gelang onze levensomstandigheden veranderen. De beginselen blijven echter onveranderd, of wij ze in ons leven

toepassen of niet. De gevolgen van het *niet* toepassen van deze beginselen blijven ook gelijk.

Enkele jaren geleden heb ik een dik boek gelezen waarin de oorzaak voor de val van het Romeinse rijk besproken werden. Die val werd in grote mate veroorzaakt door het kopen van stemmen op grond van onverdiende weldaden, zoals brood en spelen. De handelwijze van de regering deed bij de mensen een verwachting en een vraag groeien die uiteindelijk alleen nog maar onder controle gehouden kon worden door de vestiging van een dictatuur. Veel van onze leden wonen in landen waar de geschiedenis zich heeft herhaald. In de Verenigde Staten taant onze hooggeachte Amerikaanse werkethiek en het kopen van stemmen op grond van onverdiende weldaden wordt gevaarlijk normaal.

In de tijd dat ik pas onder president Harold B. Lee in het welzijnsprogramma kwam werken, heb ik een aantal malen een verhaal gehoord over een man die ze maar niet aan het werk konden krijgen. Hij wenste verzorgd te worden. Hij vond dat de kerk of de regering hem een inkomen verschuldigd was, omdat hij zijn tiend en zijn belasting had betaald. Hij had niets te eten en weigerde te werken om in zijn eigen behoeften te voorzien. Uit pure wanhoop en afkeer besloot men hem dan maar naar de begraafplaats te brengen.

Iemand zei onderweg: „Dat kunnen we toch niet maken. Ik heb nog wat maïs dat zal ik hem geven.”

Ze legden dit aan de man voor en hij vroeg: „Is het panklaar?”

Hun antwoord luidde: „Nee.”

Hij zei: „Nou, rij dan maar door.”

Als het niet zo dicht bij de waarheid lag, zou het niet humoristisch zijn. Iemand

die zich zo'n houding aanmeet is niet te redden. Een land vol mannen en vrouwen met een dergelijke houding staat open voor de problemen die Rome ten val gebracht hebben. De verdrietigste dag van iemands leven is de dag waarop hij ervoor gaat zitten om een methode te berekenen om zonder zich in te spannen in leven te blijven. Eén van de vernederendste zaken die een regering kan aanhalen is het volk onderwijzen dat de staat ze een inkomen verschuldigd is.

In tegenstelling daarmee heeft de kerk sinds haar stichting haar leden aangemoedigd hun economische onafhankelijkheid te handhaven door te werken voor hetgeen zij ontvangen, en voort te brengen wat zij verteren. Ik dacht dat het zinvol zou zijn te bedenken wat de kerk sinds haar stichting heeft gedaan om de beginselen die president Grant zo goed heeft omschreven, in praktijk te brengen.

De welzijnsbeginselen van de kerk zijn er altijd al geweest. Hoewel president Grant zijn verklaring pas in 1936 aflegde, zal het u opvallen dat hij heeft gezegd dat zelfstandigheid, ijver, zuinigheid en zelfrespect *weer* onder de leden *worden gevestigd*. Let er ook op dat hij heeft gezegd dat werk een *ereplaats* is, niet zomaar een *plaats*, verdient. Als de tijd het zou toelaten konden we beginnen bij het moment waarop Adam en Eva de hof van Eden verlieten en de aardbodem om *hunnentwil* vervloekt werd (zie Genesis 3:17). Wij zouden deze beginselen kunnen volgen via de Bijbel en het Boek van Mormon. Daar onze tijd echter beperkt is, wil ik het houden op enkele voorbeelden van hetgeen in deze laatste bedeling is gedaan.

Binnen een jaar na de stichting van de kerk, had de Heer zijn economisch

systeem geopenbaard en is in Missouri in praktijk gebracht. Het eerste „welzijnsprogramma” van deze bedeling kennen wij als de verenigde orde, in dit programma wijdde iemand zijn gehele bezit aan de kerk en kreeg in ruil daarvoor hetgeen hij nodig had om in de behoeften van zijn gezin te voorzien. De rest werd door de kerk op één van de volgende manieren gebruikt: ten eerste, indien iemand gezond van lijf en leden was, kreeg hij de middelen die hem in staat stelden in zijn levensonderhoud te voorzien; ten tweede, indien iemand niet in staat was om te werken werd er in zijn onderhoud voorzien.

Waar de mensen bij het uitoefenen van hun diverse werk meer inkomen verwierven dan nodig was om in de behoeften van hun gezin te voorzien, werd het

overschot aan de kerk overgedragen. Het overschot werd gebruikt om meer mensen aan een baan te helpen en om voor de behoeftigen te zorgen. Vele heiligen waren bij hun aankomst in Missouri berooid. Het programma voorzag deze mensen van een gelegenheid om aan de slag te komen en in hun levensonderhoud te voorzien. Zij kregen geen toelage, maar een baan.

In 1834 werd de verenigde orde op grond van een gebod opgeheven, maar de grondbeginselen ervan werden in Nauvoo toegepast. Zo kwamen er bijvoorbeeld ongeveer 5.000 bekeerlingen uit Groot-Brittannië naar Nauvoo. De rijkere leden gaven van hun middelen om de armen te helpen, zowel bij hun overtocht naar Amerika als bij het verkrijgen van werk bij aankomst. De

President Gordon B. Hinckley, raadgever in het Eerste Presidium.

economie van Nauvoo was voornamelijk gebaseerd op landbouw en huizenbouw. Het grootste bouwproject was de tempel in Nauvoo. Dat project hielp vele leden aan een baan. Van een reiziger is geciteerd dat er volgens hem geen armoede in Nauvoo bestond, omdat degenen zonder middelen van bestaan door de kerk aan werk geholpen werden.

De kerk gaf ook land aan mensen die niet in staat waren zelf een stuk land te kopen. Veel inwoners van Nauvoo konden een groot deel van hun eerste levensbehoeften van hun eigen land halen. De stukken grond waren gewoonlijk 0,4 hectare. Zij hielden er grote moestuinen op na en hadden ook dikwijls kippen, een melkkoe en enkele varkens. Zij konden aan vee komen door er enkele dagen voor te werken.

De hele opzet van het hulpprogramma in Nauvoo was de mensen in staat te stellen in hun eigen onderhoud te voorzien zodra dat mogelijk was door hen te helpen aan werk te komen en hen te helpen bij de productie.

Toen de heiligen onder aanvoering van Brigham Young in Salt Lake City aankwamen, werd de kerk volledig verantwoordelijk voor haar eigen economische toestand, daar zij volkomen van andere maatschappelijke contacten verstoken was. Er was geen plaats voor de leegloper, omdat de overleving letterlijk van werk afhankelijk was.

Brigham Youngs filosofie over werk en tewerkstelling kan worden afgelezen uit de verklaring die hij in augustus 1860 aflegde: „De reden dat wij geen armen hebben die wel in staat zijn om te werken, is dat wij de zaken zo opzetten dat er voor iedereen zinnig werk is en ze leren in hun eigen onderhoud te voorzien. Als iemand niet in staat is om voor

zichzelf te zorgen, zorgen wij voor hem. . .

Als een bisschop zijn ambt en roeping goed volbrengt en eert, is er niemand in zijn wijk die niet naar zijn beste capaci-

Sinds haar stichting heeft de
kerk haar leden
aangemoedigd te werken
voor hetgeen zij ontvangen.

teiten aan het werk is.” (Uit *Journal of Discourses*, deel 8, blz. 145-146.)

Naarmate de omstandigheden veranderden, veranderde het programma. Tegen 1880 moest het betrekkelijk onafhankelijke economische koninkrijk vaarwel gezegd worden, daar Utah in de Verenigde Staten werd opgenomen. De kerk verkocht veel van haar grote lonende handelsondernemingen en haar leiders hielden ermee op zich met de economische zaken van de kerkleden in te laten. Utah was geheel opgenomen in de nationale economie – aldus daagde er een nieuw tijdperk voor de wijze waarop de kerk haar leden aan werk kon helpen. Het is van belang op te merken dat het land begon aan de crisis van de negentiger jaren omstreeks de tijd waarin de kerk afhankelijk werd van de landelijke economie.

Tijdens de crisis stelde de kerk arbeidsbureaus in om de leden te helpen bij het zoeken naar werk. Er werden ook dure investeringen gedaan om de economie een handje te helpen. Industrieën zoals suiker, zout en mijnbouw kregen assistentie.

Vroeg in de twintigste eeuw spande de kerk zich in om de leden te helpen bij het zoeken naar werk. In de twintiger jaren werden de bisschoppen bijvoorbeeld belast met het zoeken naar werk voor behoeftige leden. Zij kregen de opdracht iemand binnen de wijk aan te wijzen om zich bezig te houden met tewerkstellingsproblemen en deze in de quorumvergaderingen te bespreken. Dit leek veel op het programma dat ouderling Fyans ons vanmorgen heeft uitgelegd.

Degenen die niet voor zichzelf konden zorgen, kregen de nodige assistentie. De nadruk werd echter altijd gelegd op zelfstandigheid. Toen de crisis van de dertiger jaren aanbrak bevond de kerk zich in een heel andere situatie. Er waren geen banen en er waren zoveel mensen werkloos. De staat sprong bij om dit probleem te verlichten, maar enkele van hun methoden bevorderden lediggang, omdat er een aalmoes werd verstrekt. In die toestand heeft president Grant het welzijnsprogramma voor die tijd afgekondigd. Zes maanden daarvoor kregen de ringpresidenten en bisschoppen per brief (van 21 april 1936) modelprojecten aangekondigd. Een deel van de brief luidde:

„Het volgende is een voorstel voor een (. . .) project voor elke wijk van de kerk in de districten in Utah en Idaho waar suikerbieten groeien, (. . .) om de werkloze leden van de kerk te verzorgen:

De bisschop van elke wijk wordt verzocht onmiddellijk een stuk grond van 40 hectare aan te kopen dat geschikt is voor de verbouwing van suikerbieten . . .

Vervolgens kan de bisschop het land opdelen (. . .) in stukken overeenkomstig het aantal gezinsleden dat het handwerk kan doen; namelijk uitdunnen,

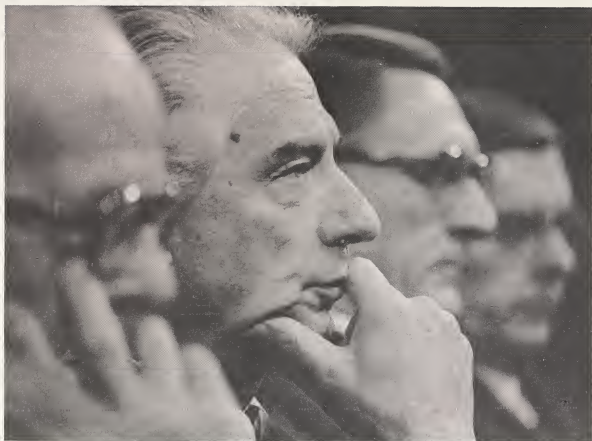
schoffelen, water geven, wieden, rooien, verwijderen van het loof en het afvoeren van de oogst . . .

De arbeiders dienen voor het uitdunnen, schoffelen en water geven een betaling te krijgen zodra het werk klaar is, zodat zij in de zomer terwijl het gewas groeit in hun onderhoud kunnen voorzien. . .

Als er een einde moet komen aan deze werkloosheid, dan moet dat geschieden doordat alle mensen samenwerken en elkaar helpen bij het zoeken naar werk, als men er hier in dit seizoen al aan begint, kan er meer voorbereid worden voor het volgende seizoen en kan het project worden uitgebreid zodat het

President Spencer W. Kimball.

Leden van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig (v.l.n.r.): ouderling Franklin D. Richards, ouderling J. Thomas Fyans, ouderling Carlos E. Asay en ouderling M. Russell Ballard.

winst gaat maken en een groot percentage van de werklozen te werk stelt.”

Nogmaals, het doel van dit programma was de mensen te helpen in eigen behoeften te voorzien en ze actief bij het werk of de produktie te betrekken. Sinds die tijd zijn er vele programma's gevolgd, hier volgen enkele ervan:

De Deseret Industries werden ingesteld om die mensen aan werk te helpen die nergens anders aan de slag konden komen en om kleding en verbruiksartikelen tegen lage prijzen beschikbaar te kunnen stellen. Er werd een organisatie in het leven geroepen om ongedekt krediet te verstrekken aan mannen en vrouwen die niet bij de financiële instellingen konden lenen. Er werd een agrarisch comité ingesteld om te onderzoek-

ken of de kerk iets op grote schaal kon ondernemen om coöperaties in het leven te roepen op produktief en marktgebied. Bij elk project was het de opzet de mensen te helpen zichzelf te bedruipen. Naar ik hoop, heeft deze illustratie geholpen het feit dat het welzijnsprogramma sinds de begintijd in werking is geweest in uw verstand en in uw hart te griffen. De programma's moeten worden aangepast aan bestaande omstandigheden, maar de beginselen en het doel zijn onveranderlijk.

Wij moeten soepel zijn en ons aan veranderende omstandigheden aanpassen. Soms is het mogelijk dusdanig met een programma bezig te zijn dat wij het doel vergeten. Wij moeten waakzamer zijn en meer fantasie hebben bij de

Jerold D. Ottley, dirigent van het Mormon Tabernacle Choir.

verwezenlijking van het doel: onze mensen zelfstandig te maken en in hun eigen behoeften te laten voorzien.

Nu zijn wij een internationale kerk en de problemen verschillen van land tot land. Dit houdt in dat er verschillende programma's nodig zijn in verschillende landen. Het hoofddoel dat president Grant in de begintijd van het welzijnsprogramma heeft afgekondigd geldt echter voor iedereen.

Het thema van deze vergadering over welzijnszorg was werk en tewerkstelling. Het kerkelijk systeem van vacatureinformatie steunt op de priesterschap en is een programma waarbij de meeste, zo niet alle, landen, baat kunnen hebben. Wij nodigen u, quorumleden die gezegend zijn met werk, uit om deel te nemen aan de heiligende poging om anderen die zonder werk zitten, te helpen werk te vinden.

In die gevallen waarin het nodig is tijdelijk bijstand te geven aan degenen die gezond van lijf en leden zijn, dragen wij de bisschop en de andere priesterschapsleiders op gepast dienstbetoon voor hen te zoeken opdat hun gerechtvaardigde trots en zelfrespect gehandhaafd blijven.

God zegene ons allen met een juist begrip van de basis waarvan deze activiteiten uitgaan. Wij willen onze mensen graag zelfstandig en vlijtig maken en in hun eigen behoeften laten voorzien. Wij willen dat bereiken op een manier die zowel voor de gever als voor de ontvanger heiligend werkt. Wanneer wij dit beginsel kunnen begrijpen, kunnen onze huidige welzijnsactiviteiten meer inhoud krijgen en kunnen de veranderingen of toekomstige programma's die onze hedendaagse maatschappij nodig heeft, worden geopenbaard. □

UNIVERSITY OF MICHIGAN LIBRARY

OCT 18 1967